Александра Потър

Отпусни ту кра

Знаеш ли какво те очаква зад следващия завой?

КОЛЕКЦИЯ COSMOPOLITAN

АЛЕКСАНДРА ПОТЪР
ОТПУСНИ МУ КРАЯ

Превод: Гергана Драйчева

chitanka.info

Животът на Франки се разпада. За седмица тя загубва всичко — страхотна работа, прекрасния апартамент, гаджето си Хю, с когото си е мечтала да остарее…

Съкрушена, тя взема решение. Ако Хю иска пространство, ще го получи (цели 6 хиляди мили). Тя заминава за Ел Ей при своята стара приятелка Рита, за да забрави Хю и да подреди живота си. И определено не желае да се поддава на чара на привлекателния фотограф Райли — най-арогантният и егоистичен мъж, когото е срещала. Също и най-сексапилния.

Какво би се случило, ако трябва да избираш между почти непознат мъж и любовта на живота си.

ГЛАВА 1

Пили ли сте някога водка в девет часа сутринта в неделя? И Франки не беше, но определено възнамеряваше да го направи. Пое си дълбоко дъх, за да се стегне — едно… две… три… — и погълна съдържанието на чашата си. Потръпна, докато бистрата течност проправяше огнената си пътека към празния й стомах. Какъв отвратителен вкус! Като избърсваше горчивия остатък от устните си с подгизналата хартиена подложка, тя махна на бармана, който се беше облегнал на плота и четеше статията за звездите от първата страница на „News of the World“[1].

— Още едно, моля. Може ли този път да е двойно?

Мърморещ, Тери — табелката с името му беше безопасно закопчана на обратно за мърлявия джоб на тънката му найлонова риза — остави вестника и бавно отмери водка от голямата бутилка, прикрепена към стената.

Франки го наблюдаваше, чувствайки със сигурност, че й се гади. Не беше свикнала да пие какъвто и да било алкохол рано сутрин, освен, разбира се, на Коледа. Тогава традиционният семеен празник означаваше излежаваме на дивана с махмурлук и чаша сметаново шери, докато гледа телевизия и тихо припява на Джули Андрюс, която подскача нагоре-надолу по някой австрийски склон с китара и седем чуруликащи глезльовци около нея, облечена от глава до пети в чифт стари завеси. Но днес не беше двадесет и пети декември и Франки определено не празнуваше.

Точно обратното — беше средата на октомври и тя се подпираше на бара на четвърти терминал на летище „Хийтроу“, докато усилено опитваше да удави мъката си във водка „Смирноф“. Преди седмица беше извън себе си от радост, защото очакваше повишение в службата, предложение за брак и празненство за двадесет и деветия си рожден ден. Седем дни по-късно вече нямаше нито работа, нито приятел и положително никакво празненство. По тази причина обикновено разумната и трезва Франки унило се наливаше с двойна водка,

изпаднала в мрачно самосъжаление. За по-малко от седмица тя някак си бе успяла да изгуби всичко.

— Последно повикване за госпожица Франческа Пикълс. Полет ВА 279 за Лос Анджелис.

Стържещият носов глас отекна с пращене по високоговорителите в безмитните магазини, удари се в парфюмите и големите блокчета тоблерон, отскочи към скъпите кафенета, които предлагаха отвратително кафе, евфемистично описвано като капучино, и разклати щандовете за сувенири с разноцветни шалчета за глава и магнити за хладилник с формата на парламента. Франки сбърчи чело. Въобразяваше ли си, или току-що бе чула името си? Напрегна се да улови остатъка от съобщението, но това беше невъзможно. Всичко, което успя да чуе, бе непрестанният глас на Клиф Ричард, който звучеше от нескопосаната имитация на джубокс. Сви рамене и отпи от чашата си. Сигурно се беше объркала. Разсеяно погледна часовника си — 09:20. За един кратък миг часът нямаше никакво значение. Погледна отново. Този път й просветна.

Боже мой! Устата й внезапно пресъхна, въпреки чистата водка. Девет и двадесет! Къде, за бога, бе отлетяло времето? Самолетът й трябваше да излети след по-малко от десет минути и ако дяволски бързо не закараше задника си на изход 14, единственото летящо нещо щеше да бъде багажът й, изхвърлен от самолета.

Бързо гаврътна питието си и се изхлузи от стола, като междувременно успя да закачи и скъса чорапогащника си. По дяволите, изруга тихичко, докато наблюдаваше как бримката по чисто новия й черен чифт разплита пътя си до глезена й, и осъзна, че всъщност се чувства леко подпийнала. В действителност, за да бъдем честни, тя беше повече от подпийнала — беше си напълно пияна. Франки простена. Защо винаги успяваше да пропусне замаяната приятно развеселена фаза и веднага преминаваше към залитането и пълната неадекватност?

Опита да се отрезви с няколко дълбоки вдишвания. Водката трябваше да помогне за заличаването на ужасната поредица от събития през миналата седмица, но не и да унищожи напълно остатъка от тази. Поемайки дълбоко въздух, Франки коленичи и започна да опипва крещящо шарения, пропит с бира килим, за да събере разпиляната купчина ръчен багаж, която някак бе достигнала гигантски размери.

Какво има в ръчния багаж, което го кара да се размножава така обезпокоително бързо? Тя беше започнала с покупката на един предмет, но въпреки всички добри намерения след няколко часа размотаване на четвърти терминал нейната грижливо подредена компактна раница бе удвоила размера си и беше дала живот на две претъпкани найлонови торби, заплашително разтеглени от тежестта на няколко лъскави списания, кутийка чипс, два пакета сладкиши, уокмен, надуваема възглавница и парфюм за петдесет лири, който тя беше платила с кредитната си карта в отчаян опит да се ободри. Не успя. Това означаваше, че вече може да се депресира завинаги.

Гримасничеща, докато дръжките на торбите остро се впиваха в пръстите й, Франки стана и се заклатушка към изхода, като се мъчеше да задържи всичко. Напразно — преди да измине повече от стотина метра, опънатите като струна дръжки на един от пликовете подадоха, съдържанието му се разпръсна по целия под, а кутията с чипс се изстреля като ракета през салона за заминаващи и се заклещи под редица пластмасови столове. Франки ядно простена. Това беше абсурдно. С тази скорост тя никога нямаше да стигне до изхода навреме за полета си.

Тогава неочаквано видя отговора на всичките си молитви — лъскава сребриста количка за багаж, оставена безнадзорна пред магазин за бельо. Обзе я прилив на въодушевление и тя се спусна към нея с цялата скорост и равновесие, на които беше способна. Победоносно метна раницата си в количката и си пое дъх поне нещо вървеше по план. Чувството на тържествуващо облекчение бе прекъснато от мъжки глас извън полезрението й.

— Извинете, това е мое.

— Моля?

Обърна се. Точно пред надписа за намалението на прашки стоеше мъж в избелели дънки и карирана бархетна риза. Франки го измери с поглед, забелязвайки издрасканите кожени ботуши, оръфаните панталони и завитите ръкави на ризата, които разкриваха загорели ръце и няколко хипарски плетени гривни. По врата му проблясваше сребърна верижка, а стара измачкана каубойска шапка хвърляше сянка на лицето му. Изглеждаше като износена версия на мъжа от рекламата на „Марлборо“. Внезапно Франки осъзна, че го зяпа.

— Това е моята количка — проговори мъжът с провлачен нюйоркски акцент, като лениво разтриваше силно наболата си брада.

Франки погледна към количката и обратно към американеца. Тя мразеше каквито и да било конфликти и прекарваше по-голямата част от живота си в извинения независимо дали наистина е виновна за случилото се. Но комбинацията от водка, тройното унижение от миналата седмица и притеснението за полета имаха много специфичен ефект. Беше загубила всичко останало, но нямаше начин да загуби тази количка.

— Мисля, че бъркате — отвърна учтиво, но категорично. — Това е моята количка.

Говореше бавно, като умишлено натъртваше думите и отбранително пазеше количката с тялото си. С повече късмет господин Каубой щеше да се пръждоса и да си намери друга.

Но мъжът не го направи.

— Не мисля така. — Той поклати глава и започна да товари багажа си: големи черни стативи, издраскани куфари за фототехника и огромна чанта.

Франки го наблюдаваше в съвършено недоумение. Каква наглост! Решена да не му се остави, тя струпа вещите си върху неговите и стисна дръжката. Той също.

— Хей, нямам време за това. Трябва да хвана самолета. — Отмести кичур коса от очите си и се втренчи във Франки.

Изгледа го кръвнишки. Трябвало да хване самолета! Ами тя? Какво ли правеше в салон „Заминаващи“? Може би се наслаждаваше на атмосферата? Решително скръцна със зъби.

— Извинете ме, но, знаете ли, аз също трябва да хвана самолета.

Той сви рамене.

— Тогава ставаме двама. — И започна да бута количката през салона, следван от Франки, която твърдо отказваше да пусне дръжката.

— По дяволите, много сте груб! — Ахна от изумление, когато той предизвикателно забута количката към движещата се пътека. По устните му играеше едва забележима самодоволна усмивка. — Това е моята количка — опита отново.

Кавалерство явно беше непозната дума за американците. Вбесяващо той напълно я игнорира.

— Извинете, не чухте ли какво казах?

Беше невъзможно да не я е чул — гласът й отекна силно по целия коридор, но той предпочете да не отговаря. Вместо това продължи да зяпа пътеката под краката си, здраво хванал дръжката. Бяха фантастична гледка: той — невъзмутим, спокоен и съсредоточен, с каубойска си шапка, тя — пияна, размъкната, с бримка на чорапогащника, и двамата мрачно вкопчени в количката, но никой от тях не се смееше. Вместо това те бяха потънали в безмълвен дуел, докато стигнаха края на подвижната пътека, което за момент опасно наруши равновесието на Франки. Избутаха количката още малко напред и спряха.

Смятайки, че той е осъзнал грешките в поведението си, Франки почувства сладостта на победата. Но за кратко.

— Ами, благодаря за возенето — провлече саркастично. — Аз слизам тук. — Той започна да разтоварва чантите си, като остави нейните да паднат на пода и покупките отново се разпиляха. — Цялата е твоя.

Усмихна се широко и като докосна шапка в знак на престорена учтивост, метна чантата си на широките си рамене и закрачи към изхода. Група стюардеси веднага хвърлиха око на своя широкоплещест пътник и замениха вкиснатите гримаси с флиртуващи усмивки.

Франки беше смаяна. Чувстваше се прекарана съвсем буквално. Докато наблюдаваше как гърбът му се отдалечава в посока на самолета, тя неочаквано забеляза неоновите цифри над изхода — 14. Тя беше на изход 14! Отчаянието й мигновено отстъпи място на облекчението, че не е изпуснала полета, но и то не продължи дълго. В момента, в който подаде бордовата си карта на стюардесата, й просветна, че очевидно крадецът на колички е в същия самолет. И най-вероятно е на мястото до нея. Тя бързо пропъди тази мисъл. Никой, дори и тя не може да бъде такъв карък.

На борда я посрещнаха стюардеса с каменна физиономия, която раздаваше карамелени бонбони, и цял самолет кисели пътници, които поглеждаха часовниците си и й хвърляха обвинителни погледи. Франки се усмихна извинително и започна да залита по пътеката между седалките в търсене на своето място, като същевременно се стараеше да задържи ръчния си багаж и съдържанието му. В периферното й зрение попадна познато изглеждаща каубойска шапка, която злокобно се мержелееше в далечината, и когато се приближи, тя

видя, че точно там, от страната на прозореца, има свободно място. Потънаха й гемиите. Дори нямаше нужда повторно да проверява бордовата си карта. Знаеше, че това е нейното място.

Примирено натъпка чантите си в отделението за ръчен багаж, сви се на тясната седалка и затегна колана. Вторачи се в седалката пред себе си, твърдо решена да не поглежда в неговата посока, но след няколко минути любопитството й надделя. Почти без да отмества главата си, тя започна да го оглежда с ъгълчетата на очите си. Подпрял брада на ръцете си, той беше затворил очи и дишаше бавно и дълбоко, сякаш се унасяше в сън. Кичури тъмна коса, изсветлели от слънцето почти до русо, се подаваха под периферията на шапката му и около очите му пробягваха тънки бръчици — резултат от мижене срещу слънцето. Франки спря погледа си върху миглите му — гъсти и тъмни върху загорялата му леко луничава кожа, и малкия стар белег, пресичащ лявата му вежда. Предполагаше, че е в началото на тридесетте и въпреки че не искаше да го признае, той беше някак привлекателен по един груб, недодялан начин.

Не че Франки харесваше груби и недодялани. Тя предпочиташе гладко избръснати и елегантни мъже с колосани яки, винаги изгладени костюми и много лек аромат на афтършейв. Точно като Хю. Ако затвореше очи, щеше да го види с ризата му на Ралф Лоран, спретнато завързаната вратовръзка и прилежно гелосаната прическа. Великолепният Хю. Нейният Хю. Тя прехапа устни и се опита да спре сълзата, която чувстваше да гъделичка едното й око.

Шумът в кабината внезапно прерасна в остър вой, когато самолетът започна да се движи по пистата. Наклони глава и надникна през малкото прозорче — летище Хийтроу зафуча покрай илюминатора и се сля в размазано петно от сив бетон. Почувства неочакван тласък, когато двигателите под нея достигнаха пълна мощност и самолетът стремително се издигна нагоре, отделяйки се от пистата.

Пое си дълбоко дъх и се отпусна на седалката. Е, това беше. Най-накрая се случваше. Тя махаше за сбогом на Лондон и на целия си досегашен живот. Обзе я смесено чувство на облекчение, паника и колебание. Дали постъпваше правилно? Франки не знаеше. Всичко, което й беше известно, бе, че вчера се чувстваше депресирана, нямаше гадже и работа, а днес бе на борда на Боинг 747 за Ел Ей и ярките

светлини на Холивуд. Беше прекалено късно да промени решението си и колкото и страшно да беше, тя знаеше, че не можеше да остане. Би било твърде болезнено. Затвори очи, избърса сълзата, която гъделичкаше носа й, и за първи път от много време се усмихна. Да, беше взела решение и независимо дали й харесваше или не, нямаше връщане назад. Франки отиваше в Холивуд…

---

[1] Британски таблоид, посветен на клюки за живота на медийни лица, политици и знаменитости. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Всичко започна преди по-малко от седмица, когато тя откри разписката от бижутерийния магазин „Тифани“. Не че Франки имаше намерение да пребърка джобовете на приятеля си, но беше понеделник сутрин и тя търсеше дребни за метрото. След като разчлени дивана — възглавница по възглавница, обърна краищата на килима край первазите и изпразни всички малки бонбониери и керамични купи от полицата над камината, тя почти се беше предала. Докато в отчаянието си не издърпа сивото вълнено палто на Хю от шкафа в коридора.

В горния джоб — нищо; вътрешния джоб — празна опаковка от „Сникърс“ и билет за лотарията; страничния джоб — монета от един паунд и смачкана разписка. Тя беше на път да я изхвърли, когато нещо я спря. Свиване на стомаха, шесто чувство, женска интуиция — каквото и да беше, нещо я накара внимателно да разгъне хартийката, да я занесе на кухненския плот и да я заглади с дланта си. Тогава видя, че е от „Тифани“ и прочете: „Предмет — бижута“ отдолу. Чувствайки прилив на въодушевление, тя се опита да разчете сумата, но мастилото се беше размазало. Амбицирана, тя вдигна разписката към стъклото на прозореца и замижа — приличаше на 2 и няколко нули. Умът й прескочи от нищо към 2000 за по-малко от секунда. Две хиляди паунда!

Пулсът й се ускори до пета скорост, за да бъде в синхрон с препускащото й въображение. Хю беше купил бижу от „Тифани“ за две хиляди паунда! Нищо не струва толкова много, освен, разбира се… Не можеше да си го помисли, камо ли да го изрече на глас. Но рожденият й ден беше след няколко дни, а напоследък той се държеше много странно. И все пак той не би посмял, не би могъл да… би ли? Тя погледна разписката. Беше го направил! Той беше купил годежен пръстен. Ето, каза го. Той беше купил годежен пръстен от „Тифани“ и щеше да й предложи на рождения й ден!

Усещаше краката си да треперят, сякаш ще се огънат, и за да не падне, се отпусна на капака на коша за боклук, като още стискаше

разписката. Стомахът й правеше лупинги и тя се чувстваше, сякаш ще се засмее и ще заплаче едновременно. Каква изненада! Каква фантастична изненада! Поглеждайки лявата си ръка, тя размърда безименния си пръст в очакване. Госпожа Хамилтън, госпожа Хю Хамилтън! Блажено ухилена, тя се замисли за Хю. Беше имала и други гаджета, но никога не се беше чувствала по този начин. Никога не беше имала мъж, който да я превръща от двадесет и осем годишна кариеристка с частно осигуряване, карта за фитнес и непреодолима страст към ботушите в смахната, глуповата и онемяла от щастие тийнейджърка всеки път, когато я погледне. Никога преди не беше прекарвала безценните си уикенди в почистване на кални петна от панталони за голф или мръзнеща под чадъра си в проливен дъжд, докато го гледа как играе ръгби, когато би могла да е уютно сгушена на дивана с чаша чай и стар черно-бял филм. Но сега го правеше. И се наслаждаваше. Франки беше влюбена.

Срещнаха се преди близо две години. Беше седмицата преди Коледа и тя и съквартирантката й Рита бяха безцеремонно информирани от техния хазяин циция господин Фригинс, че договорът за наем на скапания им апартамент над соларното студио на Тони изтича и трябва да се изнесат преди Нова година. Беше уцелил момента. Рита — рецепционистка, продавач-консултант, модел на фризьори на половин работен ден, а сега и начинаеща актриса беше някъде в Есекс („Може да ти е смешно, но да играеш задницата на кравата Дейзи е само началото!“ — нацупи се тя, когато Франки изпадна в истеричен смях и за малко да се задави с вегетарианска наденичка от новината. „Всяка актриса трябва да започне отнякъде. Погледни Анна Фрийл — изигра лесбийка!“) и цялата отговорност по намирането на ново жилище и преместването се падаше на Франки.

По тази причина един следобед тя се измъкна от офиса към 16:30 и си запроправя път през пощурелите от коледни покупки тълпи, които изригваха периодично от станцията на метрото, жадни за гирлянди, дискове с коледна музика и лъскави подаръчета за партито в офиса. Оставаха само шест дни за пазаруване до Коледа и търговската улица се беше превърнала в опасна зона — едно грешно движение и „три на цената на една“ ролки опаковъчна хартия можеха да извадят и двете ти очи. Магазини, които обикновено бяха напълно безопасни, сега бяха потенциално животозастрашаващи. Празните щандове за храна в

„Marks&Spencer“ причиняваха истерични пристъпи сред присъстващите купувачи, които се надяваха да докопат кутия шоколадови трюфели или луксозно опаковани отлежал портвайн и узряло сирене „Стилтън“, а в една от големите вериги книжарници се сбиха за последния пакет благотворителни коледни картички.

Напредвайки бавно с любезни „Извинете!“, Франки бе заела позата на професионален ръгбист — глава, наведена към гърдите, и разперени встрани лакти — и като пробиваше навалицата, вървеше слепешката към раирания синьо-бял навес на агенцията по недвижими имоти „Бинкуъртс“. Изморена, отвори тежката стъклена врата към офиса и бе блъсната от горещата вълна на централното отопление. Като разхлаби пухения си мохерен шал, тя се вмъкна признателна и с поруменели бузи и насълзени очи се свлече с ватираното си яке в един от лъскавите столове от изкуствена кожа в отдела за продажби и даване под наем.

— Имате ли нужда от помощ?

Франки вдигна поглед от модното списание, което разлистваше разсеяно, и срещна копринено-зелените очи на много привлекателен мъж, който седеше зад бюрото срещу нея. Повдигна вежди и й се усмихна, като се облегна в стола си и небрежно прокара пръсти през русата си коса. Франки беше леко объркана. Очакваше да се срещне с един от обикновените посредствени агенти по недвижими имоти — в началото на тридесетте, бивш ученик в държавно училище, пълен, с кръгове под очите и постоянно червено лице заради тясната яка на ризата, впита в набъбващата му двойна брадичка, задължително облечен в противен костюм на тънки райета. Но мъжът зад бюрото срещу нея нямаше нищо общо с това. Строен, самоуверен и секси, точно този агент по недвижими имоти беше едни доста привлекателен представител на мъжкия вид.

Неочаквано се почувства неловко и бързо свали старата си мръсна кожена шапка. Беше една от онези шапки с капачета, които може да смъкнеш над ушите си — типът, който винаги кара моделите във „Вог“ да изглеждат съблазнителни като непослушни руски шпионки. Без високите скули на Кейт Мос обаче Франки приличаше повече на кръглолико петгодишно момиченце с космат похлупак.

— Ами да, искам да наема апартамент с две спални — отговори, като си играеше с косата, сплескана на челото й по крайно

непривлекателен начин.

Господин Привлекателен се изправи в стола си, като небрежно разхлаби вратовръзка и откопча яката на ризата си.

— Нещо по-специално?

Да, ти, помисли си Франки, докато наблюдаваше как адамовата му ябълка се движи изкусително нагоре-надолу под бледата гладко обръсната кожа на гърлото му, и си мечтаеше да е една от онези уверени и бъбриви жени като Рита или Денис Ван Оутен, които не биха се колебали да заговорят мъж.

— Всъщност, не — смънка засрамено.

Дайте й тема и можеше от нищото да развие цял научен доклад, по дяволите, тя дори беше член на клуба по дебати в университета (макар че беше отишла само веднъж, след като откри, че там са предимно мъже в рипсени сака с кръпки на ръкавите, декламиращи стари глупости). Но при вида на най-привлекателния мъж, когото бе виждала през тази година, тя внезапно се превърна в заекващо същество с речника на Дейвид Бекъм.

Господин Привлекателен продължи да я зяпа и търпеливо очакваше отговор.

— Не искам да бъда излишно капризна. Разбирате ли, имам по-малко от две седмици да намеря нов апартамент — опита отново тя.

— Защо, какво се случва след две седмици? — Мъжът притеснено смръщи вежди. Така изглеждаше дори още по-очарователен.

Франки прехапа устни. Ставаше й все по-трудно да се концентрира върху проблема с жилището си вместо върху агента по недвижими имоти.

— Хазяинът ни изрита.

— Нас? — Той взе химикалка от бюрото си и започна да я върти между пръстите си.

— Съквартирантката ми Рита и мен. За щастие, тя няма проблем за няколко месеца, защото пътува с трупата.

— Тя е актриса?

— Може и така да се каже… — По устните на Франки пробяга усмивка, когато се опита да не се засмее с глас на представата за Рита, подскачаща по сцената в черно-белия си костюм на кравешка задница.

Сподели усмивката й и като подпря брадичка на ръцете си, се наведе към нея.

— Нали разбираш, че Коледа е след броени дни и може да отнеме повече от две седмици да ти намерим апартамент…

— Не може! — прекъсна го Франки. — Трябва да намеря нещо.

Тя помисли за хазяина Фигинс с оцветените от никотина пръсти и отблъскващия навик да бърше постоянно течащия си нос с опакото на ръкава на жилетката си, докато обяснява нещо на гърдите й. Нямаше начин да го моли за услуга.

— Няма ли кой да те приюти за няколко седмици?

Поклати глава.

— Може би приятелят ти? — понижи глас мъжът въпреки постоянния шум в офиса.

— Нямам. — Тя се усмихна изненадана и леко смутена. Всеки би си помислил, че той флиртува с нея.

Така беше. Широка усмивка се разля по лицето му и той доволно завъртя скъпия часовник „Ролекс“ около китката си.

— Ами, сигурен съм, че ще успеем да измислим нещо… — Кимна, стана от черния си кожен стол, заобиколи един от пълните си раирани колеги и се насочи към шкафа с картотеката. — Но първо ми трябват някои подробности. — Той дръпна най-горното чекмедже, грабна някаква папка, хлопна чекмеджето обратно, върна се и й я подаде. — Между другото, не се представих. Аз съм Хю. Хю Хамилтън. — Подаде й ръка.

Тя скочи като пружинка и бързо дръпна розовата си вълнена ръкавица.

— Аз съм Франки. Приятно ми е. — Стисна ръката му и опита да не се изчерви, когато пръстите му топло обгърнаха нейните.

Въобразяваше ли си, или той задържа ръката й малко по-дълго? Не, това определено беше по-дълго от нормалното. В стомаха й запърха внезапно въодушевление, не можеше да не се надява, че ще получи повече, отколкото беше дошла да търси.

През следващата седмица Франки срещна Хю още много пъти, за съжаление изцяло по строго професионални причини. След като огледа дузина мизерни квартири с втори спални, които можеха да минат за дрешници, противни апартаменти с баня, неремонтирана от седемдесетте, и мухъл в кухненските шкафове, достатъчен за

едногодишното производство на пеницилин, всички надежди да си намери жилище или да излезе на среща с Хю бързо се изпаряваха.

И затова тя толкова се изненада от апартамент 13 на двадесет и седмия етаж в общински блок в Актън. Беше напълно обзаведен, с добре просмукала се влага и пълчища хлебарки и тя бе готова да признае поражението и да се откаже, когато Хю я издебна край хладилника и й призна своята вечна любов. Добре де, не точно, но призна, че я е развел из най-лошите апартаменти в западен Лондон само за да продължи да я вижда. Поласкана и някак облекчена, че все пак няма да й се наложи да живее в кашон, тя се съгласи да излязат на среща. Седемдесет и два часа по-късно вече празнуваше Нова година и пееше с шампанско в ръка в прекрасния си нов апартамент с прекрасното си ново гадже. Поправка: в девет и половина отдавна беше приключила с шампанското и неспособна да си спомни думите, на която и да е песен, беше пияна и мърсуваше с Хю под одеялото. Беше прекрасен край на 1997 година.

Сега беше 1999-та и те живееха заедно. Не че го бяха планирали или нещо подобно, но три месеца по-рано Рита отпраши за Лос Анджелис и остави Франки сама да намери с кого да споделя наема. Не беше лесно и след като се беше срещнала с няколко възможни съквартиранти, в съзнанието й започнаха да се появяват кадри от филма „Самотна бяла жена“. Тъкмо се беше примирила, че ще пие чая си с потенциален убиец, когато Хю спомена, че тя би могла да се нанесе в ергенската му квартира във Фулхам. Надяваше на точно такъв резултат.

Не че тяхното съжителство не породи някои проблеми. Предложението на Хю да се нанесе не се отнасяше за голяма част от нейните вещи. Минималистът Хю с неговото двуместно канапе и скрити кухненски шкафове съвсем не бе във възторг от колекцията боклуци на Франки. Тя никога не пътуваше с малко багаж и сега беше натъпкала неговия фолксваген голф с пет чувала дрехи, любимия си филодендрон, който имаше още от университета и сега беше високо, пълзящо във всички посоки чудовище, едва задържано от парчета тиксо и корда, колекцията си от стари филми, картонена кутия с принадлежности за изправяне на коса, старите градинарски книги на дядо си, които заеха целия багажник, и, разбира се, Фред и Джинджър.

Намерен изоставен зад един супермаркет, Фред беше дванадесетгодишен котарак на сиви и кафяви ивици, а Джинджър беше неговата много по-млада червенокоса приятелка. Франки обожаваше и двамата. За съжаление, Хю не споделяше чувствата й. Той приемаше котките само като мюзикъл на Андрю Лойд Уебър. Фред и Джинджър не помагаха за подобряване на положението. Интуитивно усетили неговата неприязън, те реагираха подобаващо — остреха ноктите си в чисто новата му рогозка от агава и препикаваха всичките му стикове за голф. Не беше точно съжителството с нов съквартирант, което Хю си беше представял…

Внезапно Франки се върна обратно в своята понеделнишка утрин, стресната от мелодията на сутрешния блок по телевизията. Погледна и осъзна, че течаха финалните надписи. За бога, закъсняваше! Ако не побързаше, шефката цял ден щеше да й диша във врата. Което, имайки предвид, че жената имаше хронично лош дъх, далеч не беше вдъхновяваща мисъл. Франки въздъхна и стана от коша за боклук. Ако изтичаше до спирката на метрото, може би щеше да успее да стигне в службата до десет. Грабна палтото на Хю и хвърли последен продължителен поглед на разписката, преди да я смачка и да я върне обратно в джоба му. Рожденият й ден беше в петък и всичко, което трябваше да направи, беше да издържи дотогава. В крайна сметка трудно можеше да развали изненадата му, нали?

Като обличаше якето си, погледна отражението си в голямото огледало с позлатени краища, което висеше в коридора. Изглеждаше като че току-що се е събудила: без грим, с разпиляна по лицето коса и още едно петно на брадичката. Но днес имаше и нещо различно. Около нея се усещаше топло червеникаво сияние, което нямаше нищо общо с централното отопление. Беше мисълта, че след четири дни ще бъде сгодена. Сгодена! Господи, звучеше толкова зряло! Почувства се така, сякаш отново е петгодишно бузесто момиченце, което си играе на булка с мърлявия воал на майка си и с обувки на високи токчета. Само че не беше. Тя беше на почти двадесет и девет и този път не беше игра.

Затвори входната врата след себе си, изтрополи надолу по стълбите и зави надясно по улицата. Беше мъглива, сива зимна утрин и Франки бързаше към спирката, като си пробиваше път през навалицата. Всички изглеждаха толкова кисели, старомодни и отегчени, но тя не можеше да скрие огромната усмивка, лепната на

лицето си. Вероятно имаше вид на умопомрачена, като онези хора, които носят обувки от вестници и си говорят сами. Но не й пукаше. Беше открила човека, с когото искаше да прекара остатъка от живота си, и той също искаше да го прекара с нея. Сякаш бе ударила джакпота от лотарията. Шансовете бяха едно на милиони, но тя имаше печелившия билет и той беше смачкан във вътрешния джоб на палтото на Хю.

ГЛАВА 3

— И къде, по дяволите, беше? — С мустаци от пяната на капучиното Одри, нейният редактор, надяна хомота на Франки още с отварянето на вратите на асансьора, когато тя влезе във фоайето на „Лайфстайл“ — списание за жени над четиридесетте, които купуват ароматни свещи, жени кариеристки, които искаха да четат за това как да имат перфектните оргазми, коктейл парти, връзка, бижута — и всичко това само за 2.60 паунда месечно.

— Извинявай, закъснях… — изпъшка Франки, останала без дъх от четиристотинте метра спринт от спирката на метрото. — Много съжалявам… Трябваше да отида до банкомата, централната линия закъсняваше и заседнахме в тунела, после…

— Спри! — Одри вдигна огромната си месеста длан, сякаш беше захарна фигура. — Извиненията не ме интересуват. — От позицията си на редакторско превъзходство тя фиксира Франки с очи като мъниста, увеличени няколко пъти от дебелите лупи на очилата й. — С нас си от шест седмици и си мислех, че вече си осъзнала, че в „Лайфстайл“ държим на резултатите… — Като се мъчеше да кръстоса ръце върху огромните си гърди, тя направи пауза, решена да изиграе момента колкото се може по-драматично. — И на членовете на екипа, които успяват да занесат задните си част от леглото до офиса навреме.

Франки кимна послушно, като се опитваше да изглежда разкаяна, докато й се искаше да напише „Ти си дебела противна лесбийка“ на челото на Одри.

— Виж, много съжалявам, няма да се повтори, обещавам.

— Хмм. — Одри повдигна вежди невярващо. — Между другото, трябва да напишеш една колонка преди обяд…

— Ок.

Промуши се между пожарогасителя и цикламения задник на Одри — въпреки модните съвети, че тъмните тонове и вертикалите линии вталяват, тя се натъпкваше в неподходящи цветове и форми — закрачи по коридора и бутна вратите на аварийния изход.

— Десет лесни стъпки как да приложите Фън Шуй във връзката си… — Ревът на Одри бе заглушен от силното затръшване на вратите зад Франки.

Имате едно ново съобщение.

Електронната поща на Франки проблясваше на екрана на компютъра й. Кликна два пъти на папката с получените писма и видя, че изпращачът беше „starstruck[1] @aol.com“. Франки се усмихна. Беше от Рита. Заради осемчасовата разлика между Лондон и Лос Анджелис тя често пишеше на Франки по средата на нощта.

„Честит рожден ден! Знам, че е чак в петък, но си помислих да те поздравя по-рано. Надявам се, че всичко е наред все още си луда по Хю и новата работа. Познай какво! Мисля, че се влюбих в учителя си по актьорско майсторство. Преди да го кажеш, знам какво си мислиш. Какво се случи с Кърт, хотелския шофьор? Оказа се, че е женен. Какво става с мен и женените мъже? Както и да е, Ранди[2] е много по-мил. И напълно отговаря на името си!!! А за моето име — още не е в светлината на прожекторите, но имам прослушване другата седмица. Стискай палци! Междувременно съм «почиваща» актриса — работя единствено върху тена си. Можеш ли да повярваш, че е октомври и е 27 градуса! Не знаеш какво изпускаш! Ранди ще ме заведе на откриването на някакъв нов бар на Сънсет булевард. Горя от нетърпение, знаеш колко много обичам да виждам знаменитости на живо. О, дявол да го вземе, на вратата е. По-добре да тръгвам. Още не съм си довършиш грима. Обичам те много, много, много и ми се иска да беше тук…“

Франки се усмихна. Въпреки че бяха пълни противоположности — Франки имаше постоянна работа, надежден приятел и гардероб, пълен с официални костюми и елегантни блузи, а Рита жонглираше с прослушвания за епизодични роли, имаше забежки с женени мъже и претъпкан гардероб с разноцветни дрехи от ликра и аксесоари от Топ Шоп — в продължение на шест щури, пропити с водка и червени боровинки и преситени от гледане на телевизия години те бяха най-добри приятелки и съквартирантки. Но когато автобус номер 27 се

разби в колата на Рита, причинявайки счупена китка, контузия на врата и „обезобразяване“, т.е. едва забележима драскотина на челото й, тя получи значително обезщетение от Уестминстърския съвет и всичко се промени.

След дълго и задълбочено обсъждане — вечеря с Франки на бутилка бяло вино и кутия цигари в скъпарски ресторант — Рита взе решение какво ще прави с това неочаквано състояние. На тридесет и една тя осъзнаваше, че кариера в бюрото по труда, няколко епизодични роли, реклама на санитарни кърпи и участие като статистка във филм никога няма да я направят богата или известна. И така, като игнорира съвета на Франки, изиграла ролята на разумната приятелка, да си отвори спестовен влог с висока лихва, тя напусна работа, опакова багажа си и с мечта в сърцето и петдесет хиляди в портфейла купи билет за Лос Анджелис и замина с два препълнени куфара за Холивуд. Рита никога не оставяше нещата недовършени.

Франки кликна върху: „Отговор“. „И аз имам новини за теб… Смятам, че Хю ще…“ Написа го бързо, с едно око нащрек за Одри, която имаше навика да се промъква зад нея.

Изведнъж мониторът на компютъра й изгасна. Франки сбърчи чело. Какво ставаше? Натисна няколко пъти бутона за включване и изключване, но нищо не се случи. Екранът остана все така тъмен и неподвижен. Като размишляваше дали да се обади на един от милите и сексапилни сладури от IT отдела, тя се завъртя на стола си и с изненада откри, че и другите в офиса имат същия проблем с компютрите.

— Какво става? — измърънка Одри през уста, пълна с бадемов кроасан. — Какъв е проблемът с проклетите машини?

Тя здраво перна монитора си с юмрук и повтори за по-сигурно.

— Ксероксът също не работи — изхленчи Лорейн, млада стажантка, която внезапно осъзна, че е проговорила за първи път, засрами се, а лицето й придоби цикламения цвят от панталоните на Одри.

— Сигурно нещо не е наред с централното захранване — предположи многознайката Бека, болезнено слаба модна стилистка, и остави плодовата си салата. — Къде е Саймън?

Саймън Барнет беше главният редактор и собственикът на „Лайфстайл“. Бивш фризьор, той се ошлайфа като редактор в няколко списания за прически, преди да навлезе в света на лъскавите списания

за жени. Изглежда прекарваше по-голяма част от времето в своя кабинет, където си вееше с ветрило от пера. Никой никога не го виждаше, освен ако не излизаше по работа и тогава трептеше из офиса в пастелните си сака и надиплени панталони, оставяйки след себе си аромат на ванилия.

— Тук съм.

Саймън неочаквано се появи от офиса си. Изглеждаше сериозен. Нямаше го костюма в стил Маями Вайс. Вместо това носеше морскосин костюм на ситно райе и дори не беше дръпнал ръкавите над лактите си. Имаше нещо нередно.

— Страхувам се, че имам лоши новини — каза той, като въртеше нервно златната си гривна.

— Компютърната система ли е? Проклетото нещо просто се срина — прекъсна го Одри, като пуфтеше неодобрително и избутваше очилата по носа си с дебелите си пръсти.

— Страхувам се, че не са само компютрите… — Саймън прочисти гърло и нервно погледна пода. — Видях се с моя банков мениджър и… Ами, няма лесен начин да го кажа, но току-що блокираха сметките ми.

— Какво означава това? — попита Франки тихо, като усещаше заформящия се в стомаха си възел.

Той замълча за момент и преглътна бавно.

— Означава, че аз току-що загубих бизнеса си. А вие загубихте работата си.

Тишина. Убийствена тишина. Сякаш продължи вечно, докато стажантката не изпусна купчина пликове, който се разпиляха по пода. Това върна Одри към настоящето.

— Какво имаш предвид? Ние сме по средата на броя. — Тя вдигна от бюрото си една папка с документи, пълна с недовършени страници, и започна отбранително да я размахва във въздуха. — Не можем просто да спрем.

Няколко души от екипа промърмориха в съгласие.

Саймън вдигна рамене.

— Нямаме избор. Аз фалирах. Всичко е под наем… Не мога да платя сметките и банката си иска всичко обратно.

Когато той спря да говори, Франки изведнъж забеляза плешив мъжага в оранжев гащеризон с щампа „Хамалски услуги“ да се

появява от офиса на Саймън. Носеше централния компютър.

Последвалата сцена можеше да бъде забавна, ако не беше толкова ужасна. Одри се разтича наоколо като безглаво пиле, протестираше като обезумяла и ожесточено теглеше столове и други предмети от ръцете на хамалина. В това време Саймън седеше с кръстосани крака на пода — коженият му стол беше изнесен — и гневно пушеше ментолови цигари, докато се опитваше да приложи някакъв вид терапевтична медитация.

Франки не направи нищо. Тя просто стоеше и зяпаше, неспособна да възприеме това, което се случваше. Току-що бе загубила работата си. Нямаше я. Беше изчезнала. Отнесена заедно с мебелите от офиса. Тя беше изхвърлена! Изплаши се от думите. Звучаха й толкова чуждо. Изхвърлянето се случваше на други хора — миньори, производители на коли, мъже на средна възраст, които живееха на север. Не се случваше на двадесет и няколко годишни жени с университетско образование, които работеха в издателския бизнес и живееха в западен Лондон. От години не беше обръщала внимание на новините за процента на безработните в страната. А трябваше. Сега бе станала една от тях.

Като в мъгла започна да изпразва шкафчетата на бюрото си, като изхвърляше разтворими супи с изтекъл срок, чифт грозни шарени чорапи и стар пакет бонбони. Бореше се за такава работа от векове и сега, когато най-сетне я беше получила, тя й беше отнета. И сега какво? Временно назначаване? Държавни помощи? Тя беше свикнала на сутрини в подготовка на колонки за списанието, обеди на пазар по улица Оксфорд, следобеди за споделяне на офисни клюки и дълги междуградски разговори с роднини и приятели. Какво можеше да очаква сега? Сутрини с Фред и Джинджър, обеди в апартамента с чиния боб и препечени филийки за компания и следобеди в преглеждане на обявите за работа и опити да се самоубеди, че продаването на застраховки може всъщност да се окаже забавно. Взе няколко папки и ги сложи при другите си вещи. Нямаше много неща. Беше потискащо да осъзнае, че може да побере цялата си кариера в една картонена кутия.

Измънка няколко неубедителни думи на сбогуване. Никой не знаеше какво да каже, дори Одри, която за първи път в живота си отваряше уста и не намираше думи, които да произнесе. Взе нещата си

и излезе в коридора да чака асансьора. Той пристигна с две щатни секретарки от адвокатската кантора на седмия етаж, които, веднага щом видяха Франки и картонената й кутия, спряха да клюкарстват за изхвърлянето на персонала в „Лайфстайл“ и се възцари неловко мълчание. Атмосферата беше убийствена. В опит да избегне съжалителните им погледи, Франки съсредоточено зяпаше мръсния под и се молеше асансьорът да тръгне. Вместо това той започна да спира на всеки стаж и да отваря и затваря врати за няколко минути без видима причина.

Беше на третия етаж, когато с периферното си зрение забеляза ъгълчето на снимка, която се подаваше между документите в кутията. Извади я и видя, че на нея бяха тя и Хю, който изглеждаше секси във вечерен костюм с леко хлабава папийонка около врата. Беше направена миналата година на Коледното парти в неговия офис и те бяха щастливо прегърнати, пиянски ухилени към обектива. В какво, за бога, се беше облякла? Носеше набрана виолетова рокля на Лаура Ашли в стил „Отнесени от вихъра“ — отчаяна нямам-какво-да-облека покупка в последния момент, за която съжали още преди мастилото да е изсъхнало върху чека за триста паунда. В обезумялото й състояние продавач-консултантката някак си бе успяла да я убеди, че с тази рокля ще изглежда като съблазнителна Скарлет О’Хара, но в голямото огледало у дома тя откри ужасната истина — изглеждаше като нечия шаферка. За щастие, Хю се притече на помощ, като й сподели, че винаги си е падал по шаферки, и я целуна успокоително.

Усмихна се на спомена и почувства внезапна вълна на облекчение. Слава богу, че имаше Хю. Загубата на работата беше истински шок, но той щеше да омекоти удара. Можеше да разчита на него, можеше да поплаче на рамото му, а Хю щеше да я прегърне нежно и да й каже колко много я обича — безработна или не.

Най-накрая асансьорът достигна партерния етаж и плъзгащите врати се отвориха. Без да поглежда назад, Франки прекоси фоайето, подмина униформения портиер и излезе през въртящите се врати. Неочаквано се озова сама в студа навън, несигурна в коя посока да тръгне. Спря се и едва тогава осъзна, че възелът, който бе чувствала в стомаха си, се е разплел и изчезнал. Силен порив на вятъра нетърпеливо дръпна палтото й. Като го придърпа по-плътно около себе

си, Франки тръгна през многолюдните улици на Сохо. Тя нямаше работа, но имаше Хю и всичко щеше да бъде наред.

---

[1] Звездоман, голям почитател на известни личности. — Б.пр. ↑
[2] Похотлив. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Франки завъртя кранчето за топлата вода и изпразни във ваната комбинация от всички малки тестери с малинов душ гел, бял мускусен лосион и ментови субстанции, които беше събрала през последните десет години и грижливо пазеше в плетена кошничка на шкафа в банята. Беше прочела, че горещите вани са проклятието на красотата, нещо за това как причиняват целулит, разширени вени и мудно кръвообращение, но кое не го правеше? Кафето беше враг номер едно, алкохолът — също толкова вреден, а пушенето и слънчевите бани си бяха истинско самоубийство за кожата. Като се отпускаше във ваната, тя наблюдаваше как краката й стават червени от горещината и отпиваше от чашата си с ледено шардоне. Следването на всички здравни съвети за красота означаваше да пие литри вода, да бъде постоянно намазана със слънцезащитен фактор 50 и два пъти седмично да се увива в студени лигави морски водорасли. Знаеше много добре кое предпочита. Отпивайки още една голяма глътка, Франки положи главата си на възглавницата от мека пяна и се потопи изцяло в букета от ароматни балончета.

Беше безработна от четири дни, един от които прекара в бюрото за социални помощи, за да попълни дузини цветно копирани формуляри и да се изгуби в лабиринт от опашки, преди Бренда от „Вземания“ да й каже, че ще отнеме поне шест седмици, преди да получи помощите за безработни — щедрата сума от 51 паунда седмично, която щеше почти напълно да покрие една петъчна вечер навън. Депресирана, Франки се прибра вкъщи и прекара остатъка от седмицата в нечувано разкрасяване на автобиографията си, като нервно се запъваше на тестове за бързо писане в стряскащо модерна агенция, която предлагаше временни назначения в медийната сфера. Купуваше си купища мънистени бижута с кредитната карта в отчаян опит да се разведри и убеди, че това е просто залитане в една иначе успешна журналистическа кариера.

Но днес беше рожденият й ден и тя нямаше нужда да мисли за затягане на колана или спестяване на пари, или някои от другите потискащи неща, които идваха със загубата на работа. Беше нейният двадесет и девети рожден ден и безработна или не, тя щеше да му се наслади. За начало спа до много, много късно. Когато се събуди Хю вече бе тръгнал за работа, но имаше картичка с бележка да бъде готова в седем часа. Не знаеше къде ще я заведе, но миналата година беше избрал изумително скъп френски ресторант в Уест Енд. Вече му беше простила, че последните няколко дни се държеше като сръдлив мръсник. В крайна сметка, вероятно бе притеснен за финансовото им състояние, особено с приближаваща сватба.

Почувства пристъп на вина за новия тоалет на Карън Милън, който си купи тази сутрин, но беше само пристъп и бързо бе заменен от завладяващото чувство на приятна възбуда. Днес беше денят. Предложението. Тя затвори очи и се предаде на въображението си. Дали ще падне на колене? Хю беше побъркан по традициите, но сигурно не би отишъл толкова далеч, нали? Стомахът й запърха въодушевено, като се опита да си представи как би реагирала. Ще се престори ли на изненадана, или ще бъде честна и ще си признае, че е намерила разписката? И като заговорихме за пръстени, как ли ще изглежда? С огромен диамант в стил Пош Спайс или изтънчен букет рубини, или класически брилянт? Дали ще бъде от двадесет и четири каратово злато, бяло злато или платина? Милиони мисли кръжаха хаотично в главата й като конфети и наслаждавайки се на всяка от тях, тя си доля чашата, излегна се в прегръдката на пяната и щастливо затананика с ABBA, които звучаха от уредбата в хола.

Мечтите й наяве бяха прекъснати от звука на ключ в ключалката. Беше Хю, прибираше се от работа. Тя чу вратата да се отваря и затваря с трясък след него, тежкото тупване на куфарчето му на пода и трополенето на ключовете, хвърлени на масата. Той изключи CD-то й и пусна радиото.

— Франки? — Звучеше кисел.

Тя се поколеба.

— В банята съм.

Скри чашата си под пяната. Не искаше той да си мисли, че вече е пияна.

Стъпки. Врата се отвори.

— Надявам се, че няма да киснеш там вечно. Таксито е повикано за седем.

Той се приближи до огледалото, избърса парата и нетърпеливо прокара пръсти през косата си.

— Дори целувка ли няма да получа? — Тя нацупи устни в сладка игрива муцунка, без да обръща внимание на лошото му настроение.

— Извинявай, мислех си за нещо. — Избягвайки устните й, той се наведе към лицето й и едва докосна водата по кожата й. — Хареса ли картичката ми? — побърза да смени темата.

Той свали вратовръзката си и я метна на стойката за кърпи.

— Да, беше прекрасна.

Франки обичаше да получава картички от Хю, въпреки че й се искаше този път да беше написал нещо поне малко по-романтично от обичайното: „С много обич, Хю“ и усмихнато сърчице. Винаги рисуваше такова, когато й даваше картичка. Първоначално тя си мислеше, че това е мило, знак, че са двойка, но после забеляза, че го рисува на всички картички за рожден ден, които подарява.

Наведе се напред и облегна глава на сапунените си колене. Мокра къдрица падна пред очите й.

— Хю, къде отиваме тази вечер?

Като отвори уста, той започна да почиства зъбите си с конец, като навеждаше глава напред-назад, докато прокарваше конеца във всяко пространство, премахвайки малки останки от сандвича с риба тон от обяд. Франки го наблюдаваше. Беше вманиачен относно външния си вид. Епилиране, бръснене, оформяне на веждите, сресване — прекарваше в банята повече време от когото и да било от познатите й.

— Хю… чу ли ме?

Правеше си гаргара с вода за уста, изжабури се хубаво и изплю синята течност в мивката.

— Да, чух те и не, няма да ти кажа. Изненада е. Почакай и ще видиш.

Избърса уста в кърпата, усмихна се доволно на отражението си в огледалото и излезе от банята.

Почакай и ще видиш. Франки се усмихна на себе и като избърса пяната от ръба на чашата си, пресуши съдържанието й на един дъх.

— Още не може да погледнеш. Две минути и пристигаме.

Хю седеше на задната седалка в таксито и изстрелваше напътствия към шофьора, докато покриваше очите на Франки с дланите си.

Тя се облегна на седалката, подовото отопление приятно галеше голите й крака и се зачуди къде отиват. Първоначално се опита да разбере дали са се насочили към Сохо, Челси или Нотинг Хил, но ориентирането категорично не беше силната й страна и след няколко леви и десни завои се обърка напълно и се отказа.

Изведнъж таксито сви, наби силно спирачки и се чу остър стържещ звук, преди да спре съвсем.

— Пристигнахме. Ще сляза първи. Дръж си очите затворени!

Хю отвори вратата и тя го чу да плаща на шофьора. Франки направи физиономия. Понякога можеше да бъде толкова властен, помисли си, хвана ръката му и колебливо излезе от таксито. Въздухът беше студен и влажен и тя потрепери на високите си токчета. Спъна се леко и се облегна на Хю, който бързо я поведе по равна пътека. После чу звука от отваряща се врата. Изведнъж почувства смесица от топлина, светлина и шум.

Хор от гласове извика: „Изненада!“

Като отвори очи, Франки бе поздравена от стария съученик и приятел на Хю Адам — изпълнителен директор на рекламна компания с конска опашка, и неговата доста по-млада приятелка Джесика. Те се хилеха като клоуни и държаха две огромни лъскави черни топки. Устата на Франки пресъхна, когато разгледа обстановката, и ентусиазмът й се изпари като вода от кипящ чайник, отстъпвайки място на стопроцентов чист ужас. Това не беше ресторант със свещи, бели колосани покривки и изискано френско шампанско. Беше боулинг пътека с десет кегли в единия край. Лицето й се изопна. Навръх двадесет и деветия си рожден ден тя се намираше по средата на алея за боулинг, облечена в тоалет на Карън Милър, който не се преше, обута в чифт безумно скъпи обувки с каишки. Изведнъж усети, че всички я наблюдават и си лепна любезна усмивка.

— Джесика, Адам, каква изненада! — насили се да възкликне с ентусиазъм и ги разцелува по бузите.

Джесика започна да се кикоти. Звучеше като изтощена батерия.

— Не е ли просто великолепно? Знаех си, че ще ти хареса, когато Адам предложи. — Изправена на пръсти, тя целуна Адам по носа и се ухили като влюбена тийнейджърка. — Колко ми е досетлив!

Франки усилено се опитваше да преглътне новината с размер на топка за боулинг, която заседна в гърлото й.

— Значи идеята е на Адам?

Без да знае какво точно става, тя отчаяно погледна към Хю за обяснение.

Сляп за нейното смазващо разочарование, той кимна развеселено и каза:

— Ами, аз бях запазил ресторант и щях да те изведа на вечеря, както обикновено правя. — Изпъчи леко гърди, сякаш се чувстваше горд от това. — Но тогава на Адам му хрумна тази прекрасна идея да дойдем на боулинг. Той беше организирал такова празненство за двадесет и първия рожден ден на Джесика и тя беше във възторг.

— Беше невероятно — изписука Джесика и нежно прегърна паласките на Адам, които той безуспешно се бе опитал да прикрие под класическа широка хавайска риза. — Напълно откачена идея.

Франки с усилие опита да заглуши писъка в себе си. Откачена не беше думата, която тя би избрала. Ужасна. Отблъскваща. Отвратителна. Струваха й се много по-подходящи. Тя погледна смразяващо Адам — щастливия като дете подстрекател на това ужасно престъпление. Това не можеше да се случва. Със сигурност беше някаква лоша шега, нали?

Не беше.

— Пазенето на тайна може да бъде много трудно, но Хю сигурно е много добър в това — злорадо каза Адам, като погледна високите й токчета. — Нямаше никаква идея, нали?

С пресилена усмивка Франки измърмори през стиснати зъби:

— Не, предполагам, че нямах.

ГЛАВА 5

Това беше най-горчивото хапче, което някога й се бе налагало да преглътне. В късата си рокля и червено-бяло-сините обувки за боулинг взети назаем, Франки се чувстваше като лошо въплъщение на компаньонка в раните й години. Погледна Джесика, която отмяташе лъскава руса коса, докато вървеше насам-натам в своята изрязана блузка, дънки с ниска талия и пиърсинг на пъпчето. Дребничкото миньонче Джесика можеше да направи дори войнишките обувки привлекателни за носене. В сравнение с нея Франки се чувстваше като странна повлекана.

Нещата не можеха да станат по-зле. Или поне тя така си мислеше, докато не видя Джесика в действие. Тя не просто изглеждаше подходящо, но явно в предишния си живот се беше изявявала като шампионка по боулинг. Като люлееше бедра, тя ситнеше изящно към линията и с чупка в китката и отмятане на коса всеки път разбиваше десетте кегли. Всеки мъж в залата беше хипнотизиран от техниката й: възрастни пенсионери с плетени жилетки, които се радваха на седмичната си боулинг вечер, точеха лиги по контрола й над топката; млади модерни мъже с бира в ръка примираха от силата на нейния замах. Да, нямаше никакво съмнение, Джесика ловко и умело ги държеше за топките.

Де да можеше да се каже същото и за Франки. Като неточно оръдие тя вяло мяташе топката си по пътеката, опитвайки се да не литне заедно с нея, и се свиваше, когато тя се отклонеше в един от улеите, пропускайки всяка една кегла.

— Късмет следващия път! — кикотеше се Джесика, която се кикотеше на всичко.

Като се бореше със сълзите на разочарование и безсилие, Франки погледна към Хю за подкрепа, но той беше отсъстващият приятел. Пиейки бира с Адам, Хю наистина си прекарваше много добре и тъкмо разказваше остроумно как умело е увеличил цената на четиристаен апартамент. Франки въздъхна. Приятелите винаги постъпваха така —

оставяха те да си говориш с другата приятелка, докато те обсъждаха работата или спортните резултати. Не че нещо не беше наред с Джесика, ако изключим факта, че говореше само за клубове, диджеи и колекцията си от ъндърграунд и хип-хоп дискове. Франки се опита да изглежда осведомена по темите, но дните й по клубовете приключиха, а колекцията й от дискове се състоеше от леките за слушане Елвис, Франк Синатра и ABBA. Двама починали изпълнители на балади и пенсионирана шведска група — нищо особено впечатляващо.

След като шейсет минути се изтърколиха болезнено бавно, Франки не можеше повече да се преструва, че се забавлява. Беше отегчена, изтощена, нервна и за да бъдат нещата още по-лоши, четвърта по резултат. Всяка кегла си стоеше, а всеки нокът беше счупен. И докато Хю почти не беше говорил с нея, предпочел да обсъжда вноските за ипотека и лихвените проценти, Джесика не беше млъкнала. Слава богу, спря да си поеме дъх, оплака се, че умира от глад, и завлече Адам до ярко осветения щанд за закуски.

Беше време да си тръгне. Франки сграбчи Хю, който стоеше с ръце в джобовете до автомата за кока-кола.

— Искам да се прибера — промърмори, седнала отчаяна на един от пластмасовите сгъваеми столове. Упорито разтриваше синината на пищяла си, която постепенно преминаваше през всички цветове на дъгата и я болеше непоносимо.

— Защо? — Изглеждаше изненадан.

Това преля чашата.

— Как мислиш? — озъби се тя. — Рожденият ми ден е, а аз съм по средата на боулинг зала. Насинена съм, отегчена съм, болят ме пръстите, краката ме болят и на всичко отгоре ти почти не ми проговори цяла вечер.

Тишина. Хю прекара пръсти през гелосания си перчем и заби поглед в пода.

Франки омекна. Винаги омекваше, когато той си играеше с косата си.

— Виж, ако имаш нещо предвид, просто го кажи.

Все още не й беше дал подарък. Без съмнение изчакваше удобен момент, за да извади пръстена. Очевидно смяташе да й направи едно от онези смахнати преживявания — на балон с горещ въздух, по време на гмуркане, на боулинг пътека, които искат да покажат, че хората не

са отегчителни традиционалисти. Но за да бъдем честни, въпреки че оценяваше изобретателността, тя категорично би предпочела скучното старомодно предложение на свещи.

Последва неловка пауза.

— Ами всъщност има нещо, което искам да ти кажа от известно време, но това вероятно не е подходящият момент или подходящото време… — Хю седна, но не в стола до нея.

Сякаш изпълнителка на пиано засвири в минор. Прозвуча злокобно. Но Франки не го чу. Всичко, което чуваше, бяха сватбените камбани. Като погрешно сметна, че е нервен, тя опита да му помогне да продължи.

— Виж, ако ще ти стане по-леко, знам какво искаш да кажеш.

— Знаеш? — Хю смръщи чело.

— Да.

— О! И не си разстроена?

Франки ахна и като се свлече от стола си, се сви в краката му на прашния под. Хвана ръката му успокоително.

— Хю, за какво говориш? Защо ще съм разстроена? Аз те обичам. Разбира се, че искам да се омъжа за теб.

Мълчание.

Какво каза току-що? Думите се изляха от устата на Франки:

— Съжалявам, знам, че малко пришпорвам нещата. Виж, не исках да ровичкам, но намерих разписката за годежния пръстен в джоба ти — изстреля тя като скоропоговорка.

Хю посивя. Като дръпна ръката си от нейната, той стана и закрачи в кръг. Франки го наблюдаваше озадачена. Не беше много наясно с предложенията за брак, но дори и тя знаеше, че не трябваше да се случват така.

— Мисля, че има малко недоразумение. — Гласът му беше сух и равен, сякаш говореше с клиент, не с приятелката си, не с някого, когото обича. Погледна я. Лицето му беше безкръвно и не издаваше никаква емоция. Твърдо и безцветно. Никога нямаше да забрави този поглед.

— Какво? — прошепна тя.

Зад тях настъпи вълнение. В най-неподходящия момент Джесика и Адам се изсипаха обратно при тях.

— Хе, познайте какво, приятели! — възкликна задъхано Джесика. — Погледнете какво Адам беше скрил в хотдога ми!

Като размаха ръка под носа на Франки, тя демонстрира прекрасен годежен пръстен на „Тифани“.

— Не е ли щуро? Ще се женим!

Тя подскачаше нагоре-надолу като топче, а пръстенът проблясваше под ярката светлина на луминесцентните лампи.

Франки не каза нищо. Хю също, ако не броим вялото „Поздравления“ към Адам, който стоеше настрани и се усмихваше скромно.

Като се обърна към Хю, Адам за момент стана сериозен:

— Преди да забравя, мисля, че оставих разписката в джоба на палтото ти, онова, което взех един обяд миналата седмица, когато валеше. Може би трябва да я взема за всеки случай… Добре, че си спомних. Можеше да ти донесе страхотни проблеми с госпожата. — Като смигна на Франки, той сръчка Хю в ребрата, преди да прегърне през раменете превъзбудената си годеница. — Това трябва да се полее. Ще видя дали продават шампанско тук.

Пискайки като шимпанзе, Джесика лепна звучна целувка на бузата на Адам, оставяйки ярка следа от ягодов гланц за устни. Като прегърна Джесика, която се беше впила в него като пиявица, Адам я поведе обратно към щанда за напитки.

Очите на Франки се напълниха със сълзи. Внезапно усети сърцето си да бие много бързо. Едва чуваше Хю — долавяше откъси от думи, фрази, звукове на гласни, но не разбираше нищо. Сякаш някой й говореше на китайски…

— … нещата не вървят между нас. Поне не и за мен… Все още не искам да се обвързвам… Не съм готов за такава степен на отдаденост… Задушавам се… Трябва ми пространство.

Разбра последните думи. Пространство. Той искаше пространство. Като го погледна, видя лицето му през пелена от сълзи.

— Какво искаш да кажеш? Казваш, че искаш да се изнеса ли? — Задъха се, докато се бореше с внезапно връхлетялата я непоносима болка.

Безкрайно мълчание.

— Казвам, че свърши — проговори той накрая.

За миг времето спря. Докато смисълът на думите му не я удари със силата на боулинг топка. И като дузина кегли животът й се срина.

ГЛАВА 6

Пътят към дома беше като в мъгла. Франки лежеше сгушена на задната седалка, шокът се просмукваше в тялото й като анестезия, притъпяваше болката, облекчаваше нараняванията. Тя смътно си спомняше как избяга от боулинг залата, изумените физиономии на Джесика и Адам, когато прелетя покрай тях, бутайки бутилката евтино вино от ръцете им, промърмори извинение, запрепъва се под дъжда на паркинга и се свлече на задната седалка на едно такси.

Вцепенена, наблюдаваше как светлините на боулинг залата се отдалечават в дъжда, преди да извърне лице от прозореца. Трепереща, тя отчаяно зяпна пода и едва тогава забеляза, че е забравила да смени обувките си. Беше като сол в раната. Червено-бяло-сините обувки с връзки я зяпаха нахално в отговор.

Като влизаше през входната врата, можеше успешно да се самозаблуди, че нищо не се е променило. Всичко изглеждаше както преди, всичко си беше както го бяха оставили — чашата за кафе на Хю до телефона, чантичката й с гримове на масичката в коридора. Напомняше й на игра, която беше играла като малка. Трябваше да затвориш очи, някой преместваше нещо от стаята и после трябваше да кажеш какво липсва. Но сега не беше игра и тя знаеше какво липсва. Любов. Звучеше сантиментално, почти като разтопяващ абзац от любовен роман, но беше вярно. Хю не я обичаше повече и това променяше всичко около нея. Сякаш бе наблюдавала живота си на цветен телевизор, а сега неочаквано образът бе станал черно-бял.

Пусна ключовете си в сребърния пепелник на масата за кафе и се отпусна на дивана. Фред отвори мързеливо едното си око и без да промени сфинксоподобната си поза, сложи пухкава лапа в скута й. Винаги изящната Джинджър се протегна, изви гръб и се прозина, преди да пристъпи деликатно към голите колене на Франки. После, завирайки малкия си мокър и грапав нос във врата й, тя започна да мърка. Обикновено Франки щеше любящо да погали и двете котки, да ги погъделичка по мъхестите брадички и да помилва нежните им

копринени лапи. Не и този път. Неспособна да помръдне, тя просто лежеше на възглавниците и зяпаше празно в пространството.

От гърлото й се откъсна неволно хлипане и зачервените й очи отново се напълниха със сълзи. Никога, дори след милиони години, не беше очаквала това да се случи. Те не се караха, поне не истински, а само за тъпи неща като чий ред е да измие чиниите или кой е използвал последната ролка тоалетна хартия. Имаха добър сексуален живот или поне тя мислеше така. Стомахът й се сви. О господи, нека не е това, каквото и да е, но не това! Добре, тя не се люлееше от полилея — не че имаха полилей, беше един от онези бели китайски фенери, които получаваш за петачка от битака — но той видимо се наслаждаваше.

Франки се сви, докато една след друга ужасни мисли се забиваха в нея като отровни стрели. Вероятно всичко е било само преструвка, всичките целувки по врата и хапането на ушите й — Хю беше луд по ушите й. Вероятно и ерекцията му беше фалшива. В крайна сметка, щом жените могат да симулират оргазъм, със сигурност мъжете могат да симулират ерекция. Дори по-лошо, може би той си представяше, че тя е някоя друга — Сузи с „хубавкия чифт“ от счетоводство или новата заместничка с френски акцент, която продължаваше да му купува кроасани. Господи, дано няма афера с нея! Не казвай, че я е хранил с шоколад, прикрит зад шкафовете с картотеката! Колкото повече мислеше за това, толкова повече си припомняше странното му държане последните няколко седмици. Резервиран, по-невнимателен, сякаш нещо го притесняваше. По дяволите, каква идиотка беше! Мислеше си, че той се подготвя за брак, а през цялото време той бе обмислял раздялата им.

И ако това не беше достатъчно гадно, сега тя трябваше да си намери и къде да живее. Но как? Ако имаше работа, можеше да започне да търси, но някак си се съмняваше, че държавната помощ ще покрие двеста паунда наем седмично за апартамент в западен Лондон. Винаги можеше да звънне на приятели и да попита за временен подслон на дивана, но отхвърли идеята. Никой не иска подсмърчаща и оплакваща се развалина на къмпинг в хола си, независимо колко съчувства на състоянието й. Оставаха само родителите й, но тя не искаше да ги притеснява. Беше двадесет и девет годишна, трябваше да е способна сама да реши проблемите си, вместо да припка разплакана

у дома като малко дете, загубило състезанието по тичане с яйце или изпуснало любимата си кукла в декоративното езерце на съседите.

И двамата бавно остаряваха — баща й щеше да навърши седемдесет и две следващия май, а майка й не беше много по-млада, но и двамата бяха щастливо женени дори след петдесет години. Майка й винаги обичаше да й разказва историята за тяхната първа среща на танцова забава в Блекпул и как, когато се оженили шест месеца по-късно, те валсували до олтара и танцували фокстрот на приема. Но най-добрата и най-често повтаряна история на майка й беше как е навършила четиридесет и започнала да се чувства неразположена. Как била ужасена, защото се страхувала от думата с „Р“, но — и това беше частта, която най-много обичаше да разказва — се оказала думата с „Б“. Тя не умирала, дори напротив. Била бременна в четвъртия месец с Франки и никога не била по-щастлива.

Като покри лице с ръцете си, Франки заплака отново и подсмърчането й отстъпи на силни, давещи, конвулсивни хлипове. Фред и Джинджър я погледнаха объркани. Тя продължи, докато козината им не подгизна от нещастните й сълзи, а лицето й се покри с петна и подпухна. Не можеше да плаче повече.

Като си поемаше бързи, отчаяни глътки въздух, тя избърса върха на мокрия си нос с ръкава на новото си сако, оставяйки следи от солени сълзи. Стана внимателно от дивана, прекоси хола и застана до големия прозорец. Опря горещата си лепкава буза на успокояващо хладното стъкло и се загледа в улицата долу с несигурната надежда, че ще види Хю да завива зад ъгъла и да изкачва стъпалата към входа през едно. Но отвън нямаше никого, нищо, освен редици паркирани коли и грозни купчини от гниещи есенни листа.

Не знаеше колко дълго е стояла на прозореца, преди да забележи телефонния секретар да просветва на масата до нея. Няколко минути тя просто го наблюдаваше, без да съзнава, че има съобщение, после се сепна, наведе се и натисна бутона за прослушване. Чу се бръмченето от пренавиващата се касетка, щракване и гласът на Рита с тежкия й ланкширски акцент, изпълни стаята.

— Здравей, Франки, аз съм. — Тя викаше, звучеше сякаш от мобилен телефон. — Купих си кола… кабриолет… карам по Сънсет и

не знам дали чуваш и дума от това, което казвам, но звъннах да ти пожелая честит рожден ден. Изпратих ти мейл, но не знам дали си го получила, защото така и не отговори. Не знам къде си… вероятно си прекарваш приказно в някой претенциозен ресторант с Хю, подла късметлийка! — Пропищяване на клаксон и проклятие от Рита. — По дяволите, някои от тези шофьори не гледат къде карат! — Още един клаксон. — Махни се от проклетия път! За бога, извинявай за това. Някакво тъпо копеле… задръж, мисля, че е Род Стюард! — Острият смях на Рита. — Както и да е, нова тема. Кога ще дойдеш да ме видиш? Минаха три месеца, а ти обеща. Не можеш ли да оставиш любовника си за няколко седмици? Знаеш какво казват за отсъствието, което разпалва чувствата и така нататък… — Скърцане на спирачки. — О, мамка му какво сега? — Тишина. — Божичко, мисля, че са ченгета. По-добре да тръгвам. Обичам те. — Звук от целувки и телефонът замлъкна.

Франки изслуша записа повторно. Цапнатата в устата, побъркана и добросърдечна Рита. Бяха я зарязвали повече пъти, отколкото можеше да си спомни, но винаги го беше приемала леко. Но Франки си нямаше никого, за да й помогне да го приеме леко. Рита беше от другата страна на океана. На хиляди километри разстояние. Точно където и тя искаше да бъде. На хиляди километри от цялата жалка бъркотия, в която се бе превърнал животът й…

Тогава бе заченатата идеята и нейното развитие отпуши вълна от ендорфинно непокорство. Майната му на Хю! Майната му на списание „Лайфстайл“! И майната му на факта, че беше почти на тридесет! Щеше да направи нещо. За разнообразие щеше да поеме контрол над живота си.

Като избърса очи, тя вдигна телефона и набра номера на Рита. Не си беше у дома, но Франки остави нечленоразделно съобщение на гласовата поща. Рита винаги я беше канила на гости в Лос Анджелис. Добре, сега тя щеше да приеме поканата. Беше взела решение. Ако Хю искаше пространство, щеше да го получи. Десет хиляди проклети километра разстояние.

ГЛАВА 7

С приглушено тупване колесникът на Боинг 747 докосна пистата и като рязко намали скоростта, самолетът се друсна силно и спря. Внезапният удар събуди Франки от дълбок, изпълнен с образи сън. Отвори очи и примигна от яркото слънце, блестящо през редицата кръгли прозорци, които осветяваха лицето й. Уморена от десет часа непрекъснат унес, тя примигна още няколко пъти в опит да фокусира обкръжението си. За момент не знаеше къде се намира, не можеше да разбере какво става, после неочаквано чу звучния глас на пилота по високоговорителя.

— Часът е дванадесет и тридесет следобед, температурата навън е 30,5 градуса. Добре дошли в горещ и слънчев Лос Анджелис, дами и господа.

Лос Анджелис! Наведе се напред и надникна през прозореца. Небето над нея беше замъглено от слънце и смог, а отпред трептеше като мираж надпис: „Международно летище Лос Анджелис.“ Беше напълно реално. Това беше Лос Анджелис!

Възприемаше го трудно. Едва предната вечер още беше в Лондон, ровеше се в чекмеджета, пълни със сантиментални боклуци стари билети за кино, тапи от шампанско, изсушени розови листа от миналогодишния букет за Свети Валентин — и опитваше да не се разреве, докато прелиства страниците на фотоалбумите. Само преди няколко часа се обади на „Британиш Еъруейз“ за резервация, изпразни до дъно кредитните си карти, купи си билет за Ел Ей, издърпа очуканите си куфари изпод леглото и набързо ги натъпка с богато разнообразие от дрехи, обувки и един господ знае какво.

Зората я посрещна с бибиткането на таксито на улицата и тя заключи входната врата, пусна ключовете си в пощенската кутия и седна на задната седалка. Като пристигна на регистратурата в „Хийтроу“, бе посрещната от униформени служители с недоспали изражения под добре сложените маски от руж и червило, подписа разписката за кредитната си карта и взе билета си. Едва тогава

адреналинът спря да тече във вените й, което й позволи да спре и да се замисли какво правеше. Всичко беше чудесно — опаковането на чантите и втурването към Ел Ей — беше категорично, решително, показващо, че й стиска, предприемчиво, на-мен-изобщо-неми-пука отношение. Това беше нейният начин да изпее „Ще оцелея“ на Глория Гейнър, без да ходи на караоке. Но ако беше толкова дяволски силна, защо се чувстваше, сякаш сърцето й се къса?

— Моля, останете по местата си, докато знакът за закопчаване на коланите изгасне! — Зачервен стюард молеше като луд по интеркома, но отчаяните му опити да усмири тълпата попадаха на двеста и петдесет чифта глухи уши.

Като затворени животни, изнервени и нетърпеливи пътници започнаха да се измъкват от местата си, грабваха ръчните си багажи и се бутаха по пътеката в отчаян опит да стигнат до изхода и да слязат няколко жизненоважни минути по-рано.

Наблюдавайки от седалката си, Франки забеляза каубойска шапка, която се движеше в началото на самолета. Беше нахалният американец. Естествено, че ще се бута напред.

Обърна се и погледна през прозореца. За разлика от всички останали тя не изгаряше от нетърпение да слезе от самолета. Миналата вечер, травмирана и наранена, бягството в Ел Ей й се струваше добра идея. Сега, носталгична и с махмурлук, не беше толкова сигурна.

Беше виждала Ел Ей само във филми и по телевизията, където показваха живота на богатите и известните. От видяното изглеждаше, че е бляскав и стилен, населяван от вманиачени по финеса, обсебени от здравословния живот хирургически коригирани хора, които по цял ден се разкарваха с лимузини със затъмнени стъкла. Град, в който жените трябва да имат едно от двете неща — кльощаво тяло с огромни силиконови гърди или много старо гадже с много дебел портфейл. Тя нямаше нито едно от двете. Сега беше много необвързана жена с размер 34 B, която носеше дънки и вълнени пуловери, имаше скоростно увисващ задник — в Ел Ей имаха дупенца вместо задници — и достатъчно целулит, за да смята, че прашките са опасни за здравето й. Добре де, имаше карта за фитнес, но тренировката й се състоеше от двадесет минути в джакузито три пъти месечно и отгоре на това ядеше шоколад, напиваше се и пътуваше с градски транспорт. Единствената операция в живота й беше за премахване на сливиците,

когато беше на девет. Франки отново затвори очи — това можеше да е една много голяма грешка.

Летището беше като развъдник за зайци — лабиринт от коридори и движещи се пътеки. Като опитно зайче Франки правеше завой след завой, докато най-накрая забеляза ескалаторите, които водеха до салона за получаване на багаж. Облекчена, тя уморено се облегна на перилото. Под нея започнаха да се подават главите на хора и като се спускаше надолу, тя наблюдаваше как и телата им бавно изплуват в полезрението й. Едва тогава осъзна, че множеството хора е част от опашка — като пред влакчето на ужасите в увеселителния парк или като пред бюрото за безработни — която се увиваше напред-назад между внимателно подредени бариери. Тук беше имиграционната служба.

Като се присъедини към края на опашката, Франки хвърли поглед към охраната — униформени мъжкарани с прически тип купа, които изглеждаха като избягали от наказателен лагер, и нервно запремята зелената карта в ръцете си. Дали щяха да разберат, че е отчаяна, зарязана от приятеля си, на социални помощи, необвързана, а името на бившия й е Хю? Тя разгледа хората около себе си — туристи с големи раници и подробни пътеводители, четиричленни семейства със сгъваеми столове и джобове пълни с мокри кърпички, бизнесмени с лъскави кожени куфарчета и вземам-се-на-сериозно лаптопи. После погледна надолу към своята натъпкана чанта и разнороден набор от найлонови торбички. Не изглеждаше добре.

Въпреки множеството хора салонът беше неестествено тих, докато един по един изтормозени туристи се приближаваха до началото на опашката, опитвайки се да изглеждат ентусиазирани и в настроение за ваканция, докато потните им ръце оставяха петна по формулярите за временен престой. Това не беше паспортна проверка, беше си руска рулетка. Невъзможно бе да се каже кой ще бъде допуснат и кой ще бъде отхвърлен. Видимо произволният подбор означаваше, че докато татуиран и дрогиран Ангел от ада премина, без да го закачат, то миловидна бабка със синя коса бе хваната за полиестерните ръкави на роклята й от двама въоръжени охранители и отведена в стаята за разпит.

Франки стоеше и очакваше съдбата си, все още зашеметена от удара на Хю. Какво, по дяволите, правеше тук? Всичко се случи

толкова бързо. В един момент имаше работа, в следващия — нямаше, имаше приятел — после нямаше, имаше дом — после нямаше. В един момент беше в боулинг зала в Лондон, в следващия — при имиграционните на Лос Анджелис. От върха до пълния абсурд — тя не знаеше какво, за бога, да мисли. Искаше ли да бъде допусната да започне нов живот в Ел Ей? Или пропускайки перченето, ако беше честна със себе си, предпочиташе да я натоварят за следващия полет обратно към Англия и стария й живот?

— Следващият.

Това беше моментът на истината. Франки бе повикана напред от служител в стегната бежова униформа с големи авиаторски очила. Изглеждаше като пилот от „Топ Гън“.

— И каква е причината да дойдете в Съединените щати?

Седнал зад гишето, „пилотът“ прелистваше паспорта й с подозрение, спирайки, за да разгледа размазаната снимка, която тя си беше направила в една от онези боклучави кабинки за моментални снимки в метрото. Франки надникна над рамото му и съжали за избора си на мръсносин фон. Трябваше да избере топлото оранжево.

— Ваканция — излъга тя, като се опитваше да звучи като общителен отпускар, вместо като зарязана годеница.

Не я биваше за актриса, но нямаше значение. Поне доказваше, че не е в Ел Ей с мечтата да стане филмова звезда. С други думи, не беше Рита или някоя от героините на Джаки Колинс.

— И колко смятате да останете?

Без дори за миг да я погледне, чиновникът започна да набира нещо на компютъра. Вероятно свързан с някакъв всезнаещ компютър, който съдържа всеки детайл от нейния живот — от това колко е похарчила в супермаркета миналата седмица до резултатите й от теста по английски в първи клас. Всъщност, вероятно е програмиран веднага да показва всяко криминално дело или лоша постъпка в живота й. Франки изведнъж си спомни касетата, която бе забравила да върне във видеотеката преди седмица. Сигурно полицията нямаше достъп до такива маловажни данни, нали? Тя стисна палци за късмет.

— Ами, две седмици.

Все пак едва ли беше най-подходящият момент да изкрещи „Завинаги“, нали? Щяха да я натъпчат обратно в самолета, преди да успее да вдигне куфара си. И колкото повече се замисляше, толкова

повече искаше да остане. Прибирането вкъщи не беше вариант — тя нямаше къде и заради какво да се върне.

Още настървено чаткане по клавиатурата. Пилотчето нямаше да има проблем с преминаването на тестовете за скоростно писане, размишляваше Франки, все още настръхнала от отговора на една от агенциите за временно назначаване, които отказаха да я назначат, защото може да пише само с два пръста по клавиатурата. За щастие, говореха по телефона, в противен случай тя щеше да се почувства изкушена да им покаже какво друго може да прави с два пръста.

Най-накрая той спря да набира и като подпечата паспорта й, прикачи нещо в него, преди да надраска куп нечетливи йероглифи с писалката си.

— Приятна почивка.

Нито мускулче не трепна по лицето му, когато официално й подаде паспорта. Франки се усмихна облекчено. Все пак не я качиха на следващия полет обратно.

Докато чакаше куфарите си до лентата за багаж, тя изрови джобното си огледалце от дъното на козметичната си чантичка и като го обърна към светлината, се огледа. Господи! Изглеждаше на около осемдесет. Въздухът в самолета и седмица безконтролна консумация на алкохол бяха направили кожата й суха и дехидратирана. Почувства се още по-депресирана. Как звездите успяват да прекарат живота си, кръстосвайки земното кълбо, и все пак елегантно да се носят през международните летища на високи леопардови токчета, с тъмни очила и винаги свежа и жизнена кожа? На нея й бе необходим само един презокеански полет, за да изглежда лицето й като замразен зеленчук.

Мрачно стиснала огледалото в едната ръка и опипваща лицето си с другата, за да провери дали все още има скули, тя неочаквано забеляза, че ужасният американец я наблюдава от другата страна на лентата. Хлопна огледалцето и съжали, че няма чифт тъмни очила под ръка. Всъщност всеки вид дегизировка щеше да свърши работа, стига да станеше неразпознаваема. Сега, когато се беше върнала към своето обичайно разумно и трезво състояние, самият спомен как крещеше, риташе и буташе количката на „Хийтроу“ я караше да се свива от унижение. Нищо чудно, че той я зяпаше така. Вероятно си мислеше, че е напълно луда.

Избягвайки погледа му, Франки отбранително хвана количката си и я избута по-близо до улея, от който трябваше да се изсипят куфарите. Колкото по-бързо се махнеше от летището, толкова по-добре. Чу се тежко тупване и черното пластмасово тяло на първия куфар гордо се появи. Господи, беше нейният! Загуби ума и дума. През всичките години на полети тя винаги бе една от последните безнадеждно изостанали пътници, принудени да наблюдават как чифт ски и кутия с надпис „чупливо“ се въртят отново и отново по лентата, докато с нарастващо отчаяние чакат да се появи тяхната чанта. Никога досега не й се беше случвало благословеното щастие да види как куфарът й първи пресича финалната линия.

Чувствайки, че късметът й се е променил, тя грабна куфарите си, прелетя през митницата и продължи напред и нагоре към изхода. Обзе я възбуда, когато автоматичните врати се отвориха и тя бе посрещната от тълпа хора, облегнати на парапетите, вдигнали високо табелки с имена или букети с цветя за любимите хора. За един кратък момент й се прииска Хю да я очаква сред множеството, но се овладя. Всичко свърши, тя трябваше да забрави за него.

Изправена на пръсти, Франки огледа салона за пристигащи над главите на хората. Нямаше и следа от Рита. Може би закъсняваше, може би не беше получила съобщението, може би…

Проправи си път през група от хора в тениски и шорти, с равномерен тен и скъпи слънчеви очила, които подрънкваха ключове за кола, говореха по телефона или пиеха от огромни чаши с кока-кола. Всичко беше голямо, ярко и шумно. Колективното жужене на стотици разговори шумно отекваше около нея. Сякаш изведнъж се бе озовала на снимачна площадка. Всеки момент очакваше Мел Гибсън да изскочи отнякъде със смъртоносно оръжие.

Закрачи към прозорците със затъмнени стъкла, облегна се на стената и почувства край себе си полъха на въздуха отвън, топъл и влажен, срещу хладината на климатиците. Потисна прозявка. Умората я обземаше с пълна сила и се надяваше, че Рита ще побърза. Знаеше, че е напразно. Точността на Рита си имаше свои правила. Вероятно нямаше да дойде още няколко часа…

Тази потискаща мисъл тъкмо пускаше корени, когато Франки чу познат вик. Обикновено я караше да полудее, но сега бе като музика за нейните уши.

— Йоо-хоооо. — Отекна из салона за пристигащи и отскочи от стените като звук от часовник с кукувичка. — Йоо-хоо.

Ставаше все по-силен и подобно на разделянето на морето в Библията тълпата се разцепи и по средата препусна червенокоска, висока метър и петдесет, обута в кадифени къси панталонки и обувки с осемсантиметрови платформи.

ГЛАВА 8

— Виновата, съжалявам, че закъснях. Трафикът беше истински кошмар.

Развълнувана и без дъх, Рита нетърпеливо бутна зад ухото си кичур алена коса, която се бе измъкнала от конската й опашка, и започна да подръпва краищата на шортите си, които почти изчезваха близо до дупето й.

— По-добре късно, отколкото никога.

Като разцъфна в усмивка, тя спря да тегли панталонките си и сякаш току-що си спомни къде и защо се намираше, се хвърли да прегърне Франки, крещейки като обезумяла:

— Не мога да повярвам! Не мога да повярвам, че си тук!

Франки се усмихна вяло, притисната от ентусиазираното посрещане на Рита. И тя не вярваше.

Натъпкаха куфарите й в багажника на колата на Рита — бебешко син форд Тъндърбърд кабриолет от 1950-та, разтегнал лениво перфектното си гладко тяло покрай тротоара. Франки никога не беше виждала нещо подобно. Беше поне шест метра дълъг. Кола, напълно различна от традиционните минита, които Рита караше у дома.

Забелязала непресторено й смайване, Рита се ухили.

— Как намираш новото возило? Реших, че ако ще бъда холивудска актриса, то по-добре да започна да изглеждам като такава.

Облегна се на автомобила и зае класическата поза на Рита Хейуърт — на пръсти, с изпъчени напред гърди.

— Отива ми, не мислиш ли?

Франки кимна. Трябваше да се съгласи. Колата подхождаше на Рита до последната гайка.

— Това ли е всичко? — Рита отвори вратата и се настани на мястото на водача.

— Почти — въздъхна Франки. — Връщам се след минутка. — И влезе обратно в летището.

Докато я чакаше в колата, Рита внимателно освежи керемиденото си червило и като смъкна слънчевите си очила, започна да изпробва пред огледалото за обратно виждане различни актьорски пози за прослушването в края на седмицата — срамежливо навеждане на глава в стил Лейди Ди, похотливо цупене през рамо като Мерилин, самоуверената усмивка на Мадона право в камерата. Тъкмо щеше да се насълзи и да затрепери с устни като Гуинет Полтроу на Оскарите, когато забеляза разкошен мъжкар да минава зад колата, натоварен с багаж. Намествайки огледалото, за да го огледа по-хубаво, тя хищно наблюдаваше как заобикаля колата. Срамежливо наведе глава и се усмихна. Той й се усмихна в отговор и продължи да крачи. Езикът на Рита буквално увисна. Кой беше той, по дяволите?! Ходещ секс бог?! Тя зяпаше жадно, докато той товареше чантите си в такси, опипваше с поглед стегнатия му задник, широките му рамене, непокорните кичури под омачканата му шапка. „Полека, каубой“ — промърмори, давайки пълна воля на въображението си — вече се виждаше как го оседлава.

Гледаше как таксито тръгва и проследи включването му в движението. Вече излизаше от летището, когато Франки се върна, понесла нещо голямо и обемисто, покрито с пластмасов капак.

— Какво, дявол да го вземе, носиш вътре? Кухненската мивка? — Като се откъсна от триизмерните си фантазии, Рита закрепи очилата на върха на вирнатия си нос и се вгледа във Франки. — Колко багаж ти трябва за двуседмична почивка?

Франки се поколеба, изглеждаше повече от леко притеснена.

— Всъщност, щях да ти кажа по-рано…

— Да ми кажеш какво?

Без да забелязва смущението на Франки, Рита се зае да настройва станциите на оригиналното си радио от 1950-та.

— Мислех си да остана малко по-дълго.

Като по сигнал изпод пластмасовия капак се чу шум и предметът, който Франки държеше, се разтресе силно.

Очилата на Рита паднаха от носа й на таблото.

— Какво, по дяволите, беше това?

Не можеше да го отлага повече. Франки притеснено махна капака, за да открие бяла пластмасова клетка. Два чифта очи замигаха срещу яркото слънце.

— Това са Фред и Джинджър.

Докато караха по магистрала 405, Франки разказа всичко на Рита. Откриването на разписката от „Тифани“, загубата на работата й, как Хю я заряза на пътеката за боулинг на рождения й ден… всичко… дори частта с Фред и Джинджър и как, когато взела решението да замине за Ел Ей, била категорична, че те ще дойдат с нея. Първоначално изглеждаше невъзможно. Въпреки че вече имаха всички възможни ваксинации — Франки беше като майка закрилница по отношение на любимите си котки — безцеремонният служител, с когото говори по телефона, настояваше, че компанията има нужда от двадесет и четири часа, за да подготви документите. Точка. Край на историята. Но Франки не смяташе да се предаде така лесно и като използва и двете си сили за убеждаване — истерични сълзи и кредитна карта, тя успя да разтопи непристъпната ледена скала около сърцето на служителя и качи Фред и Джинджър на същия полет.

— Не можех да ги оставя с Хю. Вероятно щеше да ги люлее за опашките им и да ги използва като стикове за голф… Винаги е мразил котки…

Рита слушаше, пушейки цигара, и натискаше клаксона след различни коли, а Франки анализираше всеки детайл, люшкайки се от сълзи до гняв и обратно към плач. Отне й повече от час и когато приключи, се отпусна рязко на кожената седалка, изтощена след пролетното почистване на чувствата си.

— Виж, знам, че няма да искаш да чуеш това, но ако ме питаш, а знам, че не ме питаш, но все пак ще ти кажа — по-добре, че се отърва от копелето. — Рита беше напълно откровена. — Хю може да изглежда добре, но той е арогантен кучи син и е толкова побъркващо деспотичен. Караше те да се въртиш на пръсти около него. — Тя тръсна цигарата в пепелника, изглежда, без да забележи, че вятърът веднага подхващаше пепелта и я разпиляваше около тях. — За да бъда откровена, винаги съм смятала, че има нещо подло у него.

Обърна се към Франки, която, изтръгната от своето самосъжаление благодарение на състезателното каране на Рита, стискаше с две ръце своята седалка, докато се носеха с убийствена скорост по магистралата.

— Имам предвид, как изобщо можеш да се довериш на мъж, който си скубе веждите, за бога? — Клатейки глава от раздразнение, тя щеше да продължи с кълцането на Хю на дребни парченца, когато

забеляза изражението на Франки. Тя отново беше готова да заплаче. — Не че има нещо лошо в това мъж да си скубе веждите, разбира се… — Рита смени подхода, спомняйки си внезапно свещеното правило: „Никога не плюй по гаджето на приятелката си независимо колко голям задник е. Това само ще я накара да намрази теб, не него“. — Имам предвид, не искаш той да изглежда като Елтън Джон, нали? — Тя се усмихна широко, но нямаше полза — опитите й да спаси ситуацията само я влошаваха повече.

Франки избърса сълза.

— Но аз го обичам. Мислех, че ще прекараме остатъка от живота си заедно. Той е моята сродна душа. — Подсмърчайки, тя избърса носа си в кърпичка, която беше преживявала и по-добри дни. — Какво ще правя без него?! — Лицето й се сгърчи, когато отново заплака с глас.

Рита отдели очи от магистралата и погледна към нея.

— О, стига, горе главата, Франки… — Тя си напомни никога да не предлага услугите си на добър самарянин. — Знам, че ще бъде трудно, но трябва да опиташ да забравиш за него и да продължиш напред. — Наведе се към нея и лекичко стисна ръката й. — Ще се влюбиш в Ел Ей и не се притеснявай, може да останеш при мен колкото искаш. Ще бъде като в доброто старо време — само ти и аз… — Тя погледна в огледалото за обратно виждане към кафеза на Фред и Джинджър, който се тресеше на задната седалка. Ухили се и без да подаде сигнал, прекоси трите ленти на магистралата, преди да набие спирачки точно зад една полицейска кола.

— Сега просто се отпусни.

Докато препускаха по магистралата, класическата песен „Хотел Калифорния“ зазвуча по радиото. Рита усили звука и като запали цигара от намаляващите си запаси, предложи и на Франки. Тя се поколеба. Последния път, когато си открадна цигара, за да задоволи пиянския си никотинов глад, Хю откачи и я накара да я изхвърли. Той мразеше тя да пуши. Този спомен определи решението. Ами майната му! Рита беше права. Тя трябваше да опита да го забрави и да продължи живота си, нов живот, който не включва Хю. Изпитвайки радост от прилива на сили и струята въздух, която рошеше косите й, тя прие цигарата, предизвикателно я притисна към устните си и дръпна дълго и дълбоко. Беше чисто хедонистично удоволствие.

Рита я поздрави с усмивка, която сякаш казваше „Действай смело момиче!“ и започна да припява на радиото с пълно гърло. Натисна педала на газта и реши да изпревари разпадащ се камион, който бълваше изгорели газове и стряскащи звуци. Шофьорът натисна клаксона и изпсува, но Рита просто размаха луничавата си ръка във въздуха, ярките оранжеви искри от цигарата й оставяха следа зад тях, докато се отдалечаваха. Франки затвори очи и като чувстваше как никотинът се разлива в кръвоносната й система, вдигна обутите си с чорапи крака на таблото и се отпусна в блажено спокойствие.

ГЛАВА 9

Половин пакет цигари по-късно те се лутаха през зигзагообразните завои на пътя към Лаурел Каньон. Решението на Рита да заведе Франки на туристическа обиколка из Ел Ей за добре дошла доведе до наистина късно прибиране у дома. Беше се спуснал мрак и високо на холивудските хълмове нямаше никакви светлини, с изключение на проблясващите фарове на колата. Уморена и дезориентирана, Франки почти заспиваше, когато Рита сви по крайбрежния булевард, отби в алея за паркиране и изгаси двигателя. Фаровете угаснаха, радиото също. Тишина. След бученето на магистралата и постоянното бръмчене на двигателя стана неочаквано тихо. Само ритмично просвирване на самотен щурец се чуваше в мрака.

— Е, това е.

Като дръпна ръчната спирачка, Рита слезе от колата и затрополи по малката асфалтирана алея, която минаваше покрай гаража към жилището. Плътно зад нея с Фред и Джинджър в ръка Франки чу как тя гневно рови в чантата си.

— По дяволите, забравила съм си ключа — промърмори, преди да се провикне високо: — Не се притеснявай! Съседът ми си е вкъщи.

Тъкмо щеше да почука на вратата отдясно, когато тя се отвори широко и в лицата им светна фенерче.

— Стой на място, имам пистолет!

— Какво? — Франки отстъпи назад, заслепена от неочакваната ярка светлина в очите й.

— Аз съм въоръжен и готов. — Гласът беше дълбок и дрезгав.

— Дяволите да те вземат, какво правиш? — Рита го прекъсна нетърпеливо. Франки беше изумена да чуе, че тя звучи по-скоро сърдито, отколкото уплашено.

Последва дълго боричкане, после някакво куче изджафка, преди фенерчето да изгасне и да светне лампата в коридора. Зениците на Франки се свиха от болка, но когато се фокусираха, тя видя много

странна гледка. Точно пред тях, загърнат в дълъг халат с леопардова шарка, стоеше висок мъж на около тридесет години. В едната си ръка държеше нещо подобно на пистолет, а под другата се мъдреше малко куче. То се тресеше силно също като собственика си.

— Мили боже, за малко да получа проклет инфаркт! Откъде да знам, че си ти? Помислих си, че са взломаджии или по-лошо…

Гласът му се повиши, преминавайки от дълбоко гърлено ръмжане в пронизително крякане. Затвори очи и няколко пъти си пое дълбоко въздух.

Франки стоеше и зяпаше, без да знае какво да прави. За щастие, Рита пое контрола.

— По дяволите, Дориан, изкара ми ангелите, идиот такъв. — Рита го удари по гърдите, сякаш беше видяла комар. — И вероятно си ужасил Франки до смърт. Това едва ли е подходящото „Добре дошла“, с което да посрещнеш новата ми съквартирантка и твоя съседка.

Дориан отвори очи, сякаш осъзнал едва сега присъствието на Франки.

— Мамка му, защо не започна с това отначало?

Като бързо остави кучето, което се промуши между краката на Рита и изчезна навън, той свали пистолета и хвана Франки за ръка.

— Аз съм Дориан. Прекрасно е, че се срещаме! — Възвърнал самоувереността си, той включи чара си в действие, като й отправи широка усмивка от равни бели зъби. — Рита ми е разказвала толкова много за теб, но никога не е споменавала колко си прекрасна… Нали, Рита?

Рита завъртя очи и Франки се усмихна смутено. Дориан най-сетне пусна ръката й, за да затегне колана на халата си, и отстъпи настрани.

— Ами, влезте, влезте… Не стойте на изтривалката цяла нощ, дяволски студено е. — Изпъчи гърди и ги подкани да влязат: — Вкарайте прекрасните си малки задничета вътре веднага!

Апартаментът на Дориан беше безпорядък от високотехнологични машинарии, телевизори, рафтове, пълни с фигурки, и коледни лампички, завити около камината, които автоматично светваха и гаснеха в различен ритъм. Гордостта на дома бяха огромното кожено канапе от 1980-та, хромираната маса за кафе с опушено стъкло, покрита с доларови банкноти и препълнен пепелник,

оформен като чифт женски гърди. Франки беше изумена. Сякаш беше попаднала в пещерата на възрастния Дядо Коледа — претрупана, кичозна, еклектична, диаметрално противоположна на минималистичния стил на Хю в бежово и сметана с изпънати покривчици и азбучно подредени дискове — и се влюби в нея.

О, всичко това бе засенчено от поразителната гледка. Кацнало като на кокили над долината, жилището имаше цяла стена само от стъкло с плъзгащи се врати, които водеха към малка тераса, обзаведена с хамак и затрупана с африкански барабани, бродирани възглавници, растения, сноубордове и вятърни чанове. Прехласната от гледката пред нея, Франки беше неспособна да я възприеме изцяло. Стоеше на терасата, а пред нея долината, обгърната от мрак, отстъпваше бавно на килим от проблясващи вълшебни светлинки, които бяха центърът на Ел Ей. За първи път от дни съзнанието й се изчисти напълно, докато наблюдаваше хоризонта пред себе си. Градът на ангелите в целия си магически, приканващ, всичко-може-да-се-случи блясък. Зашеметяващо.

Докато Франки се любуваше на гледката, Рита пренесе нещата й от колата до своя апартамент и пусна Фред и Джинджър от подвижния им дом. Зарадвани от възможността да протегнат лапите си, те любопитно се разтъпкаха по килима на спалнята, като проверяваха купчини мръсно пране, открехнати вратички на шкафове, кошчето за хартиени отпадъци, пълно с празни опаковки от шоколад, преди лакомо да излапат останките от багета със сьомга.

Междувременно Дориан се носеше из апартамента си, крачейки напред-назад по голия дървен под в просторната си всекидневна, отпиваше глътки чай и водеше разговори по мобилните си телефони. Изглежда имаше няколко дузини и те звъняха, вибрираха, бибикаха и свиреха различни песни през неравни интервали от време, което създаваше малка симфония от мелодии за телефон. Един след друг той провеждаше кратки разговори като добре трениран телефонен оператор и си водеше хаотични бележки в едно тефтерче. Най-накрая след прилива от обаждания той се сгромоляса в плетения стол, който висеше от тавана.

Рита се върна обратно и се пльосна на дивана.

— Значи гледката ти харесва?

Гласът й откъсна Франки от съзерцателния й размисъл.

— Удивителна е — усмихна се Франки и влезе в стаята. — Същата ли е и от твоя апартамент?

— Не точно. Дориан има по-скъпата гледка. Отиваме у нас след минутка и можеш да видиш.

— С удоволствие. По-добре да вземем и Фред и Джинджър, миличките, сигурно са прегладнели.

— Не се притеснявай. Току-що ги нахраних. Вече спят върху завивката ми.

— Господи, благодаря! — Франки се усмихна с благодарност. — Сигурно са гроги като мен.

— Гроги. Гроги! — Дориан я изимитира като присмехулник. — Не може да си гроги, та ти току-що пристигна.

— Знам, но мисля, че е от часовата разлика — възрази вяло Франки. Не искаше да звучи като скучна стара лелка пред човек, когото срещаше за първи път, но съвсем открито искаше просто да се пъхне в пижамата си, да изпие чаша чай и да си легне. Дори да беше съвсем рано.

Дориан не приемаше обяснения. Сияейки от удоволствие, той потриваше ръце, сякаш искаше да запали огън.

— В този случай знам точното нещо, което ще те ободри.

— Не и този проклет чай — прекъсна го Рита, която си вееше с някакво списание.

Дориан изсумтя.

— Нямаш ли ми доверие? — Стана, постави ръце на кръста си и драматично обяви: — Това, което имам, е купон.

Купон? Франки ококори очи от ужас и беззвучно се опита да откаже и Рита. Това беше последното, за което имаше настроение. За съжаление, Рита не споделяше опасенията й.

— Кой го организира? — Тя ентусиазирано стисна ръба на дивана.

— Даа. — Дориан се усмихна самодоволен, доволен от реакцията й. — Не казвам, но знам, че ще присъстват много знаменитости, ще има фонтани от шампанско и… — замълча и намигна дяволито. — Въпреки че знам, че няма да искаш да погледнеш друг мъж с мен до себе си, чух, че ще има много пресен дивеч за дами като вас.

Той се обърна към Франки, която се усмихна унило. Първо размаха пистолет в лицето й, а сега й предлагаше пресен дивеч. Чувстваше очите си, сякаш всеки момент ще се навлажнят. Нищо не би могло да се сравни с превъзходното крехко филе, което остави в Лондон…

— Прекрасно — ентусиазира се Рита. — Ранди отсъства по работа и аз съм необвързана и напълно свободна.

Тя забеляза отчаяното изражение на Франки.

— Хайде, Франки, ще ти се отрази добре. Купон е точно това, от което имаш нужда.

Седнала на дивана, тя успокоително стисна ръката на приятелката си.

— Да, знам — кимна Франки в жалък опит да изглежда ентусиазирана.

Дориан нямаше да приеме не за отговор. Като наля три шота текила, той им подаде чашките.

— Това ще те настрои подходящо.

Той гаврътна своята на един дъх, Рита също. Франки не бе ентусиазирана и смръщи лице, докато течността изгаряше гърлото й. Като допълни чашата си, Дориан взе едно от дистанционните и включи уредбата. Неочаквано от колонките в стаята зазвуча фламенко.

— Хайде де, човек ще реши, че отиваме на погребение — подкани ги той, пресуши чашата си и извади кастанети. Той затанцува към Франки, която все още кашляше от текилата. — Гарантирам, че ще си прекараш невероятно. — Прихвана я през кръста и преди тя да успее да го спре, започна да я върти около дивана. Леопардовият му халат се развяваше около коленете му. — Ти си с мен. — Наклони я назад, допря устни до ухото й и изръмжа: — А аз съм царят на купоните.

ГЛАВА 10

Сънсет булевард беше блокиран от задръстване и те стояха редом с бели лимузини, докато наблюдаваха как светофарът над тях сменя червено, зелено, жълто и отново червено. Франки бе притиснала нос в затъмнените стъкла на сребристия мерцедес кабриолет на Дориан и зяпаше рекламите, които се носеха над нея на огромни билбордове.

Защо, о, защо се беше съгласила да тръгне за купона? Защо просто не отиде в апартамента на Рита и не се сгуши в пижамата си до Фред и Джинджър. Вместо това седеше в колата, нагласена във вярната си черна рокля и високи токчета. Подпухналото й и зачервено лице бе замаскирано с щедрата помощ на автобронзант и спиралата за обем на Рита. Тя погледна към Рита и Дориан на предните седалки — Рита пушеше цигара, а Дориан разговаряше през хендс-фрито си и слагаше гел на това, което бе останало от косата му. Беше осем вечерта в неделя. В Лондон щеше да е четири часът сутринта в понеделник и Хю все още щеше да е в леглото. Колкото и силно да опитваше, не можеше да не си мечтае да е сгушена до него в този момент…

— Слава богу, най-сетне се движим!

Дориан натисна газта и като издебна светофара, смени лентата. Напред пътят беше море от жълти фарове и червени стопове, ярък контраст с призрачната пустота на тротоарите. Франки ги огледа, но не зърна дори един пешеходец. Вероятно защото нямаше. Цялото население на Лос Анджелис беше на колела. Всеки отиваше нанякъде буквално и метафорично, нагоре или надолу — всеки се движеше.

Вместо хора тя видя няколко неоново осветени бара, три магазина за алкохол, дерайлирал вагон, който сега беше ресторант, и огромен профил на Марлборо мъж. Франки се намръщи на това неканено напомняне за нахалния задник на летището и за малко отново да се отдаде на спомена, когато внушителен хотел, осветен от трептящи виолетови лампи, отклони вниманието й. Виждаше се в далечината и когато приближи, Дориан рязко сви вдясно и те се

понесоха по бляскава алея, очертана от огромни палмови дървета, които леко се поклащаха с вечерния бриз.

Ято униформени шофьори се спусна към тях, приканиха ги да излязат и пъргаво откараха колата, готови за следващите гости. Попаднала ненадейно в светлината на прожекторите, Франки замръзна като ужасен заек, а съзнанието й се опитваше да възприеме разточителната обстановка. Непрекъснат поток от Ролс Ройс, Ферари и лимузини преминаваше покрай нея и докато ги наблюдаваше, тя забеляза, че алеята наистина искри. Направена от асфалт, смесен с брокат, тя проблясваше като милиони малки звездички. Само в Ел Ей можеше да има звездите в краката си.

На входа се събираше тълпа. Грациозни момичета в дънки с ниска талия, фатални жени с тупирани коси, облечени в „Гучи“, мъже с правоъгълна челюст и бронзов тен — всички се опитваха да се доберат до купона. Бодигард с размерите на малък гардероб прилагаше всички заучени техники за отблъскване на тълпата, като преграждаше пътя с ръцете си и крещеше нещо в малкия микрофон на ревера си. Имаше поразителна прилика с Майк Тайсън, забеляза Франки.

Като предположи, че ще трябва да чакат с всички останали, Франки се опита да се отдръпне. Не искаше да изглежда, сякаш се натиска да влезе.

— Извинете, това ли е краят на опашката? — попита тя двадесетинагодишната блондинка до себе си.

— Опашка? — Блондинката, която изглеждаше точно както една двадесетинагодишна блондинка в Лос Анджелис би трябвало да изглежда, сбърчи чело, сякаш не разбираше.

— Да, опашката за влизане.

Русокоската съвсем се слиса. Пенсионерът, който я държеше за ръката, се опита да поясни:

— Тя има предвид редицата, захарче.

Сякаш наблюдаваше как някой запалва лампичка. Кикотейки се ведро, блондинката се обърна към Франки:

— Разбира се, сладурче, това е опашката.

Тя изглеждаше тотално очарована от себе си. Така я гледаше и пенсионерът, който здраво стискаше четиридесет и пет сантиметровата й талийка. Ухилен като горд дядо, не като развратния перверзен приятел какъвто беше, той се перчеше с полираната си до блясък

усмивка за поне петдесет хиляди долара. Франки кимна сковано, заслепена от зъбите му.

— Йоо-хоо.

Отново този вик. Франки се завъртя на пръсти и огледа тълпата. В началото на опашката забеляза Рита, която ожесточено я приканваше, размахала ръце във всички посоки като родител, който се опитва да танцува на съвременна музика. Рита винаги я засрамваше така. Винаги се набутваше в началото на опашката — дали в пощата, на автобусната спирка или в бара — а Франки я следваше, умряла от срам, и опитваше да игнорира мръсните погледи, които им отправяха.

Чувствайки се сякаш ходи по висока греда, тя заситни нервно край редицата хора, които я измерваха с поглед и се опитваха да си припомнят в кой филм я бяха видели. Дали беше на Тарантино или може би на Спайк Лий, или, не, със сигурност не Спилбърг? Неспособни да решат, те шушукаха помежду си. Не, с тези гърди и зъби очевидно беше британка. Вероятно Мърчант Айвъри или дори по-вероятно Кен Ръсел. Все пак трябваше да е играла в нещо, как иначе щеше да е в списъка с гостите?

— Хайде, глупаво зайче. Ние сме с Дориан.

Сякаш я спасяваше от удавяне, Рита грабна Франки и я издърпа през входа.

Франки беше озадачена.

— И?

— И? — Рита направи гримаса. — И ние влизаме направо.

— Защо? — Тя все още не проумяваше.

— Дявол да го вземе, откъде да знам? — озъби се Рита, вбесена от глупавите въпроси на Франки. — На кого, по дяволите, му пука? Нали сме вътре? — От нейната уста звучеше, сякаш бяха банкови обирджии, които са разбили сложната и скъпоструваща алармена система за по-малко от минута. — Хайде — просъска тя и без да дочака други въпроси, прекоси мраморното фоайе в стегнатия си златен корсет и идеалната мини пола. Франки междувременно беше в погребално черна рокля, черен клин, черни обувки. Въпреки ободряваща реч на Рита, тя все още тъгуваше по Хю.

Минаха бързо край охраната, като се оглеждаха за Дориан, но той не се виждаше никъде, след като изчезна във фоайето със сребристото си куфарче и дългото кожено палто, което бършеше пода

зад него като хермелинови одежди. Следвайки примера му, те забързаха през завесите от бял муселин, окачени на тавана и издути като платната на ветроход, все напред към звуците от разговори, музика, смях и чукване на чаши.

И неочаквано пристигнаха.

Франки залитна на прага. Никога не беше виждала подобен купон. Намираха се в бара на хотела, в известения Облачен бар, който не приличаше на нито един от хотелските барове, които познаваше в Англия. Нямаше фалшиви викториански камини, вази със сухи цветя, басмени столове и завеси с помпони. Нямаше дори бар с дъбов, месингов или какъвто и да е плот. Бяха на открито пред басейн с олимпийски размери, осветен от дузини истински факли, който бяха поставени в ръцете на гръцки статуи на мраморни колони. Мозаечният под около него беше осеян със стотици възглавници и то не в основните цветове, които се продават в „Икея“, а огромни кралски възглавници с размерите на кресла, покрити с бяла, мека перлена коприна и бухнали от пълнежа с гъши пера. Гостите се излежаваха лениво на тях и елегантно отпиваха шампанско.

Сякаш бе попаднала в друг свят. Пламъците от факлите хвърляха тайнствени отблясъци върху лицата на хората, като им придаваха златисто сияние, познато й единствено от старите холандски картини. Беше кукленски свят. Перфектни пластмасови хора. Но докато мъжете бяха смътно различими със или без бронзов тен и напомпани до пръсване мускули, жените бяха нещо съвсем друго. Франки се почувства сякаш беше открила съвършено нов вид: детето-жена на Ел Ей — жени, които бяха преминали през пубертета само от кръста нагоре. Докато долната половина от тялото им нямаше никакви признаци за задник, корем или — господ да ги пази — бедра, горната половина изпъкваше с чифт класически Памела Андерсън. Бяха дванадесетгодишни със силиконови гърди размер DD и на всичко отгоре крака дълги като небостъргачи. Франки ги зяпаше хипнотизирано. Въпреки че беше метър и седемдесет и шест, тя внезапно се почувства като малкия човек в Остров Фантазия, който не спираше да крещи „Самолетите идват, самолетите идват.“

Като се опитваше да не изглежда уплашена, а беше трудно, тя последва Рита, която явно нямаше подобни притеснения и крачеше уверено към свободна двойка възглавници.

След като се свлече на една от тях, тя намести корсета си и започна да дърпа миниполата си върху бедрата си, сякаш опаковаше пилешки пръчици в целофанено фолио.

— Ужасно жадна съм, а ти?

Без да дочака отговор, тя махна на една от суперсексапилните келнерки, които се носеха наоколо босоноги в оранжеви саронги с подноси шампанско в ръцете. Рита хвана четири чаши с палци и показалци.

— Ами, едва ли получаваш нещо в тези малки тесни чашки — обясни тя и като облиза капките шампанско по златния си маникюр, подаде две на Франки.

— До дъно.

Чукнаха се.

— Обзалагам се, че ще ти дойде добре.

Франки въздъхна мрачно.

— Откакто Хю ме заряза, не съм правила друго, освен да пия. — Погледна тъжно в чашата си.

Рита я разбра погрешно.

— Това е, моето момиче. — Ухили се окуражително, пресуши едната чаша и отпи от втората. За миньонче, можеше да надпие почти всеки. Допи остатъка. — Дай ми минутка, природата ме зове. — Надигна се от възглавницата, като показа повече плът, отколкото възнамеряваше, и се заклатушка в търсене на дамската тоалетна.

Сама на своята огромна възглавница, Франки се почувства като Палечка на своето лилиево листо. Безпомощна и незначителна. Замисли се над идеята да потърси Дориан, но се отказа, когато го забеляза в един от ъглите. Въпреки неговата натруфеност, която често преминаваше границата, беше очарователен хетеросексуален мъж. Излегнат на възглавница, той беше заобиколен от прекрасни бляскави жени, които го хранеха със суши и шампанско, подобно на римски император и слугите му. Франки погледна часовника си. За бога, Рита беше изчезнала преди векове! За втори път този ден тя си пожела приятелката й да побърза.

Франки допиваше поредна чаша шампанско. Чувстваше се неловко. Не беше свикнала да е сама на купон. Обикновено си имаше Хю, с когото да говори или поне да го наблюдава, докато той обсъжда цените на жилищата и лихвените проценти с някого. Беше свикнала да

е част от двойка и дори когато не беше до него, това й даваше усещане за сигурност. Като да имаш парашут — знаеш, че е там, ако ти потрябва. Но сега беше необвързана и това означаваше безсмислени разговори, флиртуване, полагане на усилия, въпреки че напълно бе забравила как. А дори и да не беше, не й стискаше отново да се впусне в тази ужасна игра. Когато Хю й каза, че всичко е приключило, той изтри самочувствието й. Сега всичко, за което можеше да мисли, бе какво не е наред с нея. Размерът на задника й? Гърдите й? Наличието на целулит? Или беше прекалено скучна? Не я биваше в леглото? Или това, че обичаше да пее с Франк Синатра под душа? Списъкът можеше да продължи безкрайно. В един момент беше част от двойка — щастлива, улегнала, самоуверена. В следващия — бум — стана част от света на Бриджит Джоунс — невротична, пристрастена към цигарите самотница.

Потънала още по-дълбоко в мрачното си настроение, тя забеляза смачкана кутия цигари да се подава от златната миниатюрна чанта, която Рита бе оставила до възглавницата. Не я обвиняваше, дори тя не можеше вече да понася компанията си. Извади кутията и като се опитваше да се убеди, че няма нужда от доза никотин и всъщност е заклет непушач, тайно надникна вътре. Имаше една останала цигара. Ами, добре, една мъничка тъничка цигарка нямаше как да й навреди, нали? Искаше само да си дръпне. А и Рита нямаше да има нищо против. Все пак случаят беше спешен. Постави цигарата между устните си и грабна кутийка кибрит от една от ръчно изработените глинени купи, които небрежно бяха подредени наоколо. Тъкмо щеше да запали, когато чу:

— Съжалявам, тук не се пуши.

Погледна нагоре. Една сервитьорка се бе материализирала до нея. Франки се слиса. Как така не се пуши? Това беше бар.

— Извинете?

Сервитьорката механично повтори изречението:

— Съжалявам, тук не се пуши.

Започна да се изнервя. Проблемът не беше в нейния слух.

— Имате предвид, че не мога да пуша никъде тук?

Тя учудено погледна изобилието от кибрит около себе си, всички кутийки бяха с логото на хотела. Какво правеха с кибрита хората в Ел Ей, щом не пушеха? Правеха си макети от клечките? Някак си не

можеше да си представи почитателите на Мадона да довършват финалните щрихи на самолетен модел.

Сервитьорката поклати глава.

— Не и в обществен бар. Това е законът на щата Калифорния. — Звучеше, сякаш чете от аутокю. — Винаги можете да пушите навън.

— Но аз съм навън — възрази Франки, като погледна невярващо синьото звездно небе над себе си.

Сервитьорката пренебрежително постави ръце на несъществуващите си бедра, а усмивката й се сви до черта на лицето й.

— Ако смятате да пушите, ще трябва да ви помоля да напуснете територията на бара и да излезете навън. — Тя кимна по посока на градинската врата в далечния край на басейна.

— Добре.

Като разбра, че няма смисъл да спори с нея, Франки стана. Едва тогава забеляза, че си има публика. Всички я зяпаха. Чувствайки се като престъпник, тя извади цигарата от устата си и тъй като все още нямаше следа от Рита, прекоси разстоянието покрай басейна и излезе през вратите към градината.

Навън беше тъмно и по-хладно в сравнение с топлината на бара. Главата й се маеше — твърде много шампанско. Пое си дълбоко дъх и се огледа. Наоколо беше пусто. Не се чуваше нито звук, освен слабото жужене на партито и далечният тътен на трафика. Значи това беше салонът за пушачи, помисли си, разсъждавайки колко различно беше всичко това от Лондон, където отхвърлените пушачи се събираха на общителни групички и щастливо си разменяха цигари с чаша в ръка.

Чувстваше се леко нестабилна и се облегна на каменния парапет, който обикаляше вътрешния двор. Запали цигарата си и като дръпна дълбоко, погледна улиците в долината, по които проблясваха светлините на движещите се автомобили. Съзнанието й се отдаде на мисли за Хю. Той беше на хиляди километри разстояние, на друг континент, в различна часова зона. На хиляди километри от нея. Може би Рита беше права, може би той беше надменен, може би тя кръжеше в орбита около него, но тя все още го обичаше. Той й липсваше.

Очите й се наляха със сълзи и тя знаеше, че ще заплаче отново. Внезапно чу стъпки зад гърба си и изхлипа. Обърна се. Беше трудно да вижда в тъмното, но можеше да различи фигурата на мъж — висок и широкоплещест. Не можеше да види лицето му.

— Извинете, имате ли огънче?

Гласът му беше силен в сравнение с тишината наоколо. Кимна, подаде му кибрита и проследи как той търси място да остави питието си.

— Дайте на мен!

Извади клечка от кутийката и драсна главичката й в грапавата странична лента. Фосфорът пламна и като се приближи до него, тя задържа клечката до върха на цигарата му. Остави чашата си и хвана ръцете й в своите, докато дръпваше дълбоко от оранжевия филтър. Пламъкът освети лицето му, разкривайки златист тен, силно набола брада, решителна челюст. Изглеждаше познато, сякаш го познаваше отнякъде… За секунда го погледна в очите, преди изгасващият пламък да опари пръстите й и тя да отдръпне ръката си. С последната искра й просветна. Мили боже, това беше той!

ГЛАВА 11

Мили боже, това беше тя! Момичето от летището. Излезе навън за цигара и първоначално мислеше, че е сам, докато не чу хлипане и видя човек, облегнал се на парапета. Беше трудно да вижда в тъмното, но можеше да различи силуета на жена. Стройна, висока, страхотно дупе. Изглеждаше сладка, поне в гръб. Отначало понечи да се върне, звучеше сякаш тя плаче, но после размисли, какво по-хубаво — девойка в беда. Може би се нуждаеше от рамото му, за да си поплаче. Така че я попита за огънче — старите лафове винаги бяха най-добри — и си помисли, че му е провървяло, когато тя се приближи и запали цигарата му. Тя се усмихна прелестно и той беше прав — беше сладка. Странното бе, че изглеждаше и много позната. Срещал ли я бе преди? Мислено прелисти малкото си черно тефтерче — бивша колежка, момиче, което бе заговорил в някой бар, еднократна свалка? Тогава осъзна. И не можеше да повярва. Тя беше момичето, което се опита да открадне количката му на „Хийтроу“. Лудото британско маце. Жената, която той за последно бе видял да изчезва от летището.

— Това си ти.

Франки отскочи назад като ужилена. Смучейки опарения си пръст, тя го погледна намръщено в тъмното, началната й изненада бе отстъпила място на раздразнението.

— Ти си онзи идиот!

Отначало не можа да го разпознае без глупавата каубойска шапка. Но определено беше той. Лъжливият, подъл, крадлив янки от летището.

Той въздъхна.

— Виж, относно по-рано…

Но Франки нямаше да го остави да се изкаже.

— Ти си кретенът, който ми отмъкна количката на „Хийтроу“. — Не можеше да повярва. Наистина беше той. Господи, колко беше нахален! Перчеше се пред нея, сякаш нищо не се беше случило, искаше й огънче.

Мъжът бавно потърка наболата си брада.

— Хей, кълна ти се, че количката беше моя. — Усмихваше й се. Последното, което искаше, беше нов скандал. Всъщност нямаше против да сключат мир и да вземе номера й. — Така или иначе, няма значение, нали? Беше объркване.

— Объркване?! — Франки усещаше как косъмчетата по врата й настръхват. Умишлено ли бе така покровителствен?

— Стига де, ти беше леко подпийнала. — Той се засмя, като се надяваше, че тя ще разбере шегата и също ще се засмее. Но грешеше ужасно.

Франки се ядоса. Наглото копеле все още твърдеше, че вината е нейна, и имаше нахалството да й се присмива — отново.

— Какво искаш да кажеш? Че бях пияна?

Господи, наистина беше засегнал болна тема!

— Не казах това.

Опита да върне думите си назад, но беше безполезно. Чувстваше как ситуацията е извън контрол и върви към поредния неистов скандал.

Тя му се нахвърли:

— Не беше и нужно. Но за твое сведение, не бях пияна. Пийнах си малко, за да си успокоя нервите. Това е всичко. Това не ме прави пияна.

Всички американски мъже ли бяха така безочливи?

— Добре, успокой се, взимам си думите назад. Няма нужда да си така докачлива.

За бога, какво не й беше наред? Всички британки ли бяха така изнервени?!

— Какво, по дяволите, очакваш, когато се промъкваш зад мен — сопна му се тя.

— Уоу! — Вдигайки ръце, в знак, че се предава, той отстъпи назад. — Просто помолих за огънче.

Господи, тя наистина беше луда!

Франки не каза нищо. Вместо това си дръпна от цигарата и започна неловко да си играе с дръжката на златната чанта на Рита.

Той я наблюдаваше, гневът му се успокояваше така бързо, както бе избухнал. Тя изглеждаше толкова безпомощна и ранима.

— Чух те да плачеш… Помислих, че мога да помогна.

Франки шумно затвори чантата и го погледна подозрително. На какво си играеше? Наистина ли се притесняваше за нея, или просто й се подиграваше? Реши, че е второто.

— Нямам нужда от помощ от някого като теб.

Сега беше негов ред да се раздразни.

— Някой като мен? — Мускулите на стиснатата му челюст затрепериха бързо от възбуда. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Франки въздъхна объркана.

— Виж, просто ме остави на мира, става ли? — И го изгледа кръвнишки.

— С удоволствие. — Хвърли й той свиреп поглед в отговор.

Мълчание.

Чаткането на токчета и отблясъците от лъскав златен тоалет през листата известиха пристигането на Рита. Като се появи зад ъгъла, тя фиксира Франки с поглед.

— Дявол да го вземе, тук ли си била? Търсих те навсякъде из… — Замлъкна, когато видя, че Франки всъщност говори с мъж. И не кой да е мъж! Очите й засияха като слънца, когато разпозна мъжа от летището. Божият дар. Сексапилния каубой. Чувствайки как соковете й се надигат като мъзгата в дърветата, тя припряно започна да оправя косата си и да тегли корсета си по-надолу — за максимален ефект — като поглеждаше от него към Франки и обратно. Никой не говореше. Напрежението трептеше във въздуха като застоял цигарен дим. Не че Рита забелязваше нещо. Всяка частица от чувствителността й беше избутана настрани от надигащите се хормони.

Тя се обърна към Франки:

— Няма ли да ме представиш?

Усмихна се ослепително, обикновено запазен трик за филмовите режисьори, погледна към невероятно привлекателния непознат и се изкиска срамежливо.

Франки стисна зъби. Запознанството беше последното, за което мислеше. Вместо това гледаше намръщено неканения си гост и се надяваше той да си тръгне. Мъжът разбра намека й.

— Всъщност, тъкмо си тръгвах — каза той. Обърна се конкретно към Франки, която отказа да срещне погледа му, и си тръгна, като кимна на Рита. — Радвам се, че се срещнахме.

— Да, аз също — изписка Рита, която винаги звучеше като Мини Маус, когато беше възбудена.

Франки не каза нищо. Стоеше обърната с гръб, докато не чу ботушите му да скърцат по асфалта към изхода.

Неспособна да изчака, докато той се отдалечи достатъчно, Рита смушка Франки в ребрата.

— Дявол да те вземе, ти си скрита лимонка! Къде го срещна?

Като се завъртя, Франки проследи как фигурата му изчезва в тъмнината и почувства вина. Може би малко преигра с него. Може би той само се опитваше да помогне… Пропъди мисълта толкова бързо, колкото се бе появила. Разбира се, че не искаше да помогне, той злорадстваше. Вероятно си бе помислил, че е забавно тя да е разстроена. Беше точно такъв тип. Един от онези остроумни, високомерни кретени. Беше очевидно, че я е разпознал от летището и се опитваше да я провокира. Нагъл мръсник, да твърди, че е била пияна! Добре де, добре, беше, но мъничко, а и какво общо имаше това с него?

— И какво? — продължи да я тормози Рита, прекъсвайки мислите й.

— О, това е дълга история. — Франки въздъхна уморено и погледна празната си чаша. — Може ли да се прибираме? Уморена съм. Шампанското ми е в повече.

Чувстваше главата си тежка и замаяна.

— О… разбира се, че може. Ще си хванем такси. Дориан никога не напуска купон преди обяд.

Като се опита да прикрие разочарованието си от явната липса на пикантни подробности, Рита хвана Франки под ръка и я поведе към изхода и редицата чакащи таксита. Нямаше смисъл да се опитва да изкопчи нещо от Франки, когато беше в едно от нейните настроения, мислеше си, докато махаше на такси, но от друга страна, кога това я бе спирало.

— И как се казва?

Като се опитваше да звучи небрежно, тя отвори вратата на таксито, даде адреса на шофьора и се качи в колата.

— Кой? — попита Франки, докато се натъпкваше до нея и затваряше вратата.

Играейки си с полата, която се беше набрала до кръста й, Рита изсумтя раздразнено. Не беше ли очевидно? Какво не беше наред с Франки? Зарязването я беше направило сляпа за мъжкия род — говореше буквално. Мъжкия род.

— Сексапилното копеле на партито. — Тя посочи зад тях, като таксито потегляше по автомобилната алея. — Той!

Като се замисли за момент, докато таксито се включваше в движението на булевард Сънсет, въпреки че вече имаше два скандала с него от двете страни на Атлантическия океан, Франки нямаше ни най-малка идея как се казва.

— Не знам — отговори неуверено.

Рита изстена от разочарование.

— Добре, който и да е, той е дяволски привлекателен.

Като затвори очи, Франки облегна пулсиращата си глава на седалката и не каза нищо. Дяволски привлекателен. По-скоро дяволски безочлив.

Обратно в апартамента, Франки лежеше под одеялото. Не можеше да заспи. Разперила ръце и крака, до нея беше Рита с черно сатенено домино на очите и тапи за колосална шумоизолация на ушите. Лицето й беше намазано с премахващ бръчките, стягащ кожата, свиващ порите, изглеждай-отново-на-осемнадесет-само-за-осемдесет-долара нощен крем. Похъркваше леко. Франки слушаше ритмичното жужене. Беше свикнала да споделя леглото си с тихия като мишка Хю, който щеше да спи в ембрионална поза цялата нощ, без да помръдне. За разлика от Рита, която редуваше животински звуци с изблици на кикбокс.

Като разтриваше посинения си глезен, тя нещастно зяпаше в тавана. Затвори очи, мислейки си, че това може да помогне. Не стана. Само й помогна по-осезаемо да почувства половината дузина чаши шампанско, пукащи като малки гранати под лъжичката й. Защо, по дяволите, пи толкова много? С това темпо новият й социален статус на необвързана безработна пушачка бързо се превръщаше в необвързана, безработна, пушачка-алкохолик. Като размисли — необвързана, безработна, депресирана, пушачка-алкохолик беше по-точно. Беше

отрезвяваща мисъл. Но не толкова отрезвяваща, колкото изгарящата, суха като барут мисъл, която прекъсна самосъжалението й.

Завладяна от пиянска жажда, Франки се измъкна от завивките, като внимаваше да не разбута Фред и Джинджър, свили се на две стегнати топки в долния ъгъл на одеялото, и запристъпя слепешката през спалнята, спъвайки се в захвърлените обувки на Рита. Мамка му, изруга тихичко. Заклатушка се по стълбите до кухнята с разперени наред ръце като зомби сомнамбул и широко отвори вратата на хладилника.

Лъч ярка светлина просветна през тъмнината на кухнята и просторната всекидневна. Мигайки, докато очите й привикнат, тя предпазливо надникна вътре. Рита не беше известна с хигиената си, но в хладилника нямаше вода, а тя бе предупредена да не пие от чешмата. Всъщност хладилникът беше почти празен, с изключение на стара мухлясала половин пица, кацнала на горния рафт, и някакъв вид плътен, зелен, отблъскващо изглеждащ протеинов зеленчуков шейк, наречен „Органична защита“. Стомахът на Франки размаха бяло знаме от ужас, но дехидратацията и заплахата от дяволски махмурлук на другата сутрин надделяха. Тя отпи колебливо. Имаше вкус на втечнени кълнове. Отврат. Остави го обратно. Органичната й защита щеше да бъде повръщане, ако отпиеше дори капка повече.

Победена, тя се дръпна от хладилника и прекоси всекидневната до дивана. Разсеяно погледна часовника си. В Лондон беше осем часът сутринта в понеделник. Хю сигурно още спеше в леглото. Тя затвори очи, като мислеше за него. Всеки момент алармата на часовника му щеше да включи националното радио, той щеше мързеливо да се претърколи на другата страна, все още затворил очи, и щеше да облегне глава на възглавницата й. Щеше да лежи така неподвижно, докато свършат новините, после щеше да отвори очи, да изключи радиото, да стане, да се протегне пред прозореца, да се прозее два пъти, да прекара пръсти през сплесканата си коса и сънено да разтрие гърдите си. После, облечен само в чифт боксерки на Келвин Клайн, щеше да отиде до банята, да огледа плочките на корема си в огледалото — анфас и профил (отпуснати и стегнати) — да провери за нежелани косъмчета в носа, ушите или по веждите, преди да изчезне под душа с релаксиращи лосиони за поне половин час.

Тя въздъхна замечтано. Неговият протяжен ритуал за къпане я докарваше до лудост, но сега й липсваше ужасно много. Ако само можеше да си го върне, се заклеваше, че никога повече няма да се изнервя. Никога повече нямаше нервно да дърпа завесата на душа и да го пришпорва да побърза, никога повече нямаше да се оплаква от малките късчета конец за зъби, които непрестанно намираше завити като малки червейчета навсякъде из апартамента, никога нямаше да вдига скандал за това, че той е използвал последната доза от овлажняващия балсам за коса — никога повече. Липсваше й и си го искаше обратно.

Страдайки, тя прегърна здраво възглавницата на дивана и празно загледа остатъците по масичката за кафе. И точно тогава из бъркотията от списания, кърпички и други боклуци, които преследваха Рита, където и да отидеше, погледът й попадна на нещо. Телефона.

Изкушението беше неустоимо. Протегна се и вдигна слушалката. Сякаш държеше зареден пистолет. Поколеба се за момент… Да натисне ли спусъка?

Разбира се, отговорът беше не, не, не, не! Не пий и не звъни! Но беше прекалено късно. В другия край на линията беше тихо. Сигнал звънене. Устата й пресъхна и тя опита да преглътне. Чакаше.

Неочаквано се чу щракване и нечий глас:

— Ало?

Беше Хю.

Сърцето й заби лудо. Сякаш устата й се схвана. Телефонът беше като граната в дланта й.

— Ало?

Отново неговият глас. Този път по-нетърпелив. Трябваше да проговори. Искаше да говори…

— Хю, аз съм, Франки — избъбри тя, а отчаянието в гласа й заличи всичките надежди да звучи хладнокръвно.

— Франки? — Една дума. Две срички. По тях тя трябваше да разбере дали той се радва, дали се дразни, дали е въодушевен, притеснен, тъжен, дали му липсва. Беше като знак без мимика. Той не я изчака да отговори. — Къде си?

— В Лос Анджелис.

— Какво? — Тя го чу да тършува около себе си и звукът от радиото спря. — Какво каза?

— Казах, че съм в Ел Ей. — Опита се да успокои трепереща си глас.

— Ел Ей? — Гласът му се повиши с октава. — Какво, по дяволите, правиш там? (Това загриженост, гняв или ревност беше? Не беше сигурна.)

— Гостувам на Рита.

Мамка му! Защо не каза нещо остроумно, духовито и забавно? Защо с лекота не го отряза: „Прекарвам най-хубавите дни в живота си!“ Очите й се наляха със сълзи. Вероятно защото прекарваше най-лошите дни в живота си.

— Липсваш ми.

Мамка му! Мамка му! Мамка му! Какво правеше? Трябваше да бъде силна — хладнокръвна — концентрирана.

— Много ми липсваш. — Думите сами излизаха от устата й. Заплака. Тя буквално виждаше как всички точки, които бе спечелила с бягството си в Ел Ей, изчезват една по една с всяко изхлипване.

Хю не каза нищо. Мълчанието беше неловко. Чу още странични шумове, някаква врата се затвори.

— Виж, сега не е удобно да говорим. Обличам се за работа и вече закъснявам.

Франки погледна часовника си. Осем и пет британско време. Обикновено трябваше да разглежда плочките си в огледалото.

— Ще ти звънна. — Звучеше толкова формално. Сякаш си организираше бизнес среща.

— Кога? — настоя тя, паниката в гласа й бе все по-явна. В този момент вече не се опитваше да остане хладнокръвна и надменна. Кокалчетата й бяха побелели от стискането на слушалката.

— Скоро.

Искаше й се да извика: „Кой ден? В кой час?“, за да може да остане в апартамента, залепена за телефона. Но, разбира се, не го направи. Вместо това му даде номера си. Два пъти.

После каза довиждане и затвори телефона. Просто така.

С подпухнали очи тя унило гледаше телефона. Знаеше, че Хю никога няма да й се обади. Дълбоко в себе си знаеше това дори когато му даваше номера си, но толкова отчаяно искаше да му повярва. Толкова отчаяно, колкото й се искаше той да каже, че е направил ужасна грешка, че я обича, иска да се ожени за нея и да прекара

остатъка от живота си с нея. Но Хю не каза нито едно от тези неща. И тя знаеше, че няма да ги каже. Това не беше някоя от сладките романтични комедии с много перипетии и щастлив край, които обичаше да гледа с майка си. Това беше истинският живот. Нейният живот. Ужасен живот.

Като притисна телефона плътно до гърдите си, тя се сви на топка на дивана, зарови лице във възглавниците и зарида безутешно.

ГЛАВА 12

— Кой беше?

— Един приятел.

Като влезе обратно в спалнята, Хю остави телефона и се наведе над смачканото одеяло, за да прокара ръка по чифт 34 А гърди, които принадлежаха на младата кльощава блондинка, която срещна предишната нощ на годежното парти на Адам и Джесика. Тя лежеше гола в леглото му, фалшивият й тен беше размазан по възглавниците и чаршафа, а чашките на сутиена й се издигаха като черни копринени купички за сладолед на килима.

— Защо звъни толкова рано?

Блондинката отвори едно почернено от размазана спирала око и погледна към Хю, който беше погълнат да си играе със зърната й, въртейки ги напред-назад между палеца и показалеца си, сякаш настройва радио. Защо мъжете винаги си мислят, че това възбужда жените? Тя потисна една прозявка. Имаше такъв отвратителен махмурлук. Всичко, което искаше, бе да продължи да спи.

— Мммм, кой знае? — отвърна Хю, като обхвана едно от зърната й с уста и го засмука жадно, сякаш беше карамелен бонбон.

Какъв неподходящ момент! Той се събуди в палаво настроение и тъкмо опипваше блондинката, когато телефонът звънна. Отначало не смяташе да отговаря, но после размисли. Можеше да е от службата. Не беше. Беше Франки, която ревеше по телефона и повтаряше колко много й липсва. Това беше последното, което той искаше да чуе, когато се опитваше да изчука някакво момиче, което бе забърсал на парти.

Не че обаждането го изненада. Очакваше го още откакто се прибра у дома и откри, че тя е събрала багажа си и е изчезнала с двете проклети котки. Честно казано, това беше изненада. Той очакваше, че тя ще го чака, когато се прибере, и ще иска да говорят с часове в опит да го убеди да размисли. Никога не беше предполагал, че тя просто ще се изнесе, без да каже и дума. И не само това, но да се премести в Лос

Анджелис. Мислеше, че тя ще отиде при родителите си, на дивана на приятели, но никога в Лос Анджелис.

Не можеше да повярва. Обикновено Франки беше толкова разумна. Никога не вземаше прибързани решения, винаги беше толкова предпазлива за всичко. Това въобще не беше в неин стил — Ел Ей от всички възможни места въобще не беше в неин стил. Всъщност вероятно щеше да се прибере обратно за нула време. Очевидно много я беше разстроил, но какво можеше да направи. Както каза Адам, той не биваше да се чувства виновен за случилото се. Добре, можеше да избере по-подходящ момент, не когато е загубила работата си и така нататък, но какво друго можеше да направи? Излизаха вече почти две години, имаха своите наистина хубави моменти, но в крайна сметка той бе едва на тридесет и две. Не беше готов да се ожени, а това искаше Франки. Освен Адам повечето от приятелите му бяха необвързани, винаги излизаха заедно, забавляваха се, сваляха мацки. Той пропускаше всичко това.

Стисна лекичко гърдите на блондинката, сякаш бяха две зрели сливи. Ето какъв беше — на път да прави секс, а си мислеше за Франки. Какво, по дяволите, правеше? Той изтика всички мисли за нея и телефонното обаждане в дъното на съзнанието си. Щеше да мисли за това друг път. Сега имаше по-важна работа в ръцете си.

От ерекцията му боксерките започнаха да го стягат неприятно. Той се опита небрежно да ги изхлузи. Не беше лесно. Успя да ги смъкне под бедрата си, но тогава ластичният колан се впи в коленете му.

— Сигурен ли си, че не беше гаджето ти?

Блондинката ставаше подозрителна. Апартаментът беше много чист за ерген, а и тя беше намерила чифт пинсети за вежди на рафта в банята.

Хю започваше да се ядосва. Беше необвързан вече повече от четиридесет и осем часа и отчаяно искаше да отпразнува новооткритата си свобода. Миналата вечер блондинката изглеждаше навита, флиртуваше с него на бара, разреши му да я опипа в таксито, съгласи се да пият кафе у тях. И тогава, разбира се, когато вече се натискаха с пълна сила, точно преди грандиозния финал, тя се направи на срамежлива, казвайки, че едва се познават. Сега тя лежеше в леглото

му и искаше да говорят за Франки. Не я беше поканил, за да говорят, за бога!

— Не, беше приятел, разбрано — сопна се той нетърпеливо.

Недоволна, блондинката изсумтя сърдито и придърпа одеялото плътно около себе си.

Осъзнавайки, че няма да празнува нищо, ако не внимава, Хю бързо смени тактиката и целуна върхчето на носа й.

— Хайде де, Керъл. Не ме ли харесваш? — прошепна той с най-нежния си глас, като целуна скулата й, шията й, рамото й и внимателно гризна ухото й.

— Името ми е Черил — нацупи се блондинката, стиснала одеялото решително.

— Имах предвид Черил — изгука Хю през стиснати зъби, продължавайки да се примъква върху нея.

Блондинката лежеше вдървено под него. Господи, това беше трудна работа, помисли Хю, като си припомни топлия, лесен и приятен секс, на който се радваше с Франки. Той удвои усилията си.

— Мммм, ти си толкова прекрасна — продължи той, докато целуваше шията й и стенеше от удоволствие. — Ммм… ммм.

Неуморен в стремежа си към секс, той беше решен да продължи — погледна часовника си — ами, поне още пет минути. Все пак не искаше да закъснее за работа.

За щастие, не му отне толкова дълго време. Като доктор, който се опитва да намери признаци на живот, той неочаквано усети как тя леко помръдна под него, сякаш започваше да откликва на смелите му опити да я съживи. Чувствайки успеха в ръцете си, той усили стоновете си.

— Не ти ли е леко горещо отдолу? — прошепна, като подръпваше одеялото. Тя отпусна хватката си и с бързо движение, като че беше магьосник, той най-накрая изхвърли боксерките и одеялото и притисна голото си тяло в нейното.

— Наистина те харесвам, Черил — измърка той, приближавайки се към целта. — Ти си толкова различна от другите жени.

Сякаш изпробваше комбинации за пароли — продължавай да опитваш и една от тях ще отвори краката й и ще отключи сейфа.

— Сигурно казваш това на всички жени — възрази тя, но някак неубедително.

— Не, това е истината, честно. Мисля, че си удивителна. И не го казвам просто защото искам да те любя. — Това звучеше много по-добре от чукам. — Защото ако не искаш да се любим, няма проблем.

Стига да ми кажеш веднага, за да приключа с глупостите и да се приготвя за работа.

— Хмм, така казват всички мъже — ахна блондинката, когато Хю неочаквано плъзна пръсти между бедрата й. Започваше да звучи разколебана.

— Не, наистина, никога не съм се чувствал така преди. Не спя с кого да е, знаеш ли. Аз съм от типа мъже, които искат да имат връзка.

Господи, ако Франки можеше да го чуе сега! Последва мълчание. Блондинката определено отстъпваше. Вероятно я убеди идеята за връзка.

— И наистина бих искал да се опознаем по-добре… много по-добре.

— Наистина ли?

Вече чуваше как ключа в ключалката се превърта. Приближаваше се… все по-близо… Краката й се отвориха.

— Всъщност мисля, че ти си момчето, в което мога да се влюбя. — Това беше неговото последно, отчаяно усилие. Проработи.

— Оооо!

Като тапа на шампанско, която изскача от бутилката, блондинката извика внезапно и здраво го стисна за задника… Право в десетката.

Хю се ухили победоносно. Тя се поддаде. Той я пречупи. Беше вътре.

ГЛАВА 13

— Не знам как да ти го кажа, но съм бременна в третия месец — избъбри Рита. Погледна Франки, долната й устна потрепваше.

— Бременна?

Рита кимна, обляна в сълзи.

— С близнаци.

— Господи! — прошепна Франки.

— Но има и нещо друго. — Рита млъкна, за да избърше търколилата се по бузата й сълза. — Лекарите ми казаха, че ми остават още шест месеца живот.

Мълчание.

— Е, какво мислиш? — попита Рита, като хвърли сценария за „Мотел Малибу“ върху менюто.

— Мисля, че ролята е твоя — усмихна се Франки. — След утрешното прослушване ще бъде „Сбогом, безработна актриса“ и „Здравей, звезда от сапунен сериал“. Беше чудесна, наистина.

— Бях ли? — Рита се ухили щастливо, чувствайки се много доволна от себе си. — Значи мислиш, че бях достоверна?

— Не — подсмихна се Франки, — но нали в това е смисълът? Отиваш на прослушване за сутрешен американски сапунен сериал. А от тези, които съм гледала у дома, нито един не може да се нарече реалистичен, нали?

Като взе сценария, тя набързо прелисти първите няколко страници, сканирайки с поглед началото на всяка от тях.

— Все пак твоята героиня Кимбърли Картър трябва да е бременна с близнаци, да умира от мистериозна болест, но да има време да убие съпруга си, да има връзка с годеника на най-добрата си приятелка и да стартира успешна модна империя. Изглежда доста заета. Какво още ще направи? Ще се кандидатира за президент?

— Не знам. — Рита вдигна рамене, като доля вода в чашите им. — Вероятно ще се събуди под душа и ще осъзнае, че всичко е било сън.

Секунда мълчание, преди и двете да избухнат в гръмогласен смях, пръскайки вода от устните си по цялата маса.

Седяха пред ресторант „Хенкрингс“ на площад Сънсет — каре с привлекателни ресторанти, модерни кафенета и изискани бутици, пълни с пазаруващи, похапващи — и необичайно за Ел Ей — пешеходци, които създаваха оживен оазис в центъра на претъпкания с коли и лишен от хора Сънсет булевард. По чиста случайност те бяха успели да седнат на една от най-желаните маси отвън, където можеше да виждаш и да бъдеш видян.

А имаше много за гледане. Ресторантът беше средище на лосанджелиския звезден елит — режисьори и продуценти обсъждаха високо — бюджетни продукции над огромни салати Цезар; съпруги от Бевърли Хилс, лягали под ножа повече пъти от нарязан хляб, разменяха визитки на хирурзи между чаши бяло вино и надничаха в златните си джобни огледала „Шанел“, за да проверят белезите от лифтинга миналия месец; млади напомпани от фитнес бивши величия седяха сами, похапваха макарони с доматен сос, чили и чесън и сключваха сделки по телефона; в това време в най-отдалечения ъгъл, опитвайки да се скрие под огромен чадър и бейзболна шапка, една от най-известните холивудски актриси чоплеше порция безсолна, без олио и вкус риба със зеленчуци на пара. Отчаяна да свали последните три килограма за следващата си роля, тя беше в третата седмица от протеиновата си диета, а това обясняваше защо зяпаше завистливо препълнената купа пържени картофки, която сияеше с всичките си нездравословни мазнини и се носеше покрай нея към една от другите маси. Разбира се, масата на Франки и Рита. Все пак кой друг в Ел Ей би поръчал пържена храна?

Франки беше в Ел Ей от седмица, но вместо да се държи като турист и да разглежда забележителностите на града, тя стоеше в апартамента и плачеше за Хю. Той така и не се обади, въпреки че тя не напусна апартамента и упорито държеше телефона за заложник в агонизиращо очакване той да звънне. Знаеше, че е жалка, и знаеше, че трябва да се опита да го преодолее, но не можеше, беше невъзможно. Никога не беше предполагала, че някой може да й липсва толкова много. Всичко, което искаше, беше да лежи в леглото и да си изплаква очите по него. Но, разбира се, Рита нямаше да я остави. Тя имаше свое

виждане как да се справи с разбитото й сърце. Например с пържени картофки.

Като се излегна назад в стола, Франки заслони с ръка очите си от яркото калифорнийско слънце и се огледа. Беше трудно да възприеме всичко. Днес беше понеделник на обяд в средата на октомври. Обикновено тя щеше да си проправя път през изтормозени от пазаруване тълпи по дъждовните лондонски улици, опитвайки се да пийне бързо кафе и да хапне сандвич от пекарната, преди да изтича обратно в офиса. Вместо това тя беше в Лос Анджелис, седеше в модерен, претъпкан с филмови звезди ресторант с най-добрата си приятелка, събираше тен и играеше на „Зърни знаменитост“ и „Аз откривам операцията“. Не беше реално.

Усмихна се на себе си. Рита беше права, чувстваше се по-добре, но Ел Ей, а не храната беше причина за промяната в настроението й. С цялото оживление около нея беше трудно да се отдаде на мисли за Хю, дори и да искаше. Като примижаваше от ярката светлина, тя с интерес наблюдаваше хората около себе си и така научи правило номер едно на Ел Ей: Слънчевите очила трябва да се носят постоянно.

Независимо дали стъклата имаха форма на черупка от костенурка, бяха черни — полицейски, Шанел с позлатени краища или модерните Прада, Франки забеляза, че всеки носи очила. Всеки, освен нея. Тя беше забравила своите някъде в апартамента на Хю. Един господ знае къде. Не ги беше носила от почивката им в Испания, когато всеки ден Хю я изоставяше при басейна, за да играе голф. В Лондон чадърите, не слънчевите очила бяха ежедневният аксесоар. Но тук, в Ел Ей, единствените чадъри, които тя можеше да види, бяха раирани синьо-бели чадъри, прикрепени към всяка маса, за да пазят сянка от яркото слънце.

Изгубена в море от дизайнерски марки, тя се чувстваше като английска туристка, каквато беше. Затвори очи и обърна лице към слънцето. Това беше друг свят. Сякаш беше преминала през гардероба в Нарния само за да открие, че Холивуд прави втора част и я е кръстил: „Страната Ел Ей“. Усещайки топлината по лицето си, тя се усмихна доволно. Може би би могла да свикне с това. Чувстваше се по-добре и си отбеляза да купи чифт слънчеви очила.

— Ммм, изглеждат фантастично — въздъхна Рита, преглъщайки, когато сервитьорът постави огромна порция къдрави пържени

картофки в средата на масата. — Мога ли да си взема един?

— Заповядай! — Франки се откъсна от фантазиите си и отвори очи. — Ти не си ли поръча?

— Не, още съм на диета — простена Рита, докато топеше картофчето в кетчуп. — Но само едно няма да навреди, нали? — Това беше риторичен въпрос, чийто отговор тя не искаше да знае. Схруска го и облиза пръсти. — Не е като чипс, но все пак е прекрасно — констатира тя, а на лицето й бе изписано божествено удоволствие. — Ще бъдат още по-добри с месо като гарнитура.

Франки поклати глава. Откакто я познаваше, Рита вината беше на диета, обещавайки тържествено, че е окончателно и че след четири седмици ще може да завре задника си в онези дънки размер 10–11, които е носила на двадесет и първия си рожден ден. Десет години, и стотици провалени диети по-късно, тя все още не можеше да вдигне въпросните дънки над коленете си. Фактът, че бе алергична към всяка форма на физически упражнения, не помагаше особено. Изключение, разбира се, бяха онези, които включваха мъж и се провеждаха в спалнята… на кухненската маса… на задната седалка на някой автомобил…

— Какво си поръча?

Франки схруска картофче. Обикновено се стараеше да поддържа здравословен режим без мазнини — знаеше енергийното съдържание на почти всички продукти — но какво пък. Няколко картофчета нямаше да я убият. А и да го направеха, какво толкова? След обаждането миналата седмица, смърт от преяждане с мазнини щеше да е добре дошло бягство пред алтернативата — живот без Хю.

— Салата.

Рита сбърчи нос, сякаш бе усетила неприятна миризма. Като по сигнал огромна купчина с маруля се появи пред нея.

— Това ли е? — Франки надзърна към купата.

Не се виждаха нито домати, нито краставици или дори стрък целина. Само неапетитна камара от марулени листа.

— Да. — Рита смело заболе вилицата си. — Трябваше да е китайска салата с пиле и макарони, но помолих да е без пиле, без макарони и с дресинг отделно.

— Защо?

Франки все още беше новак в логиката на Ел Ей.

— Огледай се наоколо. — Рита размаха пълна вилица с маруля във въздуха. — Всяка жена в този град е болезнено слаба. И ти питаш защо? — Гласът й ставаше все по-силен, докато не стигна определената си октава. — Защото всички са актриси, модели или певици. Ако не са, то искат да бъдат… а камерата прибавя пет килограма. Повярвай ми, трябва да изглеждаш като проклета клечка за зъби, ако искаш да стигнеш някъде. — Погледна надолу към прилепналата си тениска и смушка коремчето си. — Трябва да сваля няколко килограма. — Поклати решително глава, дрънкайки с дългите си обици. — Ето как го виждам — ако Дженифър Анистън може да го направи, значи и аз мога. — Сякаш за да докаже колко е сериозна, тя размаха още една вилица с маруля. — Как иначе смяташ успя да улови Брат Пит? — Дъвчеше като заек и наблюдаваше картофките на Франки като гладно дете. — И все пак ти не трябва да се притесняваш, нали? Ти си висока и кльощава. Щастлива крава.

Франки направи гримаса.

— Голяма работа. Това не е гаранция за успех, нали? Погледни ме. Гаджето ми ме заряза, изхвърлиха ме от работа…

— Съкратиха — поправи я Рита.

— ОК, съкратиха. Живея в куфар…

— Живееш с мен.

Франки продължи:

— Както и да е, не съм точно ходеща реклама на щастие и късмет, нали?

Рита отказваше да бъде убедена.

— Та ти не си мръднала от 57 килограма. Господи, бих дала всичко, за да съм 57 килограма! — Погледна тя замечтано в далечината.

— Тези 57 килограма не са ми направила много добрини. Не накараха Хю да ме обича.

По дяволите! Отново мислеше за Хю. Беше толкова трудно да го забрави.

— А 63 килограма щяха да го убедят?

Франки се усмихна. Беше невъзможно да е сериозна с Рита. О, добре, няма значение. Поне има нещо утешително в това, че се направих на пълна глупачка, когато му се обадих пияна. Накара ме да осъзная, че между нас наистина няма нищо… поне за него.

Като натопи картофче в кетчуп, тя нарисува сърце в чинията си.

— Ти си права. Просто ще трябва да продължа с живота си и да опитам да го забравя.

— Точно — кимна Рита. — Трябва да започнеш да ходиш по срещи.

— О, не съм сигурна за това.

Но Рита нямаше да се предаде толкова лесно.

— Какво става с разкошния екземпляр от купона? — Като повдигна вежди, тя отправи на Франки един от многозначителните си погледи.

— Сигурно се шегуваш. Този размъкнат американец. Той определено не е мой тип. — Франки изненадващо осъзна, че протестира твърде енергично. — И няма значение, прекалено скоро е — добави припряно.

Опитите да си представи живот без Хю бяха достатъчно трудни, да си представи живота с друг беше просто невъзможно.

— Хмм, добре, но не чакай прекалено дълго. Да намериш свестен мъж, е като да намериш нещо наистина изгодно на разпродажба. Ако не започнеш да търсиш, ще останеш с това, което никой друг не иска. — Пренебрегвайки салатата си, Рита задигна още няколко картофчета. Успокои се с това, че прави компания на Франки в утешителното ядене. — Ел Ей е пълен със свестни типове, но трябва да си внимателна. Някои от тях са наистина шантави.

„Бии-биип-бии-биип“

Клаксонът на кола прекъсна разговора им, известявайки пристигането на кабриолета на Дориан, който се плъзна покрай тротоара пред ресторанта и спря зад яркочервено ферари.

„Бии-биип“

Като погледна Франки, Рита повдигна вежди.

— Виждаш ли какво имам предвид?

ГЛАВА 14

— Хубав следобед, момичета.

Като помаха приветливо, Дориан изключи двигателя, свали козирката срещу слънце и започна да оправя разрешената си от вятъра коса в опит да прикрие леката плешивина. Сгушена в седалката, до него седеше оскъдно облечена бронзова брюнетка, която се кискаше високо и опитваше да задържи Елвис, кучето на Дориан, което джафкаше нетърпеливо и искаше да се отскубне.

Франки погледна Рита.

— Коя е тя? — попита беззвучно, като извъртя очи към момичето, което гъделичкаше врата на Дориан, докато той се суетеше с косата си.

— Кой знае… — Рита вдигна рамене. Тя никога не можеше да проследи постоянно променящия се антураж от жени около Дориан, никоя от които не изглеждаше да е избрана заради личностни качества.

Любопитни, те наблюдаваха как той събира колекцията си от мобилни телефони, слънчеви очила, сребърното куфарче и гореспоменатата брюнетка. Измъкна се от колата и освободи разтегателната каишка на Елвис. Кучето се затича по тротоара към Рита и Франки, размахало щастливо опашка. Дориан го последва в коженото си палто, ръката му беше плътно обвита около голия кръст на дългокраката брюнетка. Дори и в Ел Ей необикновеният им външен вид предизвика няколко погледа.

— Нещо против да се присъединим? — Без да дочака отговор, той дръпна стол и едва когато беше доволен от това колко хора го зяпат, натисна дистанционното на колата си. Франки наблюдаваше в захлас как отделението в задната част на мерцедеса се отвори и оттам изскочи черен кожен гюрук. Започна да се разгъва като крило на прилеп, обърнато към небето, разтегли се върху покрива на колата и щракна. Демонстративно, но внушително. И със сигурност надминаваше колата на Хю — фолксваген голф.

Междувременно Дориан се правеше, че не забелязва всичко това. Вместо това грабна хлебче, отчупи си парче и загреба щедро от вкусната маслинова паста — безплатна почерпка от заведението.

— О, между другото, това е Джейми. Джейми, запознай се с Рита и Франки, моите съседки.

— Здрасти — изгъгна Джейми, която вманиачено джавкаше дъвка и въобще не изглеждаше заинтересувана.

Рита се подсмихна, а Франки се опитваше да не зяпа разчорлената й коса, измачканите дрехи и размазания грим. Изглеждаше, сякаш не е спала цяла нощ. И сигурно не беше.

— Джейми и аз идваме направо от парти в резиденцията на „Плейбой“ — похвали се той, като изглеждаше много доволен от себе си — цар на социалните кръгове, той се изживяваше като върховен владетел. — Какво стана с вас, девойки? Бяхте поканени… — Облиза устни и излапа остатъка от хлебчето с чесън и подправки.

— Бях уморена — обясни Франки стеснително, като й се щеше да звучи бодро и стегнато като двадесет и девет годишна, а не като на деветдесет и девет.

— Е, беше ли хубаво? — поинтересува се Рита, поглеждайки към брюнетката с подозрение.

Тя забеляза, че коремчето й е шоколадовокафяво и плоско като дъска за гладене. Не луничаво и закръглено. Комплексираше я. Спря да краде картофки и направи още един опит да се справи с марулената планина.

— Ако наричаш купонясване до зори, игра на гол покер и къпане в джакузи с едни от най-красивите жени на Холивуд хубаво, тогава да, беше. Дори много хубаво. Жалко, че не дойде. Колкото повече, толкова по-весело. — Той стисна бедрото на Джейми. — Прекарахме си дяволски добре, нали Джейми?

Джейми се изкикоти нервно, като дръпна дъвката между зъбите си с дълги лакирани нокти и я остави да изплющи обратно.

— Мисля, че сме се отървали леко — процеди Рита сухо.

— Повярвай ми, не знаете какво изпуснахте. — Той й намигна съучастнически.

Дориан се опитваше да вкара Рита в леглото си през последните три месеца, но засега тя устояваше на чара му. Един господ знаеше как. Трябваше да е заради британския й самоконтрол. Не че той се

замисляше над това. Вниманието му лесно се разсейваше. Бързо погледна от Рита към менюто.

— Сега какво да похапна? Умирам от глад.

Запретна ръкави, разгъна бялата ленена салфетка с рязко махване, натъпка я добре в яката си и щракна с пръст и към сервитьор.

Франки зяпаше. Никога не беше срещала някого като него. Напомняше й за един от онези герои, които беше гледала в документалните филми за Холивуд. Те бяха толкова великолепни и талантливи, че сякаш не бяха реални. Беше твърдо убедена, че това са актьори, наети от продуцентите, за да накарат зрителите във Великобритания да клатят глави и да коментират колко диви и разкрепостени са всички в Калифорния. Но Дориан не играеше роля. Той беше истински. Погледна към него, навлечен като полярна мечка, всмукващ топлината като слънчева батерия, и се зачуди не му ли е топло.

— Не искаш ли да свалиш палтото? — предложи тя. Беше двадесет и седем градуса, а той носеше кожено палто.

— Не, добре съм — излъга той.

Той се потеше, но това беше Лос Анджелис. Външният вид бе по-важен от удобството.

— Здрасти, казвам се Джули и съм вашата сервитьорка. — Червеникаворуса блондинка се появи до масата в бели чорапки, маратонки и с шини на зъбите. — Ще желаете ли нещо от менюто, господине? — Тя избъбри репликата си с лъчезарна усмивка и бележник в бойна готовност.

Дориан се изпъна в стола си като пружина и се ухили широко.

— Искам двойна порция от теб, моля, без дресинг. — Флиртуваше безцеремонно, въпреки брюнетката, която се беше увила около раменете му. Не че той я забелязваше. Дрогирана и неадекватна, тя присъстваше само тялом, но не и духом. Джули, сервитьорката, беше изненадана.

— Страхувам се, че не предлагаме това, господине… но може би ще искате да поръчате нещо от менюто?

Като непрактикуваща актриса, тя беше научила репликите си наизуст, но никой не я беше предупредил за възможността да импровизира. С отклонението от обичайното „Ще поръчам…“, Дориан разби на пух и прах добре отрепетирания й монолог.

Франки гледаше как тя се хили и примигва. Беше като зациклил робот играчка.

— О! — Дориан се престори на разочарован. — Добре, в такъв случай ще искам обичайното. Ивон, управителката, знае как точно го обичам.

Това беше брилянтен опит за двусмислен намек от страна на Дориан, но той го прахоса за Джули, която продължи да мига безизразно.

— И бих искал порция пушена сьомга за Елвис.

Като се наведе, той погъделичка кучето, което се топеше в жегата и се опитваше да се скрие под масата.

— А за вас, госпожице?

Джули приключи със записването на поръчката в бележника си и без да се отчайва от предишното недоразумение, се усмихна нетърпеливо на Джейми. Изглеждаше толкова радостна да сервира на клиенти, че направо щеше да се пръсне от ентусиазъм. Сякаш нищо не можеше да я удовлетвори повече от поръчването на кафе, донасянето на допълнителни прибори или допълването на чашите с вода и лед. Джейми поклати глава. Въпреки слънчевия загар тя изведнъж бе пребледняла като покривката. Това, което искаше, също не беше менюто. Стана, като се извини, и несигурно се насочи към тоалетната, следвана плътно от Рита, твърдо решена да я разпита за диетата й. Имаше тайното чувство, че това коремче не е постигнато само със салата от маруля.

Джули продължаваше да любезничи:

— Нещо друго, господине?

Дориан сключи вежди (щеше да засуче краищата на мустаците си, ако имаше такива).

— Не ме изкушавай.

Сервитьорката офейка — опашката й подскачаше на гърба, а чорапите се смъкваха, и остави Дориан и Франки да се радват на компанията си. Той насочи вниманието си към Франки, която зяпаше в пространството и мечтаеше за Хю.

— Кажи защо си мрачна?

Тя подскочи, разбирайки, че е била заговорена. Чувстваше се неловко, че е център на внимание, и погледна надолу към чинията си.

Беше празна. Реши, че няма да яде повече до края на деня. Манията за кльощавост на Ел Ей беше заразителна.

— Не може да е толкова зле. Ти си в Лос Анджелис, какво повече искаш?

Небрежният маниер, с който описа ситуация, която изобщо не познаваше, я ядоса.

— Бившето си гадже, работа и някакви пари — сопна се тя.

Не можа да се сдържи. Той й напомняше на един от онези агитатори, които винаги викат „Горе главата, съкровище, може и да не се случи“, когато вече се е случило.

Дориан не се засегна.

— Добре, не мога да направя много за любовния ти живот, но ако парите са проблемът… — Като извади обемиста пачка стодоларови банкноти от портфейла си, той ги разбърка като тесте карти. — Колко ти трябват?

— О, господи, не! — Франки го хвана за ръката. — Благодаря, но нямах предвид това. — Почувства се засрамена, че бе толкова груба, когато той просто се опитваше да помогне. — Имах предвид, че трябва да спечеля някакви пари. Да си намеря работа.

За първи път се замисляше над това, но като имаше предвид, че й оставаха само четиридесет долара — великата сума, която беше в банковата й сметка, когато посети банкомата на „Хийтроу“ — и Хю не я молеше да се върне у дома, щеше да остане в Ел Ей по-дълго от предвиденото и щеше да й трябва работа.

— Имаш ли зелена карта?

Франки поклати глава. Не, освен ако не ставаше дума за филма, който вероятно все още стоеше натъпкан някъде под възглавниците на дивана в Лондон.

— Хмм, неудобно… — Изчака лицето й да помръкне и добави: — Но не невъзможно.

Неспособен да откаже на жена, Дориан отвори органайзера си, сериозен и концентриран, започна да търси нещо — с големия набор от електронни джаджи, които ползваше, той обичаше да се възприема като подобие на Бонд — и се обади на някого.

— Добър ден, Дориан е — изчурулика в сребърния си телефон. Още ли ти трябва някой за утре… Да? Отлично, имам перфектния човек. Прекрасно момиче. Красива, талантлива, интелигентна…

Франки изтръпна. Ама той сериозно ли?

— Не, това не е една от моите шеги. Искаш ли я, или не? — замълча и се изсмя разбиращо. — А е и евтина.

Какво, по дяволите, казваше? Тя започна да се притеснява.

— Прекрасно… — Притискайки с рамо телефона до ухото си, той записа нещо в тефтерчето си. — Перфектно… Искаш ли да говориш с нея… О, добре.

Затвори капачето на телефона и победоносно го плъзна по масата.

— Кой беше това? — Рита се появи обратно от тоалетните, дочула края на разговора. Седна и любопитно се взря в Дориан. Годините, прекарани в клюки в офиса, бяха оставили своята неизличима следа върху нея. Мразеше да мисли, че нещо се случва, без тя да знае.

— Приятел на приятел.

Дориан беше умишлено уклончив, за да заплете интригата.

— И? — попита Рита от името на Франки, която беше онемяла от скоростта, с която я поставиха пред свършен факт.

— Не можеше да говори, беше по средата на сесия.

Като попиваше със салфетка останките от маслиновия пастет по устните си, Дориан внимателно откъсна страницата от тефтера си и умишлено пропускайки развълнуваната Рита, я постави до ръба на празната чиния на Франки.

— Това са подробностите.

Франки зяпна бележката безизразно. Беше изумена. Да спомене, че трябва да си намери работа, беше едно, но да получи работата съвсем буквално на тепсия, беше нещо съвсем друго. Правеше пребиваването й в Лос Анджелис някак неочаквано реално. По-определено. Означаваше, че тя вече не е туристка.

— Каква е работата? — смънка тя, внезапно възвърнала гласа си.

— Асистент на фотограф. Щатният е болен, ангина, доколкото знам. — Дориан направи гримаса. — И така, колко си добра в нагласяването на статив?

Преди да успее да отговори, сервитьорката Джули се появи отново, носейки спагетите със сирена на Дориан като безценен трофей. Изглеждаше много доволна от себе си и тъкмо щеше да остави

чинията, когато той размаха ръце във въздуха като регулировчик и загука извинително:

— Съжалявам, захарче, закъснявам. Трябва да тръгвам.

Джули изглеждаше като ударена в стомаха. Нейният момент на слава беше откраднат, надеждите й да смели черен пипер и да поръси с настърган пармезан спагетите увехнаха.

Когато тя се запъти обратно към кухнята, Дориан погледна дигиталния часовник на ръката си — истинско произведение на изкуството. Никога не прекарваше повече от половин час на едно място и времето му изтичаше. Беше готов да тръгва. Стана с ослепителна усмивка и подхвърли стодоларова банкнота на масата, сякаш не беше нищо повече от автобусен билет.

— Моля да ме извините, момичета, бизнесът ме зове.

Като събра нещата си, той хвана Елвис под мишница и огледа масата за забравени вещи.

— Джейми — подсказа Рита.

Като по сигнал тя се появи, залитайки и кихайки по средата на ресторанта в прилив на жизнени сили, и показно целуна Дориан по бузата. Той изпъчи гордо гърди и като се хванаха за ръце, двамата тръгнаха от ресторанта, минавайки покрай сервитьорката Джули. Тя стоеше на бордюра с кутията за храна за вкъщи в ръце като едни от онези всеотдайни доброволци, които предлагат вода на тичащите в маратон.

Двамата се настаниха в колата на Дориан и отпратиха по посока на улица Мелроуз.

— Е, поне се случи нещо хубаво. Изглежда, че току-що се сдоби с работа.

Като ги наблюдаваше как изчезват, Рита избута планината от маруля настрани. След посещението в тоалетната се оказваше, че слабата фигура на Джейми е резултат от това, което приема през носа си, не през устата. Франки кимна обезпокоена. Не знаеше дали да се радва, или не. Тя — асистентка на фотограф? Познанията й по фотография бяха две основни — насочваш камерата и натискаш бутона. Останалото зависеше от късмета. Тя погледна листа хартия и прочете написаното на глас.

— Студиа Ентърпрайз. Осем сутринта. Райли.

— Райли — повтори Рита. — Необичайно име. Трябва да е фотографът, новият ти шеф. Чудя се що за човек е.

Франки прехапа устни, в стомаха й пърхаха пеперуди.

— Един господ знае.

ГЛАВА 15

Докато караше надолу по „Лаурел каньон“ в шест и половина на другата сутрин, Франки бе обзета от пристъп на сериозни съмнения. Всъщност тя вече бе отхвърлила първите две и сега се бореше с третото, четвъртото и петото. Какво, по дяволите, си мислеше, когато се съгласи да бъде асистентка на някакъв си фотограф? Тя не беше прекарала три години в университета, следвайки английска филология, и осем години в борба по издателската стълбица, за да разнася стативи и куфари с техника наоколо. Тя пишеше колонки. Беше професионалист с небрежна младежка прическа, който носеше строги костюми с панталон или, откакто получи работата си в „Лайфстайл“, поли и прекрасен чифт елегантни ботуши. Уточнение: пишеше колонки — минало време. Сега тя беше нелегална чужденка, принудена да работи за пари, да връзва косата си в непривлекателна конска опашка и да носи размъкнати джинси, суичър и стари маратонки.

По радиото пуснаха „Англичанин в Ню Йорк“ на Стинг и като промени думите на „Тя е англичанка в Ел Ей“, Франки запя през стиснати зъби. Хванала притеснено волана на Буревестника, зает от Рита, тя се бе концентрирала в преминаването на завой след завой в сърцето на планината, кракът й буквално беше залепен за спирачката. Дявол да го вземе, дявол да го вземе, дявол да го вземе. Използваше най-ценното притежание на най-добрата си приятелка — два тона бебешко син метал с бял контур, който сякаш бе девет метра широк и три метра дълъг. Не беше същото, повтарям — не беше като да караш минито на Рита.

В далечината изплуваха няколко светофара. Показваха зелено. Тихо се замоли да не се сменят, за да може просто да следва течението на движението, завиващо надясно. Молитвите й останаха нечути. Мааамка му! Като наби спирачки, тя се плъзна напред към началото на опашката, чувствайки се, сякаш целият свят я зяпа. Сърцето й препускаше като лудо и тя предпазливо се огледа наоколо. Въпреки че

беше рано сутринта, движението беше като в час пик: две редици коли вдясно, четири отпред и две вляво. Имаше път само напред.

„Стой отдясно, стой отдясно…“ — Тя си повтаряше съвета на Рита за магистралата като мантра. Зад нея джип с вседеходни гуми нетърпеливо натисна клаксон. О, по дяволите! Рита спомена нещо за разрешение да завиеш надясно при червена светлина, нали? Не можеше да си спомни. Поколеба се. Последва симфония от клаксони. О, майната му! Като пое живота си в потните си ръце, тя натисна газта и потегли.

— Задава се незастрахован британски шофьор — промърмори задъхано, като зави надясно и ускори по Сънсет. Хиию, справи се! Едно грешно движение и можеше да се наниже на нечий ауспух, причинявайки верижна катастрофа и съдебен процес за милиони… Въображението й се развихри и когато отбиваше за студиата, вече беше осъдена на десет години затвор за безразсъдно шофиране.

Паркингът беше претъпкан. Огромни сребристи камиони с ремаркета, пълни с реквизит, дузина различни вариации на джип и много други американски коли, чийто имена тя не знаеше, бяха заели всяко възможно пространство, с изключение на ъгъла, маркиран за компактни автомобили. Нямаше какво да прави, караше проклет кораб. Обикаляше паркинга от пет минути в търсене на място за паркиране, отчайваше се все повече и вече й се виеше свят. Беше почти осем, а последното, което искаше, бе да закъснее за работа.

Започвайки да се паникьосва, тя огледа паркинга още веднъж. Я почакай… В огледалото за обратно виждане тя неочаквано забеляза кремава хонда да излиза от другия край на паркинга. Юпий! В прилив на облекчение тя стисна автоматичния скоростен лост, даде на заден и натисна педала. Двигателят изрева и колата се стрелна назад. Почти стигаше… почти стигаше…

Внезапният удар, който я отхвърли напред, беше съпроводен от звука на смачкана ламарина и счупено стъкло.

— Какво, по…? — Погледна в огледалото за обратно виждане.

И не можа да повярва. В багажника на колата й бе заклещен някакъв проклет огромен като камион модел на Форд. Мамка му! Емоциите й я завладяваха. Гневът зае първото място. Какъв глупав идиот! Шофьорът очевидно се бе опитал да отмъкне мястото и се бе натресъл право в нея. Не я ли бе видял да дава на заден? Не гледаше

ли? Очевидно беше мъж. Знаеше, че се държи сексистки, но в момента въобще не й пукаше. Колата й беше развалина. Тя беше душевна развалина. Гневът й премина в ужас — тя бе ударила гордостта и радостта на Рита. Рита щеше да я убие. Завладя я паника — тя не беше застрахована, какво щеше да прави. И завърши със страх — как, по дяволите, щеше да плати за ремонта?

Като подпря глава с ръцете си, Франки се облегна на волана, чувствайки сълзите да потичат — отново. Тъкмо когато смяташе, че не може да стане по-лошо, трябваше да се случи това. Няколко пъти си пое дълбоко въздух в опит да успокои нервите си и чу как се затръшва врата. Предусещайки надвисналата опасност, тя слушаше как стъпките шумно се приближават по асфалта…

— Ти луд, смотан идиот! — чу мъжки глас да вика зад стъклото.

Искаше да се скрие. Не можеше.

Почукване с юмрук по стъклото я накара да подскочи.

— Какво, по дяволите, правеше? Не ме ли видя?

Изгаряща от безпокойство, Франки повдигна глава и погледна настрани към гневния шофьор. Въпреки че знаеше, че вината не е нейна, се чувстваше, сякаш трябва да се извини. Но когато очите им се срещнаха през стъклото, тя промени решението си.

— Ти! — Гласовете им прозвучаха едновременно.

Франки зяпаше невиждащо. Не можеше… не беше… Да, беше. Отново той.

Беше поразена. От всички хора в Лос Анджелис тя трябваше отново буквално да се натресе на този проклет американец. След моментно мълчание каза:

— Трябваше да знам, че си ти. Да не ти е навик да отмъкваш разни неща от хората? — Определено бе решила да не се извинява.

— Какво? — Той не можеше да я чуе през прозореца.

Тя смъкна стъклото.

— Моето място. — Тя посочи към мястото, което беше сцена на инцидента. — Ти се опитваше да откраднеш моето място, нали?

Нямаше да му позволи да я обвини, не и след последните два пъти.

— За какво, по дяволите, говориш? Това не е твоето място. И освен това трябва да гледаш къде караш. Ако не можеш да караш, не трябва да си зад волана на този музеен експонат.

Той погледна с отвращение Буревестника на Рита, който сега беше сякаш по-груб и сплескан. Парчета от колата лежаха на земята. Люспи боя се ронеха по асфалта като конфети.

— Това не беше по моя вина и ти го знаеш. Беше твоя, ти не гледаше къде караш. — Озъби му се тя, като се опитваше да бъде твърда, докато краката й трепереха.

Той отново носеше тази тъпа шапка. Нищо чудно, че не можеше да вижда. Усмихна й се подигравателно.

— Хей, не аз дадох на заден към теб. Не, ти се натресе в мен.

Те се гледаха свирено. Отново се караха. Като въздъхна гневно, той свали шапката си и прокара ръка през сплесканата си коса. Ставаше им навик. Лош навик.

— Виж, не мога да стоя тук и да споря. Имам работа.

— Аз също — отвърна Франки.

Мамка му! Работата. Беше забравила за нея.

— Предполагам, че трябва да си разменим имената и телефоните. Заради застраховките — натърти той последните думи.

Франки усети спазъм в корема. С британския й акцент той сигурно подозираше, че не е застрахована. Тя го наблюдаваше как търси нещо в задния джоб на избелелите си дънки, които висяха около бедрата му по-големи с два размера, а после и в джобовете на якето, което беше преметнал през ръка, и реши да блъфира. Все пак нямаше да му каже истината, нали? Те далеч не се разбираха добре. Вероятно щеше да е много щастлив да се обади на ченгетата и да я прати в затвора. Изтръпна. Може би въображението й се беше развихрило, а може би беше пророчество.

Най-накрая той откри стара протекла писалка, която беше изгризана в края. Тя я зяпна. Разбира се, че той ще има подобна. Образът на скъпата писалка на Хю, която той държеше във вътрешния джоб на сакото си, се появи в съзнанието й.

— Така, как се казваш?

— Франки… Франки Пикълс.

Тя издиктува телефонния номер на Рита, чувствайки бузите си да горят от вина и страх.

Той го надраска на вътрешната страна на кутийка кибрит и като откъсна другия край, й написа своя. Подаде го през прозореца.

— Това е моят.

Като дръпна хартийката от пръстите му с разтреперана ръка, тя я погледна. И тогава осъзна. Между петната от мастило с учудващо красив почерк бе изписан телефонният му номер, а под него и името му — Райли. Сърцето й прескочи удар. Току-що беше срещнала новия си шеф.

Вътре в студиото кипеше от работа. Работници с бирени коремчета и рокерски тениски тътреха шестметрови скелета, докато осветители с шарени шалчета от мек плат и татуировки на черепи с кръстосани кости монтираха осветление за стотици хиляди долари. Скелетоподобни стилисти, облечени от глава до пети в черно, бутаха колички с дрехи, хората от арт отдела подреждаха реквизита и се паникьосваха, че са забравили нещо, а в далечния ъгъл гримьорът се суетеше с четчиците и фон дьо тена.

Далеч от хаоса стояха режисьорът, продуцентът и клиентите. Разположени като благородници на високи платнени столове, те проучваха сцената пред тях и обсъждаха „концепции“ и „имидж на марката“ на по чаша кафе, мъфини и понички с пухкав пълнеж, осигурени лично от Шърлийн, гърдестата шефка на кетъринга. Вече работила с този дебел режисьор от Източния бряг, Шърлийн знаеше, че са му любимите, и беше станала призори, за да зареди колата си с пресни понички от пекарната в долината.

Днес в студиото се снимаше реклама за нов, „напълно див“ корнфлейкс, който по някаква причина изискваше декор за джунгла, двойка истински лъвове (които обикаляха из клетките си и гладно наблюдаваха всеки, докато дресьорът им — оплешивяващ мъж около петдесетте, предпазливо ги хранеше с бели мишки през решетките) и мъж, преоблечен като Тарзан. Нова за случващото се, Франки не можеше да разбере концепцията, но пък и не тя бе получила петстотин хиляди долара, за да я измисли. Вместо това на нея й плащаха сто и петдесет долара, за да се натовари като муле с два статива, три рефлектора, чанта с камера, куфарче със светкавици и един господ знае колко кутийки с лента. Бързо разбра, че асистент в превод на фотографски език означава човек за всичко.

Чувствайки се като новото момиче в клас, тя се въртеше нервно в края на студиото, което се простираше пред нея като гигантски военен

хангар. Всеки и всичко беше толкова непознато. Страхливо разгледа работещите хора около себе си. Уверени хора. Плашещи хора.

— Здрасти! — Типична жена-дете от Ел Ей, обута в зелени панталони (размер 0, дълги) и със завързана около невъзможно тънката й талия тениска, се насочи към нея. Носеше характерната за продукцията униформа: клипборд, пейджър и уоки-токи. И изглеждаше на не повече от деветнадесет. Франки й хвърли бегъл поглед и моментално съжали, че бе решила да се облече като за неделна разходка на кучето в парка. Вместо да изглежда небрежна, но все пак модерна и привлекателна като малката „мис зелени панталони“, тя изглеждаше като демодирана непривлекателна безформена повлекана.

— Аз съм Тина от производство.

Работата на Тина беше да посреща и поздравява. Тя излъчваше престорена дружелюбност. Умение, което беше научила като продавач-консултант в магазин за дрехи. Което обясняваше панталоните.

— Ти ли си асистентката на Райли?

Асистентката на Райли. Думите оставиха яркочервена следа като от шамар по нейното его. Все още я болеше, че трябваше да признае, че е неговата нова асистентка. Това почти я уби. Особено когато трябваше да застане на паркинга, без да каже и дума, а той я товареше като муле. Знаеше, че го прави нарочно, за да й го върне, но какво можеше да направи? Искаше да му каже да си завре работата отзад, но трябваше да преглътне гордостта си и просто да се примири. Сега повече от всеки друг път.

Тина покара правоъгълния си нокът по списъка с имена на клипборда си. Това напомни на Франки за привлекателните момичета, които стояха до охраната на входовете на популярните барове в Сохо и самодоволно казваха на треперещите отвън посетители, отчаяни фенове на Роби Уилямс: „Ако не сте в списъка, няма да влезете“.

Но Тина не беше британска кучка. Тя беше ентусиазирана американка.

— Стрррахотно! — възкликна, като използва цветния си маркер, за да тегли къдрава черта през списъка си. — Определено ти е място до сцената с джунглата, така че… — Тя бе прекъсната от пейджъра си, който започна да звъни и да издава пронизителен звук.

— О, боже! — ахна, сбърчи чело и премина от радост към трагедия като актрисата, която си мечтаеше да стане. — Трябвам им в гардероба. Настанявай се ето там.

Тя презрително помаха към клетката с лъвовете, преди да се изпари през студиото, раздаваща команди по уоки-токито си, за да поддържа идеалния баланс между стрес и контрол над положението.

Клетката на лъвовете? Това беше моментът на истината. Сега трябваше да изглежда така, сякаш знае какво прави. Въпреки че нямаше никаква идея. Притеснено хвърли поглед към краля на джунглата, който се облизваше и я наблюдаваше гладно. Какво всъщност искаха да кажат с това — да те хвърлят на лъвовете?

ГЛАВА 16

След десет минути щъкане по пода на колене и длани, за да отвори чантите, разопакова куфарчето и да опита да постави стативите, най-страшните страхове на Франки се потвърдиха. Това беше просто невъзможно. Ако поне за момент се беше вслушала във второто, третото, четвъртото или поне петото си съмнение и беше обърнала на магистралата, сега още щеше блажено да се излежава в леглото. Захвана се с един от стативите. Със сигурност не ти е нужен мозъкът на Айнщайн, за да се справиш с това, мислеше си, докато упорито се бореше с крачетата, които постоянно изскачаха в най-различни посоки и дължини и задължително успяваха да я ударят. Как е възможно нещо само с три крака да бъде толкова сложно? Всъщност е възможно, реши тя. Погледнете мъжете. Имат само два крака, а никой досега не е успял да ги проумее.

С периферното си зрение можеше да види Райли, който току-що беше влязъл и се здрависваше с другите от екипа. Като се смееше и бъбреше, той свали якето си, метна го на облегалката на някакъв стол и се насочи към масата на кетъринга, за да си налее кафе. Завиждаше му. Умираше си за кафе. Поради нечовешкия час Франки беше проспала алармата и за да не закъснее, не беше пила кафе. Наблюдаваше, докато той се шегуваше с Шърлийн, която го подкупваше с понички. Стомахът й изкъркори. Не беше имала време и за закуска.

Облегнат на стената, Райли потопи крайчето на поничката си в чашата с убийствено горещо кафе и отхапа, като се наслаждаваше на притока на захар и кофеин. Господи, наистина имаше нужда от това! Погледна през студиото към Франки. Можеше ли да повярва? От всички жени в Ел Ей новата му асистентка трябваше да бъде тази наперена, непоносима британка. Щеше да убие Дориан. Когато му звънна вчера и каза, че негова приятелка има нужда от работа, Райли веднага си представи някоя от сексапилните глуповати мацки, които се мотаеха около него. Трябваше да откаже, дори щеше, но след това пенисът му надделя над мозъка. Кой мъж би отказал възможността да

прекара деня с красива жена? Вероятно щяха да се позабавляват, да пофлиртуват. Кафето изгори езика му. Флирт? Каква шега!

Франки забеляза, че Райли я гледа, и за момент се замисли дали да не развее бялото знаме и да го помоли за помощ. Но нещо я накара да не го направи. Нещото бяха Тина, Шърлийн и една от стилистките, които една по една, се приближаваха бавно към него, докато накрая като хищна глутница не го обградиха като безпомощно новородено. Докато се смееха и шегуваха, те попиваха всяка негова дума. Тина отмяташе коса като в реклама за шампоан; френската стилистка с каменно лице, която изглеждаше като Ренесансова скулптура и приемаше себе си и работата си много на сериозно, се кикотеше като дрогирана, с поруменели бузи и широко ококорени очи; Шърлийн беше вдигнала диамантената яка на избеленото си дънково яке и флиртуваше настъпателно.

Божичко, нищо чудно, че имаше толкова голямо его! Франки се вкисна. Той си стоеше там, същински магнит за мацки, а тя беше зарязана сама в ъгъла, сякаш изобщо не съществуваше. Стисна зъби, реши да го игнорира и продължи с разопаковането. Все пак някой трябваше да го направи, нали?

— Хей, имаш ли нужда от помощ?

Франки погледна нагоре, готова да изстреля сухо: „Не, благодаря, ще се справя“, очаквайки да види Райли. Но не беше той. Беше обилно покрит с бронзант Тарзан с препаска.

— О!

— Хей, спокойно, не хапя. — Той протегна шоколадово кафява ръка. — Аз съм Мат.

Мат беше рус мускулест сърфист от Малибу, който се опитваше да пробие като актьор.

— Това са първите ми снимки и съм леко притеснен — обясни той, като си играеше с дългата до раменете си коса, прошарена от сребристоруси кичури, изсветлели от слънцето и сърфа. Не изглеждаше да се притеснява, че е практически гол, с изключение на парче плат с леопардова шарка, пришито към бандажа му с благоволението на френската стилистка, и чифт протъркани маратонки. Франки също не се притесняваше. Кой би се притеснявал с такова тяло? Изглеждаше като модел от „Спасители на плажа“ и тя определено нямаше предвид Дейвид Хасълхоф.

Усмихна му се.

— Аз съм Франки.

— Австралийка ли си?

— Не, англичанка.

— Стига бе! — Той се ухили, сграбчвайки несъзнателно кичури от косата си. — Имам приятел в Англия. Може да го познаваш, казва се Стивън.

Тя поклати глава.

— Опасявам се, че не.

Той продължи упорито:

— Има тъмна коса, висок горе-долу колкото мен.

Франки се усмихна извинително. Колко голяма беше Англия според него? Колкото пощенска марка?

— Не, съжалявам.

Почувства се виновна. Той беше толкова нетърпелив тя да познава приятеля му. Може би трябваше да излъже.

— Е, добре… — Като голямо кутре лабрадор той отстъпи назад. — Аз просто си вися наоколо… Хей, вися наоколо… — Разсмя се на шегата си. — Аз, Тарзан, нали разбираш, на лианите…

— Да, естествено — кимна тя, за да покаже, че веднага е разбрала шегата.

— … и си помислих, хей, човече, тази девойка изглежда има нужда от помощ.

— Благодаря.

Тя се усмихна благодарно. След самотното й уединение в ъгъла беше облекчение да поговори с някого. Дори и да беше като разговор с дванадесетгодишен.

— Това са и моите първи снимки — призна, понижила глас и възприела неговия език.

Мат отскочи назад, ококорил очи от това невероятно съвпадение.

— Хей, човече, това е напълно откачено… — Той се ухили, наведе се, грабна статив и го хвана под ръка като сърф. Мускулите му пулсираха под кожата като живи. — Но много яко.

За съжаление, освежителният разговор и сръчността на Мат бяха прекъснати от Седрик — гримьор, който летеше през студиото, въоръжен с пласт масова бутилка с пулверизатор. Задъхан като

спринтьор, той започна да пръска Мат с бебешко олио и да втрива в кожата му още фалшив тен.

— Бързо, бързо, трябваш им на сцената — припираше гримьорът и похотливо разтриваше голия задник на Мат.

Мат погледна извинително.

— Е, това е. — Той вдигна рамене и се усмихна унесено. — Не се притеснявай Франки.

Като вдигна два пръста в знака на победата, той се заклатушка към сцената, тренирайки тарзанската си походка, докато Седрик го следваше отзад и го пръскаше, сякаш Мат е някакво влаголюбиво растение.

Райли наблюдаваше как мускулестият мъж, който играеше Тарзан, говори с Франки. Какво толкова обсъждаха така дълго? Какво се опитваше да постигне, като й помагаше със стативите и техниката. Защо тя се усмихваше толкова мило? Почувства се засегнат, че изглежда навъсена само в негово присъствие, и като се извини на хората, с които приятелски говореше — беше работил с тях при предишни снимки — грабна още една чаша кафе и отиде при нея. Завари я на четири крака, заобиколена от хаоса на чанти, кабели, батерии, статива и друга техника.

— Готова ли си? — попита я, неспособен да издържи да не я подразни.

Тя се намръщи и не погледна нагоре. Продължи упорито да се сражава със статива.

— Може би трябва да опиташ да завиеш този болт, фиксира краката на място.

„Може би трябва да опиташ да го направиш сам“, помисли си Франки, настръхнала от това, че той стои над нея и й дава инструкции. Като прехапа език, тя последва съвета му и постави статива на крака. Той застана мирно. Беше едновременно ядосана и облекчена.

— Лесно е като знаеш как — провлече той, сърбайки кафето си.

Господи, този звук! Сръб… сръб. Изправяше я на нокти. Звучеше като куче, което пие от купа. Като стана от пода, тя изтупа праха от коленете си и избърса ръце в суичъра си. Къдрави кичурчета коса се бяха измъкнали от конската й опашка. Свали ластика, разтръска косата си, която беше готова да превземе цялото възможно пространство, и се опита отново да я върже.

Райли наблюдаваше как тя се опитва да натъпче къдриците си обратно в конска опашка. Имаше хубава коса. Тъмна, кестенява.

— Заповядай, донесох ти кафе. Реших, че имаш нужда.

Франки го изгледа подозрително, но гордостта й отстъпи пред нуждата от кофеин. Взе чашата от него обидено.

Той въздъхна и разтри наболата си брада. Винаги му беше трудно да се ядосва на някого — излишно усилие — а и вече чувстваше как гневът му се изпарява. Вместо това започваше да се чувства виновен. Добре, дори и тя да беше инатливата дразнеща гневна кучка, която му открадна количката, прати го да върви на майната си на купона и преди малко разби колата му, на него му беше писнало да се кара с нея.

— Виж, знам, че започнахме зле, но днес трябва да работим заедно. Работата не е толкова трудна. Просто трябва да направя няколко кадъра за рекламната компания и две-три снимки за пресата… но ще ми бъде дяволски по-лесно, ако не се джафкаме през целия ден. Може ли да сключим примирие? — Той протегна ръка, луничавите му пръсти бяха все още захаросани от поничката. — Не съм чак такъв задник, знаеш ли?

Франки не беше сигурна, но за първи път беше съгласна с него. Гадеше й се от спорове. Подаде му ръка.

— Примирие.

Стиснаха си ръцете. Дланта му беше като шкурка — силна, груба и лепкава от глазура. Широка усмивка се разтегна по лицето му и набръчка ъгълчетата на очите му като опаковка на бонбон.

Най-накрая прекратиха военните действия. Поне засега, де.

Заснемането на рекламата продължи цяла вечност. Цял ден звукът на джунглата от уредбата беше съпровождан от тракането на клапата за безкрайните дубли и повторения: леопардовата препаска трябваше да бъде сменена, изчезнал банан трябваше да бъде намерен и много кисел лъв трябваше да бъде убеден да изреве пред камерата. Слава богу, Шърлийн реши проблема, като му даде щедра порция ребърца, и той изрева одобрително. Така направи и дресьорът, който стоеше зад сцената запасен с успокоителни — за себе си и за лъва. Процесът беше като просветление за Франки, която никога не беше осъзнавала колко много време и нерви се похабяват покрай рекламите

на зърнени закуски. Никога повече нямаше да превключва или да отива за чаша чай, когато пуснеха реклама.

Райли правеше снимки през цялото време, а в почивките между заснемането подготвяше кадрите за пресата. Превил широкия си гръб над камерата, с протъркани ръкави, завити над лактите, и коса, постоянно падаща над очите му, той надничаше през визьора и примижаваше, докато фокусираше. Щрак, щрак, щрак. Затворът правеше кадър след кадър. Докато първата лента не свърши и той не сложи нова. И още една, и още една. Франки го наблюдаваше, изненадана колко различен бе зад обектива. Преди й изглеждаше самонадеян и надменен, типа мъж, когото би избегнала в бара. Но с фотоапарат в ръцете си той се променяше.

При това към по-добро. Добре де, най-важната работа по продукцията беше запазена за режисьора, но когато той си взе почивка и изчезна за още понички с кафе, Райли имаше пет или десет минути, в които ръководеше, и цялото внимание на актьорите и екипа беше към него. Франки забеляза как неговата самонадеяност се превръща в увереност, а надменността — в професионализъм. Хората от екипа го слушаха, правеха каквото им каже, доверяваха се на мнението му. Неприятно й беше да го признае, но беше впечатлена от начина, по който се отнасяше с хората и се справяше със ситуацията и стреса от това да имаш само пет минути за перфектния кадър. Това, че той не се изнерви, а продължи да се смее и да пуска шеги. Преди — на летището, на купона и на паркинга неговата самоувереност я изкарваше извън кожата й, но сега, като виждаше как той умело кара хората да се отпуснат пред камерата, самочувствието му ставаше привлекателно. И въпреки че не искаше да си признае, той — също.

Само ако можеше да каже същото и за себе си. Чувстваше се по-непривлекателна откогато и да било. Потеше се като кон под горещото студийно осветление, подаваше фотографско оборудване и държеше рефлектори — широки близо метър кръгове от сребрист материал — над глава си, докато й отмалеят ръцете. Чувстваше се като участничка в едно от японските състезания за издръжливост, които беше гледала по телевизията. Как можеше това да е работа? Работа означаваше седене в удобен стол в централно отоплена сграда, кратки екскурзии до тоалетната за обновяване на грима, раздумка до ксерокса, лични обаждания до приятели и сърфиране за изгодни почивки през

интернет, когато се предполагаше, че прави проучвания за колонките си. Замисли се за работата си в „Лайфстайл“. Старата й работа. Тъгуваше за нея, както тъгуваше и за Хю.

— Рефлекторът ми трябва по-високо.

Мислите й бяха прекъснати от Райли, който беше наведен зад статива си. Гласът му предизвика верижен шепот, който се понесе из студиото като мексиканска вълна.

— Рефлектор по-високо — повтори някой в далечния край.

— Вдигнете рефлектора… — Глас от площадката.

— Рефлектор, моля. — Тина в своето уоки-токи.

Франки простена. Значи това било Холивуд. Изтощена, тя изпъна ръце по-високо, застанала на пръсти. Кой беше казал, че е бляскаво?

Най-накрая снимките стигнаха до последния дубъл. Операторът даде близък план. Тарзан започна да се люлее сред сценичната джунгла на своята пластмасова лиана, биейки се по намазаните с бебешко олио гърди. Имаше само една реплика. Една гласна. „Оооо-Оооо-Оооо-Оооо-Оооо.“ Колко трудно можеше да бъде?

— Достатъчно.

Половин час по-късно захлупеният с бейзболна шапка режисьор все още не беше доволен, крачеше напред-назад и успешно унищожаваше втора кутия понички с крем.

— Стоп! — излая през мегафона за милионен път и събра своите хора. Сякаш бяха на ръгби мач, те се скупчиха около клиентите, за да обсъдят вика. Слухът на площадката беше, че според клиентите няма достатъчно о-та в него.

След няколко минути режисьорът се появи отново.

— Ще снимаме отгоре. Тарзан, трябват ни по-малко Би Джийс и повече Павароти. — Като повдигна потна вежда, той намести шапката си и захапа нова поничка. — Искам да го изиграеш сериозно.

Франки наблюдаваше отстрани. Как някой би могъл да изиграе сериозно анимационен герой, който издава маймунски звуци и прекарва целия ден в люлеене по дърветата, недоумяваше тя, но това беше последната й грижа. Умората от часовата разлика и недоспиването я караше да се чувства като жив труп и тя не можеше да спре да не се унася.

— Добре, деветнадесети дубъл, иии… Екшън.

Тарзан прелетя през сцената, биейки се по гърдите и правейки достойно за Оскар изпълнение на „Оооо-Оооо-Оооо-Оооо-Оооо“. Директорът го хареса. Беше заснето.

— Добре, приключихме — провикна се Тина, която очакваше да каже това цял ден.

Последваха шумно ръкопляскане и подсвиркванията. Снимките бяха готови. Приключиха.

Чувствайки силен прилив на облекчение, Франки се завлече при Райли. Минаваше девет и през целия ден двамата бяха толкова заети, че почти не бяха говорили.

— Значи все пак оцеля? — Той вдигна поглед, докато разглобяваше техниката.

— Почти — простена Франки и се свлече на един от сгъваемите столове.

Чакаше той да й каже да стане и да му помогне. Но той не го направи. Вместо това запали цигара и като си дръпна дълбоко, я подаде на нея.

— Внимавай някой да не види, че пушиш. Пожарникарите ще дойдат веднага.

Седнал на пода срещу нея, Райли подпря глава на стената.

— Благодаря. — Франки я взе и като затвори очи, си дръпна от нея. Той я наблюдаваше отпусната като паяк в този отвратителен суитчър, дългите й крака, висящи от стола, и се опитваше да я проумее.

— Какво те води в Ел Ей?

Франки вдигна рамене и му подаде цигарата.

— Не знам. Все още си задавам този въпрос… — Поколеба се. Кого се опитваше да заблуди? Знаеше точно защо беше в Ел Ей. — Трябваше да напусна Лондон.

— Защо? — Погледна я право в очите.

Тя избегна погледа му, чувствайки се неудобно. Въпросите му бяха твърде точни, за да е спокойна.

— Заради мъж?

— Не… — отговори тя бързо.

Твърде бързо. Нямаше намерение да говори за това, което се беше случило с Хю. Не и с него.

Райли съжали за думите си. Не трябваше да я притиска. Беше започнала да се отпуска, а сега се затвори рязко като венерина мухоловка[1].

— Хей, виж, съжалявам, не исках да любопитствам…

Франки го погледна. Изглеждаше наистина загрижен. Може би беше сбъркала за него.

— Добре, виж, да… имаше мъж… приятелят ми Хю… и работа. Загубих и двете в една и съща седмица.

Ето, каза го.

— Лош късмет. — Вдигна рамене Райли, като загасеше фаса в подметката на ботуша си.

Лош късмет? Франки прехапа устни. Да загубиш петачка, беше лош късмет. Да завали, когато нямаш чадър, беше лош късмет. Но това, което се случи на нея? Как можеше да го омаловажава по такъв начин? Очевидно нямаше представа какво е чувството или за какво говореше Франки. Колко глупаво да си помисли, че той може да я разбере. Изнервена и разстроена, тя се изправи и сложи ръце на кръста си.

— Имал ли си някога някого, когото истински обичаш, работа, която истински обичаш, дом, който истински обичаш? И след това да ти ги отнемат? Имаш ли идея какво е чувството?

Реакцията й го свари неподготвен. Господи, беше я засегнал!

— Хей, виж, само казвах…

— Ами недей! Ти очевидно нямаш идея. — Като се обърна, тя се отправи към изхода.

— Хей, къде отиваш?

— У дома. — Част от нея дяволски силно искаше да се махне оттук. Но друга част искаше той да я извика обратно. Да я помоли да остане. Тя се обърна. — Защо?

— Ами техниката, трябва да се опакова.

Грешен отговор.

Франки го погледна право в очите.

— Вече изгубих една работа, какво е да загубя още една. — Хвърли му последен кръвнишки поглед, преди да се завърти на пръсти и да изхвърчи навън.

Наблюдаваше я, облегнат на стената.

— Франки — промърмори тихо, но нямаше смисъл. Тя си беше отишла.

Като извади запалка от джоба на дънките си, той запали нова цигара. Но я загаси след първото дръпване. Въздъхна. Това момиче го побъркваше.

---

[1] Месоядно тропическо растение с подобни на мида цветове, които се затварят, когато в тях попадне насекомо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Рита прие новината за автомобилния инцидент учудващо добре.

— Е, добре, това е само метал — каза и повдигна рамене. Застанала по средата на алеята за коли както си беше по пантофи от овча кожа и нощница с Фред Флинстоун, тя освети с фенерче задната част на Буревестника, която беше ударена и набръчкана като акордеон. — Не е краят на света.

Но след три дни изолация в апартамента, докато колата беше на ремонт, чувството беше точно такова. Три цели дни четене на стари копия на National Enquirer и US Magazine, слушане на градинаря, който, вместо да използва старомодната метла, изглежда прекарваше целия ден в издухване на листата по пътеката с побъркващо шумна машина, ядене на храна за вкъщи отвсякъде, където правеха доставки по домовете, и гледане на „Най-забавното шоу на Америка“ заедно с повторенията. Бяха дни без особено вълнение. Но нямаха избор. Това беше единственият достъпен живот за бедните души без автомобил в Лос Анджелис. Не че някой би бил достатъчно глупав да живее в Ел Ей без кола. Освен Франки и Рита.

До събота на Рита вече й беше писнало.

— Това е, не мога да понеса повече „Истински холивудски истории“.

Тя захвърли дистанционното на телевизора и зяпна Франки, която седеше на дивана до нея с Фред и Джинджър, гъделичкаше ги по ушите и четеше рекламите за пластични операции в Ел Ей Уийкли, безплатен седмичен вестник. Тази седмица изглежда имаше оферти — две на цената на едно: „Увеличи гърдите си и получи безплатна липосукция на бедрата“ или „Подарете си лифтинг и ще получите ринопластика за 2000$.“ Тя беше особено заинтригувана от специалните промоции за уголемяване на пениса и подмладяване на вагината, каквото и да означаваше това. Очевидно в този град имаше повече тунинговане и корекции, отколкото очите можеха да видят.

— Трябва да изляза — простена Рита, която не получаваше вниманието, от което имаше нужда. Като загаси цигарата си, тя се изправи рязко от дивана и ядосано погледна през прозореца навън, където една от екологично запалените й съседки старателно разпределяше боклука си в кошчетата за рециклиране в края на автомобилната алея, преди да скочи в енергийно неефективната си бълващата газ и замърсяваща въздуха кола и да отпраши по улицата. Извърна се, отпи глътка от чашата си студено инстантно нес кафе, направи физиономия и го бутна настрани с отвращение. — И искам чаша свястно кафе.

Франки я погледна. Тя се справяше със заточението малко по-добре от приятелката си, защото беше спала през по-голямата част от времето, възстановявайки се от умората заради часовата разлика и деня в студиото.

— Защо не излезем на разходка? — предложи ведро.

— Разходка? — Рита запрати думите обратно като мокър кухненски парцал. — Отегчена съм, не съм побъркана. Никой не се разхожда в Ел Ей. Дори бездомните си имат колички за пазар… — Като влезе в кухнята, тя се облегна на шкафовете, взе си бисквитка — третата за този час — и отхапа нацупено. — Не изглежда добре, но поне има четири колела. А това е много повече, отколкото имаме в момента.

Франки щеше да й напомни, че е на диета, но размисли.

— Ами Дориан? Попита ли го дали би ни заел кола? Все пак има цели четири?

Дориан си купуваше коли както някои хора купуват обувки: тойотата Ланд Круизър беше като чифт ботуши, идеални за дъждовно време (което в Ел Ей продължаваше около седмица някъде през февруари); отвореният джин — чифт сандали без пръсти, прохладни и леки за носене през лятото; за излизания той имаше нещо специално — сребърният мерцедес кабриолет със затъмнени стъкла — чифт дизайнерски обувки с висок ток; а за извънградско шофиране използваше морскосиньото БМВ с кожени седалки и климатик, удобно и издръжливо като чифт хубави маратонки.

Рита поклати глава.

— Вече помислих за това, но той не се е прибирал от дни и не отговаря на нито един от телефоните си. И като го познавам, сигурно

гуляе на едноседмичен купон или е в апартамента на някоя жена.

Като разлепи следващата бисквитка, тя започна да облизва мекия слепващ крем.

— Ами Ранди? — Франки все още не беше срещнала скандалния Ранди, който беше заминал за Ню Йорк по работа в деня, преди тя да пристигне. — Кога се прибира?

— Не и преди понеделник.

Те се спогледаха. И двете знаеха немислимото — още цели четиридесет и осем часа. Телефонът звънна.

— Спасени сме! — възкликна Рита, хвърляйки се да го вземе. — С малко късмет ще е някой, който може да дойде и да ни спаси. Вдигна слушалката. — Ало?

Франки слушаше, стиснала палци за късмет. Моментно мълчание, преди Рита да посърне.

— Да… Кой се обажда? — Кисела от разочарование, тя подаде слушалката на Франки. — Някакъв мъж, продава застраховки, иска да говори с теб.

— С мен! — Защисана, тя взе слушалката. — Ало?

— Здравей, интересува ли те застраховка за кола?

Франки се паникьоса. Дали това имаше нещо общо с автомобилната злополука?

— Ами… — поколеба се, без да знае какво да отговори.

— Защото имаме специална полица, която покрива удрянето на заден във форд Бронко…

Просветна й — Райли.

— О, това си ти — опита се да звучи ядосано, но не успя да сдържи усмивката си.

— Кой е? — просъска Рита високо, цялата в слух от любопитство.

— Райли — произнесе Франки беззвучно.

Рита ококори очи, което имаше уникален ефект върху покритото й с тонове грим лице — заприлича на хелоуинска вещица, чиято маска се беше разтекла по лицето й.

— Какво иска? — прошепна тя като на филм. Не че точно шепнеше — чуваше се и на другия край на долината.

Франки вдига рамене и внезапно смутена запуши свободното си ухо с ръка, за да може да чува какво й казва той, а не Рита. Ядосана,

Рита начумерено насочи вниманието си обратно към кутията с изчезващите бисквити.

— Щях да се обадя по-рано…

Франки го прекъсна:

— Виж, ако е заради колата, ще ти платя за щетите…

— Не, не, колата си е добре — възрази той бързо. — Нищо, което да не може да се поправи с чук. — Млъкна и тя можеше да го чуе как си пали цигара. — Не, обаждам се за парите, които ти дължа. Сто и петдесет долара. Тръгна си, преди да мога да ти платя…

Тя се почувства виновна за сцената, която му беше организирала. Отново.

— Та се чудех дали си свободна да се видим… По някое време днес, може би…

— Амии… — Въпросът му я изненада. Беше напълно неочакван. Да се видят? За какво щяха да си говорят? Не е като да бяха приятели. Тя едва го познаваше. Искаше ли? Умът й препускаше със стотици километри в час. Натисна спирачка. — Съжалявам, не мога, нямам кола.

— Мога да те взема.

— Не, няма нужда. Аз… — Улови погледа на Рита. Беззвучно тя повтаряше „Да, Да“, сключила ръце в молитва за милост и кола. Франки разбра намека.

— Имам предвид, добре, ако не те притеснявам.

Без да е сигурна, че постъпва правилно, тя му даде адреса си, докато наблюдаваше Рита, която очевидно не споделяше нейните тревоги. Вместо това сияеше като крушка. С червените си къдрици и слънчева усмивка тя приличаше на сирачето Ани, готово да затанцува от щастие.

— Е? — попита я нетърпеливо.

Франки затвори телефона.

— Двадесет минути.

Райли очакваше да види Франки и доста се изненада, когато почука на вратата и пред него се появи закръглена червенокоска, издокарана в къси панталонки и силно изрязано горнище. Но не толкова много, колкото Рита.

— Не ми каза, че е той — изсъска тя на Франки, когато и двете се натъпкаха на предната седалка на колата му. Като не очакваше трети

човек, Райли не беше сложил обратно задната седалка, която беше свалил преди няколко седмици. Франки се престори, че не е чула Рита, и вместо това се съсредоточи върху балансирането между ръба на седалката и вратата, докато почти се задушаваше от щедрото количество мускусен парфюм на Рита. Което не беше толкова лошо, защото бронкото на Райли вонеше на стар пепелник.

— Добре ли сте?

Като се опитваше да освободи място, той грабна някакви боклуци с намерението да ги натъпче в жабката, но тя вече беше претъпкана от други боклуци. Необезпокоен, просто ги метна отзад.

— Не обръщайте внимание на бъркотията. — Усмихна се, включи двигателя и даде назад по алеята.

Очевидно Райли нямаше проблем с хаоса. Преливащ пепелник беше разсипан по килим от смачкани цигарени кутии, опаковки от сандвичи и кутийки от кока-кола, докато моливи и химикалки, останки от кутия с инструменти, мазни парцали и остатъци от списания се бореха за място на таблото. Франки потръпна от отвращение. Беше свикнала да пътува в голфа на Хю с неговата лепенка: „Пушенето забранено“ и ароматизаторът борче на огледалото. Кола, която Хю поддържаше толкова изрядна, че седалките още бяха опаковани в найлоновите си калъфи. Тя внимателно постави краката си на пода и почувства как залепват за нещо.

Пет минути по-късно отбиха в малко каре с магазини и заведения, за да изпият по едно кафе. Франки погледна през прозореца. Все още не можеше да свикне с тези пазарни карета и улици, които винаги включваха салон за красота на Триша, суши ресторант, видеотека и дрогерия. Но изглежда Ел Ей ги обичаше. Те бяха разпръснати навсякъде като миниверсии на британските улици с магазини, но с повече места за паркиране. Разликата бе в това, че американците не се шляеха бавно нагоре-надолу, отдадени на европейското удоволствие да разглеждат витрините. Вместо това те паркираха, скачаха от колите си, правеха бърза покупка в магазина и скачаха обратно. Виждайки депресиращите сгради от сглобяеми елементи в стил 1970-та, уморените неонови знаци и празните като в призрачен град улици, Франки не можеше да ги вини.

Но „Зрънце кафе и чаено листо“ беше нещо съвсем различно. Преливаше от хора, които влизаха и излизаха, излежаваха се на

удобните плетени столове, четяха вестници или създаваха безпорядък около захарта и млякото. Имаше дори клиенти, които седяха отвън на малкото масички, смело поставени на празния тротоар до четирите ленти непрестанно движение в опит да създадат идилична атмосфера.

Рита бутна вратата, влезе и започна да души въздуха като гладно дете, пълнейки дробовете си с ароматите.

— Просто помиришете това кафе — ахна тя, като се приближи до стъкления щанд и загледа кейка с кафеени зърна и парчетата чийзкейк, които изкушаващо се кипреха зад витрината.

Продавачът зад щанда хвърли един поглед на облеклото й и на свой ред я загледа. Кой можеше да го вини? Рита изглеждаше по-подходящо облечена за петъчна дискотека, отколкото за съботно капучино и закуска.

Франки я следваше с Райли. Застанала на опашката, тя наблюдаваше как той извади портфейл с доста оръфани краища от задния си джоб и го отвори. Не можа да не забележи снимката на красива блондинка, пъхната в прозрачното отделение отпред. Неговата приятелка? Мисълта я изненада, въпреки че нямаше идея защо. Защо да си няма приятелка? Извърна поглед, преди той да забележи, че го гледа.

— Преди да забравя…

Като извади няколко банкноти, той й ги подаде.

— О, благодаря.

Погледна парите и осъзна, че той й е дал с петдесет долара повече.

— Беше дълъг ден. Наречи го компенсация — обясни той, преди тя да каже каквото и да било. — И подкуп — допълни, гледайки ботушите си засрамено. — Чудех се дали би се съгласила на още снимки, въпреки че след четвъртъка е малко вероятно. Асистентът ми е още болен.

Франки се поколеба. Парите щяха да са й от полза, но това означаваше отново да види Райли. Искаше ли? Като го погледна — очакващ нейния отговор, тя забеляза, че по лицето му още има следи от гънките на възглавницата, а косата му е още влажна след душа. Явно току-що се беше събудил. Тя се усмихна. Очевидно не нагласяваше алармата на часовника си за четиридесетминутен ритуал по къпането като Хю. И като се замисли, беше доволна, че не го прави.

— Да, разбира се — кимна тя.

— Прекрасно. — Той се усмихна в отговор и видимо се отпусна. — Аз черпя. Какво ще пиеш?

— Ами…

Тя погледна менюто с умопомрачителен списък от различни видове кафе. Беше като едно от онези табла, които бе виждала на летището, но вместо на тях да пише Ибиса, Малага и Корфу, дестинациите бяха много по-екзотични: Куба, Мароко, Мексико, Индия. Всеки момент очакваше буквите да се пренаредят от актуализация на информацията. Разглеждаше менюто без грам идея какво да избере.

В началото на опашката мъж на около четиридесет в кашмирен пуловер и мокасини даваше своята поръчка:

— Обезмаслено, с двоен шоколад, мока, дълго, две трети безкофеиново, една трета с кофеин, средно препечено, без пяна. Благодаря.

Божичко! Франки не предполагаше, че кафето може да е толкова сложно. Обикновено си поръчваше просто капучино, понякога светло или топъл шоколад и не беше сложно. И все пак тя беше модерна жена от големия град. Живееше в Лондон, за бога, метрополис, претъпкан с всички възможни вериги кафенета в Европа и Америка. Не беше лаик по отношение на кафето. Отново погледна към менюто. Честно казано повече й се пиеше чаша чай.

— Минете тук, няма опашка. — Лъчезарна усмивка с вирната шапка и тежък случай на акне им помаха. Беше време да поръчат.

— Е? — Райли я погледна очаквателно.

— Каквото избереш. — Най-лесният възможен път за бягство.

Като отпиваха от кафетата си, те излязоха отвън за глътка свеж въздух. Не че въздухът дори бегло напомняше за свежест. Прашен, пълен с отровни газове, влажен — да; свеж — не. Беше поредният разтопяващ ден в Ел Ей. Термометрите наближаваха 32°, което в долината означаваше 80% влажност и 100% смог. И все пак беше или това, или смразяващият климатик вътре, който бързо превръщаше капучиното в кафе със сладолед още преди пяната да се слегне.

Избирайки смога, те се настаниха на една от масичките на тротоара. За няколко минути никой не говореше, докато отпиваха от огромните си чаши и вдишваха смесица от цигарен дим и изгорели

газове. Като чувстваше, че трябва да подхване разговор, Франки се замисли какво да каже. Нищо не й идваше наум. Слава богу, че Рита беше с тях. Щеше да разчупи леда.

Само че тя не го разчупи. Направо го разби.

— Женен ли си? — Рита вдигна поглед след безуспешен опит да разбърка подсладителя в чашата си.

Франки за малко да се задави с капучиното си и изгори небцето си.

Като си дръпна от цигарата, Райли се усмихна.

— Защо? — Изглеждаше развеселен.

— Просто поисках да попитам. Всеки мъж, който срещам тези дни, се оказва женен и затова реших да питам превантивно заедно с името, възрастта и професията. Така поне си наясно с кого си имаш работа.

— Ами не, не съм женен. — Тръсна пепел от цигарата си на тротоара и отпи от кафето си, докато преценяваше колко точно да сподели. — Разведен съм.

Франки не каза нищо. Вместо това се бореше да изглежда незаинтересована. Разведен? Райли се беше женил? Беше странно да мисли за него като за нечий съпруг. Изглеждаше твърде… Твърде какъв? Не смееше да си помисли. Той просто не изглеждаше като почитател на брака. Сети се за снимката в портфейла му. Може би беше на бившата му съпруга?

— Защо, ти женена ли си? — Той погледна към Рита, която с жар нападаше нискомаслен боровинков мъфин.

— Още не — като говореше с пълна уста, тя размърда безимения си пръст. — Но излизам с някого. Той е в Ню Йорк до понеделник.

Слушайки мълчаливо, Франки започваше да се чувства неудобно. Бракът беше последното нещо, за което искаше да си говорят. Взе цигарата, която Рита бе оставила на пепелника, и си дръпна силно.

Рита забеляза и се изненада. Франки беше като вампир по отношение на пушенето — зъбите й се появяваха само вечер или когато беше нервна. И тогава тя се усети.

— Упс, съжалявам, не съобразих. — Рита покри устата си с ръка, но и това не я спря. — Разчитай на мен и голямата ми уста — изписка,

преди да се обърне към Райли и да прошепне: — Франки е необвързана.

Франки се сви от неудобство. Човек би си помислил, че е болна от някаква ужасна животозастрашаваща болест.

Райли дръпна за последно от цигарата си и я хвърли на земята.

— Сигурен съм, че няма да е необвързана за дълго.

Усещайки погледа му върху себе си, тя се смущаваше все повече. И все още нямаше идея какво да каже.

За щастие, не й се наложи. Вместо това Рита спаси положението, като рязко се изправи на стола си като мангуста и обяви:

— Мамка му, не мога да повярвам!

— Какво? — Франки сграбчи шанса, облекчена, че темата е сменена и бъдещото й унижение — избегнато.

— Ей там…

— Къде?

— Там…

Франки проследи протегната й ръка и видя мъж — тъмен, висок, около тридесет и пет — да пресича пътя към лъскав джип без покрив. Като се качи вътре, той се наведе към жена — руса, кльощава, около двадесет и пет — която беше на седалката до него. Започна да я целува, но не по бузата.

— Кой е това? — попита, обръщайки се към Рита. И съжали, че го е направила. Един поглед към пребледнялото й лице и тя знаеше името му, преди Рита да успее да ахне.

— Ранди.

ГЛАВА 18

— Копеле, копеле, копеле.

Рита повтаряше думата монотонно през зъби и несигурно балансираше на един крак по средата на пауър йога тренировка в Бевърли Хилс. Водеше се, че прави „Приветствие към слънцето“, но докато другата част от групата оммм-каха и аххх-каха, приветствайки далечна планета, тя кълнеше не толкова далечен кучи син, наречен Ранди, който не беше в Ню Йорк по работа, а у дома със своята съпруга от четири години и половина.

Като смени позата, тя балансира на другия крак. Беше едно да й изневерява, но да й изневерява със собствената си съпруга. От такива неща се правеха предаванията на Джери Спрингър[1]. Затваряйки очи, тя вдиша дълбоко, като си повтаряше:

— Нещастник, нещастник, нещастник.

След няколко минути се почувства много по-добре. Значи това било пауър йога.

С треперещ крак, опънат назад, Франки се опитваше да се задържи в поза, която инструкторът беше описал като „Кучешката“. Беше седем часът събота вечер и тя беше довлечена в спортния център на Бевърли Хилс от Рита, която се записа на шестседмичен курс по йога като част от нейния път към себеоткриването. Пътешествието започна с откриването на Ранди и съпругата му пред кафенето.

Едва преди седмица Франки беше наблюдавала как Рита спира движението, приближава се до джипа, изчаква търпеливо Ранди да се откъсне от страстната си целувка и му забива силно кроше. Част от семейство боксьори — баща й Шеймъс беше областен шампион пет години подред през петдесетте — Рита винаги се беше гордяла с левия си удар. Безсмислено е да се уточнява, че след това стана доста неприятно. Жената отвърна на удара, като обяви, че е съпругата на Ранди и побърза да забие няколко стрели, наричайки Рита курва и заплашвайки да я съди за телесни повреди. В това време Ранди се беше свил, опипваше посинената си брада и проверяваше за избити зъби.

Кошмарът свърши едва когато Франки натика ридаещата Рита в камиона на Райли и избягаха от мястото на инцидента.

Всъщност не свърши. Следващите няколко дни Рита, която обикновено тушираше болката от изневерило гадже с евтино бяло вино и цигари, откри, че този път продължава да боли, независимо от количеството бутилки Шардоне или броя на кутиите цигари. За да стане по-лошо, на следващия ден беше прослушването й за „Мотел Малибу“. Тя си мислеше, че върви добре, докато директорката на кастинга, отблъскваща жена над четиридесетте, не я прекъсна по средата на изречението с:

— Не ни звъни, ние ще ти се обадим, скъпа. — Сигурен знак, че нямаше да го направят.

Рита беше бясна. Този път не беше в настроение за „Майната му!“, малко грим и нов опит. Това беше Ел Ей, не Лондон. Да се размотава на токчета с бакарди и кола в едната ръка и цигара в другата не беше особено забавно, когато означаваше глоба за пушене и вероятно звънене у дома от притеснен сервитьор.

Затова реши да смени подхода. В Ел Ей това означаваше два варианта. Първият беше час при терапевт, но тя си помисли, че да плаща по сто долара на час на напълно непознат, който да слуша оплакванията за проблемите й, ще я депресира повече особено когато може да се оплаква на Франки напълно безплатно. Така че тя избра втората много по-евтина и популярна възможност — книгите за самопомощ.

След три дни лежане в леглото тя беше прегледала всичко възможно по темата: „Да оцелеем в промяната“. „Сбогом на отхвърлянето“. Жените са нормални, мъжете са от друга планета и вече преливаше от надежда и самопомощ. Всичко изглеждаше доста подредено. Да бъде спокойна, удовлетворена, щастлива и успешна беше лесно, просто трябваше да следва десет прости стъпки (които, събрани заедно от всички книги, правеха около триста). Според опитните автори на подобни книги — очилати мъже и жени, които са преживели отхвърляне, развод, живото застрашаващи болести и травмиращо раждане, са винаги усмихнати като от реклама на паста за зъби — тя имаше нуждата и от малко реквизит. Все пак тези книги за самопомощ бяха мултимилионна машина за пари. Нямаше да й помогнат безплатно, нали?

И Рита реши да предприеме още едно посещение в книжарницата, изпъстрена с вятърни чанове, ароматни пръчици и странни перушинести неща, които трябваше да улавят сънищата ти. Под ръководството на Мелиса, хармонично спокойната продавачка, която имаше татуировки с кона, носеше гривни с амулети, индийски сребърни пръстени на всеки пръст и подрънкваше мелодично при всяко движение, тя си купи пречистващи кристали, масла за пропъждане на стреса, миниатюрна Зен градина и книга за Фън Шуй. Доволна от придобивките си, Рита отиде до Бевърли Хилс, записа се на йога и се отби в супермаркета за органична храна — любимото място на звездите, където купи големи количества плодове, семена и кълнове. До момента, в който се прибра у дома, беше похарчила повече от хиляда долара. Да помагаш на себе си, беше дяволски скъпо удоволствие.

— Вдишайте и… направете „Делфин“.

Добре сложеният инструктор изстрелваше команди като сержант към група новобранци, но тези новобранци бяха прекрасни, вечно млади жени с толкова загорели и мускулести крайници, че приличаха на човешки статуи.

— Сменете позата, задръжте, по-бързо, стегнете, натиснете, разтегнете.

Неговата наказателна строева подготовка беше безмилостна. Още и още, и още. Нямаше място за почивки при пауър йогата. Само миризма на горящи калории, мнооого над петстотин на час, ако можеше да се вярва на рекламните брошури и плакатите.

Франки вярваше. Тя едва смогваше на темпото, да не говорим за позите, които беше виждала само в Кама Сутра. Това не беше видът йога, който тя си представяше, докато Рита я влачеше към курса. Къде беше учителят хипар в сандали с каишки? Къде бяха жените на средна възраст със зачервени бузки, боядисани коси и черни трика, които винаги показваха в самоучителите по йога? Вероятно вкъщи, с вдигнати крака, похапващи шоколад пред телевизора, мислеше си тя, докато опитваше да увие крака около лактите си. Точно на тяхно място искаше да е в момента.

— Чувствам се много по-добре. А ти?

Като приключи тренировката Рита сияеща цъфна пред нея, наметнала кърпа през раменете си и видимо доволна от себе си.

Франки едва говореше, беше твърде заета да си поеме дъх.

— Сигурно се шегуваш. Разбита съм. И мисля, че скъсах нещо, когато се опитах да си хвана пръстите на краката.

Като се заклатушка от огледалната зала, тя бутна вратите към общите съблекални.

— Връща ти се, защото имаш толкова дълги крака — отвърна Рита без съчувствие.

Франки не й обърна внимание и като обърса капчиците пот от челото си, се отправи към гардеробчетата. Навеждането, за да отвърже маратонките си, й причини болка.

Рита седна до нея.

— Със сигурност разкарах Ранди от кръвоносната си система. — Като взе една от пухкавите хавлиени кърпи на салона, тя я зави около кръста си и започна да сваля екипа си. За човек, който толкова много обича да показва плът в прилепнали дрешки Рита беше учудващо срамежлива, когато трябваше да се преоблече в стая с непознати.

— Де да можех да кажа същото и за Хю — въздъхна Франки. Събу маратонките си и нещастно ги запрати в шкафчето си. — Но мисля, че ще са ми нужни повече от няколко Приветствия към Слънцето, Делфини и Дървета.

— Все още си привързана към него, нали?

Франки кимна.

— Нищо не мога да направя. Никой не е дори малко като него. — Започна да събува клина си, който сякаш беше залепнал за прасците й. — Звучи сантиментално, но ако съществува нещо като сродна душа, моята е Хю. — Изправи се и се завъртя настрани, за да огледа дупето си в голямото огледало. Не й хареса. — Знам, че смяташ, че трябва да излизам на срещи с други мъже, а аз знам, че си права, но просто не мога. Самата мисъл да бъда с някого друг, който не е Хю, ме кара да се чувствам още по-зле.

Рита развърза косата си.

— Не те обвинявам. След това, което се случи с Ранди и мен, започнах да разбирам начина ти на мислене. Абсолютно права си за мъжете. Мисля, че и двете имаме нужда да си починем от тях.

— Дори ти? — Франки не успя да прикрие учудването си. Рита, лишена от мъжко присъствие. Това беше необичайна концепция.

— Да, да живеят момичетата! Повече няма да си губя времето с мъже. — Наведе се към огледалото, разгледа лицето си и започна да почиства черни точки по брадичката си. — Всичкото това преследване, флиртуване, правене на недостъпна… а аз дори не се правя на недостъпна. Като се замисля колко време съм прекарала в притеснения заради мъже, неспокойна дали ще се обадят, чудеща се защо не се обаждат, анализираща какво точно са имали предвид, когато са се обадили… Господи, че това си е направо работа! Ако влагах толкова усилия, колкото пилея по мъже, в актьорството, сега щях да съм номинирана за Оскар. — Като потупа гневно червено петно, което се бе появило на брадичката й, Рита се откъсна от огледалото. — Както и да е, така и не съм срещнала някого, заради когото си струва да наруша обета си за безбрачие — говореше така, сякаш го с положила преди години, а не го е решила преди минута. — Въпреки че Райли беше мил. — Като ровеше в чантата си, тя извади пилинг за тяло, гъба от люфа, нова опаковка антицелулитен душ гел и оформящ тялото лосион, който обещаваше мраморно гладки бедра след три седмици. — Ако не се бях отказала от мъжете, щях да си опитам късмета с него.

Франки усети как се напряга. По някаква причина се смути при споменаването на Райли.

— Въпреки че ти си с предимство, ако си заинтересувана.

— Аз? Не бъди глупава. Не се интересувам от него. — Като хлопна вратичката на шкафчето си, тя завъртя ключа.

— Не бъди така докачлива — каза Рита. — Знам, че не си преодоляла Хю, но Райли изглежда наистина свестен тип. Мислех си, че може да се привърже към теб. Особено сега, когато ще работите заедно.

Франки я погледна извинително, не искаше да й се сопне.

— Аз работя за него, Рита. Не е същото, като да работя с него. А и го правя за парите. Без задни мисли. Ако не го видя повече, няма да се замисля особено.

Като взе шампоана и балсама си, тя отвори вратата към душовете и дръпна завеската на своята кабина. Завъртя кранчето на топлата вода и застана под душа. Струята обля тялото й. Замисли се за това, което току-що каза. Всъщност не беше напълно вярно. Беше си мислила за Райли. Дори повече от веднъж, ако беше честна.

Сложи в шепата си шампоан и започна да сапунисва косата си. Последните няколко дни се бе уловила, че често мисли за Райли, но какво от това? Не означаваше нищо. Не беше като да го харесва, за бога. Тя харесваше Хю, а Райли бе пълната му противоположност. Мърляв, раздърпан и небръснат, Райли пушеше като комин, пиеше бира от бутилката и ако съдеше по опаковките по пода на колата му, спазваше диета от бургери и картофки. Дори и да не беше още влюбена в Хю, а тя, разбира се, беше, никога нямаше да прояви интерес към Райли. Поне не и в онзи смисъл. Той не беше неин тип. Затвори очи, наведе глава под душа и започна да отмива шампоана. Но така и не спираше да мисли за него.

Изстиска водата от косата си и я намаза с балсам. Отдаваше го на факта, че той беше толкова търпелив и загрижен, когато Рита си изплакваше очите за Ранди. Хю не би се замесил. Той мразеше всякакъв вид публична проява на емоция. Това винаги го караше да се чувства неловко, сякаш по някаква причина можеше да рефлектира лошо върху него. Фактът, че ставаше дума за Рита, също не би помогнал. Те никога не станаха добри приятели. Като познаваше Хю, той сигурно просто щеше да я остави на тротоара. Но Райли не постъпи така. Той се притече на помощ. Не точно рицарят в лъскава броня на бял жребец, по-скоро мъжът в черно кожено яке с потрошена камионетка, но все пак беше мило от негова страна. Все пак той почти не познаваше нито една от тях.

Като уви кърпата около косата си в стегнат тюрбан, Франки се върна в съблекалнята, наслаждавайки се на хладния въздух. Може би постоянната му асистентка беше добре и той не се нуждаеше повече от нея. Щеше да си намери нещо друго. Грабна сешоара, разви кърпата, разтръска косата си и като се наведе надолу, я подсуши за няколко минути. Разсъждавайки по този начин, нямаше значение дали той ще се обади, или не. Не й пукаше и в двата случая. Изключи сешоара и се погледна в огледалото — бухнала коса и силна руменина.

— Ще ти кажа за какво умирам… — обяви Рита, която се появи от душа с почистваща маска на лицето. — И не съм го правила от векове.

— Мислех, че си приключила със секса — отбеляза Франки, като втриваше коректор под очите си.

— Много забавно — изписка Рита. — Нямах предвид секс.

— Какво тогава? — осмели се да попита.

Франки не смяташе, че ще може да понесе повече от техниките за самопомощ на Рита. Можеше да се разтяга на йога — като изключи контузиите — но преди това трябваше да преглътне житни кълнове и макробиотична храна, а след като прочете книгата за Фън Шуй, Рита постоянно я преследваше да затваря капака на тоалетната чиния.

Рита се усмихна. Онази усмивка, която я озаряваше винаги когато бе в настроение да се напие и да му отпусне края.

— Маргарити. С много лед и сол по ръба на чашата.

Франки се усмихна в отговор.

— Ето това е типът самопомощ, която харесвам.

---

[1] Водещ на американско телевизионно шоу за прелюбодейци, изневери и любовни драми. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

— Коя е жената?

— Коя жена?

— За която мислиш.

Дориан започна да щрака с пръсти във въздуха като танцьор на фламенко, опитваше се да привлече вниманието на сервитьорката.

— Не знам за какво говориш. — Райли завъртя кутията „Марлборо“ на масата. Умираше за цигара.

Седяха на маса в Ел Кармен, мексикански ресторант, известен с убийствените си Маргарити, и се възползваха от намаленията. Не бяха единствените. Заведението преливаше от отбрана холивудска тълпа, скупчена на групички около дървените маси, пиеща поредица от шотове текила и похапваща тортиля със сирене и препържен боб с ориз. Това беше холивудската идея за Мексико. На варосаните стени шарени карирани мексикански одяла се бореха за място с имитации на плакати: „Издирва се“, на които се мъдреха еднотипни мустакати мъже с широкополи шапки. От колонките звучаха Джипси Кингс, а латино красавици, облечени в ярки плисирани полички и набрани блузки сервираха кани с Маргарита за пет долара. Само в Ел Ей сервитьорките изглеждаха като Салма Хайек и Дженифър Лопес.

— Я стига, вече половин час не си обелил и дума. — Дориан улови погледа на една сервитьорка в далечния край на заведението и се усмихна широко. — Трябва да е жена.

— Не. — Райли поклати глава. — Не се интересувам от жени. Полудя ли?

Погледът на Дориан проследяваше извивките на сервитьорката под оскъдното й облекло, докато не се спря на внушителното й деколте.

— Как може да не се интересуваш от бомби като тези?

Райли прокара пръсти през косата си. Все още имаше следи от масло по ръцете си, защото се опита да поправи теча в уплътнителя, който се появи след инцидента с Буревестника на Франки.

— Мислех, че говориш за жени, не за гърдите им.

— Да. — Дориан оправи яката на ризата си „Гучи“ и се изправи в стола си като войник, пъчейки гърдите си напред. — Разсеях се. — Намигна на сервитьорката, докато тя се носеше грациозно към тях сред лабиринта от маси и столове. — Значи определено няма никого?

— Не. — Райли подпря брадичка на ръката си. Разбърка купата с гуакамоле със застояло парченце тортиля и се зачуди дали да го опита.

— Защо не? — попита Дориан, докато припряно втриваше черешов балсам с овлажнител в устните си. — Минаха повече от две години, откакто се раздели с Кели. Трябва ти приятелка.

— Харесва ми да съм сам. Няма разправии.

— Не е забавно. — Дориан разтри устни готов за действие.

— Не виждам ти да имаш приятелка.

— Имам приятелки. В множествено число е доста по-забавно.

Райли се усмихна лениво. Промени мнението си за гуакамолето и остави тортилата. Тя потъна като перка на акула в море от гранясало авокадо.

— И каква е бройката към момента?

— Около двадесет. — Дориан се усмихна съблазнително на сервитьорката, която се появи да вземе поръчката им. — Двадесет и една с малко късмет.

Поръча по две Маргарти на всеки — силната комбинация от текила „Хосе Куерво“, коантро, пресен сок от лайм и мнооого лед. Райли изпи първата на един дъх, наслаждавайки се на лекото парене в гърлото, докато Дориан разговаряше с някого по един от мобилните си телефони.

— А какво се случи с Франки на снимките? — Като захлопна капачето на сребристия си телефон, той облиза солта от ръба на чашата си и опита питието си. — Ммм, просто прекрасно! — Изглеждаше много доволен от себе си.

— Нищо. — Райли отпи от втората чаша, преди да погледне Дориан, който го наблюдаваше с повдигнати вежди. — Какво се опитваш да кажеш? Дали съм спал с нея?

— Нямаше да те питам, но щом повдигна въпроса… — Дориан изимитира невинен поглед, сякаш такава мисъл никога не му беше идвала наум. Е, не успя да заблуди Райли.

— Господи, ти си неспасяем случай! — Като се облегна в стола си, той се опита да изтрие петно от спирачна течност от тениската си. Не се получи. — Съжалявам, че те разочаровам, но не съм.

— И няма да я видиш отново?

— Може би, но ако се видим, ще е на снимки. Казах, че ще й се обадя, ако изникне нещо, но седмицата беше спокойна и не съм. — Той разбърка питието си с една от пластмасовите бъркалки с форма на кактус. — Що се отнася до мен и Франки, става дума просто за работа. Асистентката ми беше болна и тя я замести. Край на историята. Ако не я видя повече, не е голяма работа.

— И това е?

— Да.

Като допи питието си, Райли разклати леда в чашата. Това, което каза, не беше съвсем вярно. Няколко пъти тази седмица си беше мислил за Франки. Всъщност Дориан беше прав, мислеше си за нея и тази вечер. Но не беше сигурен защо. Не искаше да излиза с нея. Всъщност не искаше да излиза с никого. През изминалите две години, след развода с Кели, той не искаше нищо повече от обикновена свалка и някак си не можеше да си представи Франки като момиче за една нощ. Честно казано, и не искаше една нощ с нея. Не че не я смяташе за сладка, защото тя беше, но не беше неговият тип. Беше напрегната, упорита, имаше дяволски характер и ако съдеше по това, което обядва на снимките на рекламата, беше една от онези досадни вегетарианки. Като улови погледа на сервитьорката, той си поръча същото. Но ако нямаше значение дали ще види Франки отново, защо се чувстваше сякаш има?

Като взе талона от момчето, което паркира колата й, Рита го прибра в имитацията на чанта „Шанел“, която си беше купила от сергия на плажа. Хвана Франки под ръка и я поведе към входа на ресторанта — врата, накичена с разноцветни лампички.

— Тук правят най-добрата Маргарита в града — съобщи тя, когато портиерът им отвори и задържа вратата. Влязоха и бяха залети от музиката на Джипси Кингс и миризмата на препържен боб.

— Как се нарича? — попита Франки, като се опитваше да не изостава от Рита, която, отчаяно жадуваща за питие, спринтираше през

малкото фоайе с теракотен под, водещо към ресторанта.

Тя се спря за момент на вратата, за да намести късата си поличка.

— „Ел Кармен“.

Райли забеляза Франки, преди тя да забележи него. Ето я, стоеше на вратата с червенокосата си съквартирантка, облечена семпло в дънки и тениска. Наблюдаваше я как говори с приятелката си, докато не погледна настрани и не улови погледа му. Първоначално изглеждаше изненадана, но после се усмихна. Той се усмихна в отговор, неочаквано изнервен от появата ѝ. Какво му ставаше? Беше на тридесет и четири, а се чувстваше като тийнейджър.

— О, господи, Райли е тук! — просъска Франки. Сърцето ѝ внезапно се опита да догони бързия ритъм на фламенкото, което звучеше наоколо. — Не поглеждай!

Беше грешка да каже това на Рита.

— Къде? — Рита надвика музиката, застанала на пръсти. Забеляза ги в ъгъла. — О, ето там е, с Дориан. — Тя помаха лъчезарно. — Хайде да отидем при тях!

Тя тръгна през навалицата. Франки никога не бе изпитвала по-силна нужда от Маргарита, колкото в този момент.

— По дяволите, човек не може да се отърве от теб по никакъв начин — възкликна Рита и се хвърли да прегърне радостния Дориан, след като го разцелува по бузите.

Франки стоеше смутено отстрани. Райли също, но се сети да я поздрави.

— Здрасти.

— Здрасти. — Тя се усмихна неловко.

— Хей, виж, съжалявам, че не звънnах тази седмица, но нямаше работа.

— О, няма проблем.

Опита се да изглежда, сякаш не ѝ пука, но вече правеше дисекция на думите му в главата си. „Не звънnах тази седмица, но нямаше работа“. Това поне означаваше, че не я избягва умишлено. Но означаваше също, че поне от негова страна отношенията им бяха строго професионални. Не разбираше защо това я тормози.

— И без това бях доста заета — добави тя със закъснение.

И какво ако беше невинна лъжа? Беше заета, ако можеше да нарече йогата, слънчевите бани на балкона, похапването и четенето на

новите книги на Рита заетост.

— Супер! — Изглеждаше облекчен. — Честно казано, се чувствах виновен, че не се свързах с теб. Особено когато те помолих да си на линия.

— Няма проблем, честно.

Тя се заигра притеснено с косата си, като й се искаше да беше направила с нея нещо повече от бързото изсушаване след душа. Голям къдрав ореол около главата й — очарователно…

Дориан ги прекъсна.

— Какво ще пиете, красавици? — Погледна многозначително Франки и Рита.

— Как мислиш? — отвърна Рита, побутвайки го закачливо. — И искам две. Умирам от жажда.

Дориан се изсмя като изпечен мръсник и я прегърна през кръста.

— Аз също — добави той похотливо.

Празен стомах и половин литър Маргарита характеризираха вечерта занапред. Купонджийският дух бе засилен от Дориан, който започна да флиртува с ято силиконови блондинки, които празнуваха двадесет и първия рожден ден на своя приятелка, и в крайна сметка ги покани да се присъединят. Това означаваше, че всички се натъпкаха един до друг на дървените пейки около масата им. Не че някой имаше нещо против. Рита щастливо се залости до Райли и купата с гуакамоле и тортиля, докато Дориан седеше до Синди, рожденичката, но постоянно сменяше мястото си, за да може да се докосне до всяка от приятелките й.

В крайна сметка Франки се намери в ъгъла най-далеч от Райли, Рита и Дориан, притисната до една от блондинките — висока ослепителна кукличка от калибъра на Гуинет Полтроу с безупречна матова кожа, за която Франки доскоро вярваше, че се постига единствено с помощта на фотошоп. Оказа се, че Гуинет се нарича Санди и очевидно няма никакво чувство за скромност. Неразумно подхванала разговор, Франки се превърна в слушател на разказа за „тотално сладкия“ й приятел баскетболист на име Lien (по прякор Големия Бен), нейния „тотално божествен“ нов мустанг и „тотално удивителната“ й кариера на модел.

След час безмълвно слушане на всичко необходимо за тотално прекрасния живот на Санди, Франки се чувстваше тотално отвратена, извини се и избяга в тоалетната. Като заключи вратата след себе си, тя се подпря на плота с умивалниците. По някаква причина не можеше да спре да мисли за Райли. Цялата вечер искаше да говори с него, но той седеше на другия край на масата. С крайчеца на окото си наблюдаваше как се шегува с Рита и разговаря със Синди, русата рожденичка. Няколко пъти той улавяше погледа й, преди тя да успее да се извърне, и й се усмихваше.

Въпреки поетия алкохол Франки все още се чувстваше нервна от това, че го вижда. Един господ знаеше защо. Наплиска лицето си със студена вода и се погледна в огледалото. Чифт свински очички сред разплетена кошница слама я зяпнаха от огледалото. Божичко, нищо чудно, че я гледаха така странно на масата! Изглеждаше дяволски зле. Като изрови чантичката си с гримове, тя приложи магията на малко очна линия, доволно количество коректор и крещящо розов гланц за устни, който вървеше като подарък с някакво списание. Косата си вдигна на гладка конска опашка и се огледа. Защо го правеше? Кого се опитваше да впечатли? Не бъди глупава — опита се да пропъди въпросите. Не се опитваше да впечатли никого. Беше си сложила малко грим, какво лошо? Правеше го за себе си, за да се чувства малко по-добре, особено като седеше до Санди, госпожица „тотално перфектна“. А и без това никой нямаше да забележи.

— Уоу, кой се е издокарал? — провикна се Рита, когато Франки седна обратно на масата, щастлива, че е избегнала Санди, чието внимание бе пленено от Дориан.

Тя почувства как се изчервява като презрял домат и хвърли на приятелката си затваряй-си-голямата-уста поглед. Рита не го забеляза. Обикновено можеше да надпие всеки, но сега самата тя едва се крепеше на краката си. Безумно пияна, тя беше навляза във фазата, наречена не-знам-къде-по-дяволите-се-намирам. Беше се докарала до това състояние с двете тройки текила шотове, които гаврътна, докато Франки се освежаваше.

Забелязвайки реакцията на Франки, Райли й се усмихна окуражаващо.

— Изглеждаш чудесно — каза и понижи глас: — Но трябва да оставяш косата си пусната, отива ти да я носиш свободно.

Проговаряше й за първи път през цялата вечер.

— Трябваше да я вържа, иначе ми става прекалено горещо — излъга тя, като се ядосваше, че не я остави пусната.

— Кой иска да споделим возене с тези прекрасни момичета? — попита Дориан, като се откъсна от Санди, след като току-що бе открил съществуването на баскетболиста Големия Бен.

— Йехааа — възкликна Рита, омитайки до троха купата с камоле и тортиля. Оригна се безцеремонно. — Упс, съжалявам. — Тя се изкиска, закрила устата си с ръка. — Чувствам се леко замаяна.

— Накъде? — попита Франки.

— Каубойското място — изписка Санди, отмятайки златистата си грива. — Синди иска да яхне бика. — Тя погледна Синди, която се изчерви, и започна да се смее, а после и Франки, която я зяпаше смаяно. — Елате с нас, приятели. Ще бъде тотално диво!

— Йехааа — извика Рита, като скочи на крака и събори няколко чаши. Залитна опасно и се хвана за Дориан, който извеждаше момичетата от ресторанта.

Блондинките бяха наели дълга бяла лимузина за цялата вечер и тя се появи от паркинга, докато те се събираха пред ресторанта. Голямо, агресивно и наперено нещо със сателитна антена на капака, затъмнени стъкла и редици бели светлини на праговете. Спря точно пред тях.

Всички се натъпкаха. Франки изостана. Райли го нямаше. Къде беше? Беше си тръгнал, без да каже довиждане? Изненада се. Но повече от разочарованието, което почувства от липсата му.

— Идваш ли? — изкрещя Дориан, като подаде главата си от прозореца на лимузината, която бавно се движеше край тротоара.

Франки се поколеба. Не знаеше какво да прави. Всички бяха подпийнали и готови да си прекарат страхотно. И тя беше пияна, но не достатъчно, за да се изкунди от Каубойското място. Помисли си да хване такси за вкъщи. Сама.

Райли неочаквано се появи до нея.

— Съжалявам, изчезнах за една цигара. — Усмихна се извинително. Франки се почувства облекчена. И изненада от това колко се радва да го види. Като смачка фаса с ботуша си, той погледна към лимузината и се усмихна накриво.

— Идвам, ако и ти идваш.

За момент тя погледна към него и обратно към Дориан. Беше лесно решение. Засмя се, преди да изкрещи с възможно най-силен глас:

— Изчакайте!

ГЛАВА 20

Франки никога не се бе возила в дълга лимузина. Беше видяла няколко на Пикадили Съркъс в петъчния час пик — проправяха си път между четирите ленти с черни таксита и двуетажни автобуси, но не изглеждаха така бляскави, както когато ги показваха по телевизията на церемонията на Оскарите. Вероятно имаше нещо общо с това, че се намират в Лондон, не Ел Ей, и кожените седалки не бяха заети от филмови звезди и техния антураж, а от купонджийки, които периодично подаваха фризирани глави през шибидаха с цигара в едната ръка и нещо алкохолно в другата. И все пак забързаните към метрото пешеходци се спираха да позяпат — нямаше как. Обичани или мразени, лимузините привличаха внимание. Хю казваше, че са натруфени и никога не би се качил в някоя, но Франки тайно се надяваше на едно кръгче в такава кола. Пътуващите винаги изглеждаха така, сякаш си прекарват прекрасно. Кого го интересуваше, че най-близкото подобие на Холивуд бе „Планета Холивуд“?

Като потъна в черните кожени седалки, тя прокара пръсти по дървената облицовка, която покриваше страните на вратите, гладка и лъскава като полирано стъкло. Беше точно както си го бе представяла. И изцяло в стил Ел Ей. Седеше точно срещу минибара, оборудван с гарафа и кристални чаши, и наблюдаваше как Санди налива изстуденото в кофа с лед шампанско, разсипвайки по-голямата част от него върху бежовия си марков велурен панталон за седемстотин долара. Без да й мигне окото, тя напълни и подаде на всички чаши.

— За тотално прекрасната Синди! Приятелка, която е мила, лоялна, щедра, обичаща… Най-добрият човек, когото може да се надявате да срещнете… — Изцяло в стила на Гуинет Полтроу, произнасяща благодарствена реч за своя Оскар, тя избърса сълза от окото си. — Честит рожден ден, съкровище!

Засмяна, Синди чукна чаша с всички.

— Благодаря ви, приятели, страхотно е — разчувства се тя и се изкиска, когато Дориан стисна лекичко бедрото й и прошепна нещо в

ухото й. Едва ли беше „Честит Рожден ден“.

Те пътуваха, пиеха и се забавляваха с всички джаджи в колата. Имаше телевизор с намален звук, който излъчваше MTV, телефон, който Дориан веднага нападна, дистанционно контролирано стъкло, което се вдигаше и спускаше между тях и шофьора, компактен CD-плейър с пълна колекция дискове, множество скрити пепелници и поставки за чаши и, разбира се, шибидах.

Когато го забеляза, Рита направо се изстреля от мястото си.

— Винаги съм искала да направя това — извика опиянена.

Като залиташе опасно на своите шестсантиметрови тънки токчета, тя пристъпи напред, главата й изчезна през отвора и се чуваха само въодушевените й викове:

— Йехааа, обичам Ел Ей! — крещеше с пълно гърло, мигове преди да се появи обратно разрошена от течението и с навлажнени очи. Наведе се и дръпна Франки.

— Хайде — пришпори я, като я издърпа от затоплената кожена седалка. — Дяволски хубаво е.

Франки се опита да устои. Никой друг не подаваше главата си през покрива, за да крещи по минувачите. Всички блондинки стояха спокойни, отпиваха шампанско и оправяха грима си. Дориан флиртуваше със Синди и се перчеше, като използваше телефона на колата, за да ги вкара в списъка с гости на ВИП клуб по-късно вечерта. Дори Райли се беше отпуснал. Излегнат с цигара на кожената седалка, той се шегуваше с шофьора по интеркома. Не можеше просто да се изправи изневиделица. Щеше да се чувства като идиот. Така де, никога не правеше такива неща, предпочиташе да седи отстрани и да наблюдава как други хора се държат екстравагантно и се правият на идиоти. Поколеба се… о, по дяволите!

Блъсна я струя студен нощен въздух, който подхвана косата й и я завъртя като къдрави кестеняви панделки. Като се обърна срещу вятъра, тя пое голяма глътка въздух и се загледа в ярко осветените булеварди, които профучаваха край тях — потоци от бели фарове, бензиностанции, магазини за алкохол, ресторанти и шопинг карета. Не се чувстваше като идиот, точно обратното. Чувстваше се фантастично. Напомняше й за известната сцена от „Титаник“ и тя имаше непреодолимото желание да запее „Кралица на света“. Усмихна се на себе си. Нямаше да го направи, но дори и да се осмелеше — нямаше

значение. Беше в Холивуд, нали? И това беше най-близкото усещане до чувството да е актриса в истински филм.

Рита се появи отново и й подаде цигара. Какво ли щеше да си помисли Хю, ако можеше да я види сега — шампанско в едната ръка, цигара в другата? Вероятно щеше да изпадне в истерия, доколкото го познаваше. Тя си дръпна дълго и доволно. Не че й пукаше. Рита беше напълно права. Беше дяволски хубаво.

Отне им по-малко от петнайсет пресечки, за да стигнат от Мексико до Тексас. Ел Ей версията на Тексас беше Каубойското място — огромно дървено ранчо, декорирано отвън с бели електрически крушки, колела от каруци и седла. Много популярен тематичен бар, който изпъкваше на Сънсет булевард като безвкусна атракция от Дисниленд по средата на суперлуксозен хотелски комплекс с нощни барове и вили за милиони долари.

Като спря пред ранчото, униформеният шофьор слезе и им отвори вратата. Всички слязоха навън, освен Рита, която все още беше толкова пияна, че падна. За щастие, Дориан успя да я прихване, преди коленете й да се ожулят в паважа, и като я подхвана здраво през кръста, почти я пренесе до главния вход.

— Ти си толкова прекрасен… благодаря ти… Мисля, че си наистина прекрасен… Така мисля… — мънкаше Рита, докато той й помагаше да се качи по стълбите.

Дориан се усмихна горчиво. Цяла вечер усилено бе свалял Синди — рожденичката. С малко късмет тя щеше да отбележи двадесет и първата си година като негова двадесет и първа приятелка, но сега всичко, постигнато в лимузината, беше загубено. Избързвайки напред с Франки, Райли и приятелските си, тя го остави да ги догонва с Рита, която въпреки ниския си ръст беше непосилен товар за Дориан.

Като бутна крилата на дървената врата в стил уестърн, Франки разбра защо Синди и приятелките й бяха толкова въодушевени от отиването в Каубойското място. Ранчото гъмжеше от мъже. От групички младолики бръснати гимназисти с фалшиви документи до оплешивяващи съпрузи на средна възраст с похотливи очи — барът не беше толкова каубойско място, колкото пазар за живо месо. Можеше да помиришеш тестостерона във въздуха, което беше приятна промяна от

цигарения дим. Пушенето беше строго забранено, а това означаваше, че дори заклетите пушачи с каубойски шапки и ботуши не запалваха цигара. Толкова много Марлборо мъже и никакво „Марлборо“ наоколо.

Тази вечер беше специална вечер за танци и имаше група на живо „Сребърните шпори“. Вокалистката им беше с пола на волани, ситно накъдрена коса и дънково яке с бродерия и метални капси. Приличаше на майката на Шаная Туейн. Докато изпълняваше кънтри, танцувайки смело на сцената, всички други танцуваха на дансинга. Двойките бяха доста разнородни. Някои нямаха никаква идея как се танцува на тази музика и отчаяно искаха да се научат, други го правеха просто за забавление и постоянно избухваха в невъздържан смях, но няколко каубои с шапки, ботуши и шпори знаеха какво правят и танцуваха съсредоточено в ритъм.

Като подминаха ресторантската част — вегетарианството не беше докоснало Каубойското място и дървените маси се огъваха от големи порции ребърца на скара и половинкилограмови пържоли — Синди и компания си проправиха път през тълпата към бара, който се виеше по продължение на една от страните на дансинга. Очаквано, появата на четири изваяни блондинки предизвика голямо оживление и те мигновено бяха обкръжени от нетърпеливи мъже, които ги черпеха и засипваха с комплименти под формата на банкноти. Дориан нямаше никакъв шанс. Изключен от картинката, никой вече не се интересуваше от него, когато пристигна на бара и поръча шампанско.

— О, господи, погледни, ето го бикът! — изрева Рита и ентусиазирано се вкопчи в ръката на Франки.

Заграден, в ъгъла стоеше голям, покрит с тъкани, кръг, а в центъра му беше механичният бик. Около него се събираха лудите глави, които изчакваха реда си за язденето му. С разперени ръце и присвити гърбове, мъжете изгаряха от нетърпение да докажат силата си пред момичетата, които се рояха наоколо в къси полички и прилепнати блузки и скандираха: „Яхни бика! Яхни бика!“.

— Изглежда страхотно! — ахна Рита. — Искам да опитам.

Почти в безсъзнание преди по-малко от пет минути, тя като по чудо се бе свестила и отново бе пълна с енергия.

— В тази пола? — попита Франки. — Да не си полудяла?

— Да — ухили се Рита. Тя беше пияна и непреклонна. — Идваш ли?

Франки поклати глава.

— Скукаа… — изсумтя Рита, засмя се и се заклатушка нестабилно по дървения под, за да се присъедини към опашката.

Като я остави да се оправя, Франки погледна към Райли. Стоеше при Дориан, отпиваше от бирата си и неохотно наблюдаваше танците. Сега беше нейният шанс. След като цяла вечер не можа да говори с него, сега беше перфектната възможност. Тя се отправи неуверено към него, като се чудеше какво ще каже, как ще започне разговора. Какво толкова имаше? Просто бъди небрежна, каза си, събирайки кураж да отиде при него. Просто се дръж приятелски.

— Здравей, би ли искала един танц? — Изненадващо добре изглеждащ мъж препречи пътя й. Добре сложен, гладко обръснат, той носеше много тясна бяла риза, която подчертаваше трите часа дневно, прекарвани във фитнеса. Усмихваше й се пламенно.

— Ами… — Тя се поколеба. Обмисли предложението му за секунда — все пак беше доста привлекателен, а и не всеки ден добре изглеждащи непознати я канеха на танц — преди да му откаже. — Не, благодаря, въобще не мога да танцувам.

За жена, чиято майка беше шампионка по бални танци и я бе научила да танцува на шест години по филмите на Фред Астор и Джинджър Роджърс, това не беше напълно вярно.

Той не се отказваше лесно.

— Хей, няма проблем. Аз съм доста добър учител. — Усмихна се още по-широко без никакво намерение да се отмести. Подаде й ръка, като завъртя диамантения часовник „Ролекс“ на китката си. — Аз съм Джонатан.

Франки се предаде и стисна ръката му. Сега, когато вече си говореха на малко име, тя знаеше, че няма да се отърве. Беше права особено когато той откри, че тя е от Лондон, което по отношение привличането на мъжкото внимание в Ел Ей се нареждаше на второ място след силиконовите гърди.

— Не думай! — Възхитен, той отметна назад гъстата си руса коса, която застана прилежно на път по средата. — Имам бизнес там.

Франки се усмихна безразлично. Беше очевидно, че той иска тя да се поинтересува от бизнеса му, но тя нямаше желание. И преди беше срещала типа на Джонатан по баровете. Той беше от онези мъже, които винаги се появяваха от нищото, когато приятелите й бяха

отишли до тоалетната и тя беше сама. Идеята им за свалка беше да й разказват за себе си до последен дъх. Той беше от типа мъже, които винаги прецакваха вечерта й с приказките си, защото тя нямаше смелостта да им каже да се разкарат. За късмет или по-скоро нещастие, зависи дали сте Франки или Джонатан, тя не трябваше да го пита нещо. Свенливостта не беше сред качествата му и без особено насърчаване от нейна страна той се впусна в щастлив монолог за своя много успешен бизнес с компанията си за интернет доставка.

Оказа се, че Джонатан е милионер — млад, самоуверен и постоянно хвалещ се. Не след дълго Франки вече знаеше всичко за къщата му в Бевърли Хилс, новия му тристаен апартамент, купен наскоро в Маями, как щеше да смени спортния си мерцедес за последен модел „Ягуар“ и колко много се е забавлявал, докато е карал моторницата си, закотвена на частно пристанище. Но богат или не, тя не искаше да слуша разказите на Джонатан за луксозния му живот, искаше да говори с Райли. Изчакваше го да си поеме дъх, за да го прекъсне и да се извини, но той не го правеше. Вместо това продължаваше и продължаваше, и продължаваше. Франки чувстваше как времето минава. Само ако й стигаше куражът да каже на Джонатан да-върви-на-майната-си.

— Вероятно би искала да вечеряме някой път? Имам прекрасна маса в „Азия де Куба“ по-надолу по булеварда.

Въпреки че беше на тридесет, привлекателен и преуспяващ, Джонатан беше изненадващо необвързан.

— Ами, всъщност аз съм малко заета в момента.

Тя отказваше на милионер. И при това доста привлекателен. Родителите й нямаше да й го простят.

— И наистина не мога да те изкуша с танц?

Този мъж никога ли не се отказваше?

— Ужасна танцьорка съм, наистина.

— Настина?

Разговорът приличаше на игра на тенис. Думите прелитаха напред-назад. Ако само успееше да отбележи точка. Усети ръка да се плъзва около кръста й.

— Един танц?

Райли. Франки почувства как сърцето й се качи в гърлото. Вдигна поглед и видя как той внимателно разглежда лицето й с игриво

пламъче в очите. Тя почувства как разцъфва в усмивка и забравила за Джонатан, който зяпаше, онемял за първи път в живота си, чу глас — своя собствен:

— С удоволствие.

ГЛАВА 21

— Надявам се, че не прекъснах нещо.

— Слава богу, че го направи, иначе щеше да ми провали вечерта.

— Да, изглеждаше, сякаш имаш нужда от спасяване.

— Само мъничко.

Хванати за ръце, Райли и Франки стояха един до друг на края на дансинга, пристъпвайки напред-назад в ритъма. За човек, който можеше да танцува валс със затворени очи, тя не спираше да преплита крака.

— Съжалявам, не ме бива в това — извини се смутено тя, застанала на пръсти.

— Справяш се чудесно. — Той й се усмихна. — Вродено ти е.

И тя се усмихна неловко. Един господ знае защо беше толкова притеснена. Беше лудо, чувстваше се като тийнейджър, не като двадесет и девет годишна. Погледна към краката си в опит да се концентрира върху ритъма на музиката. Беше много трудно, когато всичко, което можеше да чуе, беше ускорения си пулс.

— Упс, съжалявам! — Мамка му, настъпи го, отново.

— Спри да се извиняваш — отвърна Райли. — Просто се отпусни. — Стисна леко дланта й, придърпа я към себе си и я превъртя под ръката си.

Внезапната му близост я изненада и тя почувства как се изчервява. Отчаяно се опита да измисли какво да каже, за да изглежда нормална, спокойна и безгрижна. Точно обратното на чувствата й в момента.

— Често ли идваш тук? — Истина. За какво, по дяволите, го каза това? Звучеше като реплика за свалка и то от лошите. — Извинявай… — Осъзна, че отново се извинява. — Имам предвид…

— Чудеше се как така съм толкова добър танцьор? — Усмихна се той саркастично.

Сподели усмивката му, благодарна, че той не се хвана за безумната й реплика.

— Да, това имах предвид. — А знаеше, че въобще нямаше това предвид.

— Баща ми ме научи. Водеше ме на родео, когато бях дете, а след това винаги имаше танци.

— От Тексас ли си? — Това обясняваше шапката.

— Роден съм там. Премесихме се в Ню Йорк, когато бях на тринадесет. Семейството ми още живее на Източния бряг.

Попивайки информацията като гъба, Франки не каза нищо. Вместо това се остави на музиката и чувстваше как увереността й се завръща. Танцуваше и всяка стъпка я отпускаше все повече, докато в един момент вече нямаше нужда той да я води и сама се завъртя под ръката му.

— Хей, хващаш му цаката!

Тя се засмя. Напомняше й за годините, когато беше още дете и стъпила на лачените обувки на майка си, се оставяше да танцуват с нея из стаята. Развълнувана. Безгрижна. Щастлива. Можеше да почувства как мислите за Хю, старата й работа в „Лайфстайл“ и апартамента във Фулхам избледняват бавно, докато Райли здраво държеше ръката й и я водеше през дансинга. Обзе я силно въодушевление и без да се интересува какво може да си помислят хората, тя развърза косата си от опашката, оставяйки я да се носи около нея в ритъма на танца. Беше нещастна ужасно много време, а да се отпусне така, беше дяволски хубаво.

— Как беше бикът? — Дориан стоеше сам и лекуваше нараненото си его с шампанско.

— Много викат — кисело се опита да остроумничи Рита. — Не ми разрешиха да се кача. Тъпи ограничения за височината или нещо подобно. — Като се покатери на един от столовете до бара, тя надникна в кофата за лед. — Ммммм, това шампанско ли е?

— Заповядай. Има цяла бутилка.

Дориан се беше отказал от Синди. Заобиколена от мъже, тя не се беше появила повече от двадесет минути.

Рита грабна бутилката и успя да препълни чашата си в пиянско нетърпение. Пяна от ситни балончета забълбука по външната страна на чашата.

— Е, какво има? — Тя облиза мехурчетата, които потекоха по пръстите й.

— Нищо…

Рита веднага схвана причината за лошото му настроение.

— Не ми казвай, че наистина те е отрязала. — Тя беше изумена. Никога не бе виждала Дориан да се проваля, когато трябваше да съблазни жена.

Той не каза нищо и отпи от шампанското си.

— Стига де, Дориан, случва се и на най-добрите от нас. Виж мен и Ранди. — Тя отпи още една голяма глътка, чувствайки как балончетата се пукат в устата й. — Пийни още малко от това, скоро ще го преодолееш.

Опита се да потисне хълцане. Защо „отрежете се с шампанско“ не беше една от десетте лесни стъпки в книгите? Беше много по-ефективно от всичката йога, медитация и упражнения за дълбоко дишане, взети заедно. Всъщност тя не се бе чувствала по-щастлива от години.

— Преживях го — отвърна Дориан, все още наежен от хладното отношение на Синди. — Просто си помислих, че аз и тя може да се позабавляваме малко.

— С други думи, искаше да спиш с нея.

— Да съм казал това?

— Нямаше нужда. — Рита се усмихна, клатейки глава. — Ти си просто ужасен. Кога ще спреш да се правиш на плейбой и ще се установиш?

— Когато ме приемеш.

Смеейки се, тя го удари игриво.

— Можеш ли да си ни представиш заедно? Ще бъдем кошмар.

— Така ли? — Смехът му замря и той я изгледа продължително.

— Ти си напълно пиян.

— И? — Продължи да я гледа. — Ти не си ли?

Въпросът улучи в целта. Рита не отговори. Вместо това погледна Дориан и за първи път видя някого по-различен от обикновения си съсед. Различен мъж, не ексцентричния екстравагантен фустогонец, когото познаваше. Някой с големи прекрасни зелени очи, напръскани с кехлибар и широки рамене под черната риза „Гучи“. Никога не беше мислила за него като за красавец. Нито дори като за привлекателен.

Чувствайки, че никой не говори, тя тъкмо щеше да каже нещо, когато той неочаквано се наведе към нея като за целувка и Рита внезапно се опомни. Какво правеше? Тя беше пияна и виждаше нефокусирано. Не можеше да се натиска с Дориан, за бога!

— Къде са Франки и Райли? — като рязко смени темата, тя грабна чашата си и я допи на една голяма глътка.

Дориан не отговори. Не беше нужно да чете между редовете, за да разбере, че е отрязан за втори път тази вечер. Облегна се обратно на бара и посочи с чашата си към дансинга.

Рита погледна в тази посока.

— Дявол да го вземе! — Тя зяпна двойката в центъра на дансинга — смееха се, въртяха се, държаха се за ръце. Бяха Франки и Райли. — Изглеждат като чудесна двойка, не мислиш ли?

Той кимна.

— Жалко, че той не се интересува от нея. — Огорчен от отхвърлянето — два пъти — той беше решен да се отнася с презрение към шансовете за любов на другите.

— Откъде знаеш? — сопна се тя в защита на своята приятелка.

— Каза ми тази вечер.

— Подло копеле! — Рита промени мнението си, че Райли е свестен тип, и рязко започна да не го харесва. — Е, за негов късмет и тя не се интересува от него.

— Не изглежда така.

— Но е вярно. Тя ми каза, че няма да е проблем за нея, ако не го види никога повече.

Дориан допи чашата си и посегна към бутилката, за да си налее отново.

— Забавно. Това бяха и неговите думи.

Те се спогледаха, без да кажат каквото и да било, преди отново да зяпнат към дансинга.

Песента започна да отзвучава със забавянето на ритъма. Франки погледна Райли. Изглеждаше толкова неспретнато. Косата му се беше разпиляла и той постоянно буташе кичурите, които падаха в очите му. Очите й се спуснаха надолу, забелязвайки петната от масло по, някога бялата му риза, дънките му — изтъркани и разнищени по краищата от

триенето в пода, защото той не носеше колан, и ботушите, които не бяха лъскани един господ знае откога и сега бяха толкова издраскани и избелели, че бяха изгубили всяка следа от цвят.

— Добре ли си? Искаш ли да седнеш? — Райли я хвана, че го наблюдава.

— Аз? — Успя да я изненада. — Не, освен ако ти не искаш.

— Няма начин. — Той се ухили порочно. — Защо ще искам да сядам, когато в ръцете ми е най-прекрасната жена тук?

Франки се усмихна. Беше клише, но й хареса.

Групата приключи с песента и започна да изпълнява бавен танц. Няколко двойки изчезнаха от дансинга, други се приближиха, обгръщайки телата си с ръце. За няколко секунди тя не знаеше какво да направи, но преди да има много време да помисли, Райли я притегли към себе си.

За момент се вцепени, чувствайки се неловко и несигурно, когато ръката му се обви здраво около кръста й. Неговото тяло срещу нейното. Това беше първият мъж, до когото беше толкова близо след Хю, и беше странно. Странно да чувства ръцете на друг мъж около себе си, да го чувства до себе си, разделен единствено от плата на тънките им памучни ризи. Да чувства лицето му само на сантиметри от своето. Да бъде толкова близо.

Тя предпазливо обви ръка около врата му. Имаше много по-широки рамене от Хю, но не като напомпани във фитнес. Беше просто по-голям, по-висок, по-силен. Вътрешната страна на ръката й се отърка в брадичката му — груба и боцкаща заради наболата брада. Беше толкова навикнала на гладко избръснатата и хидратирана кожа на Хю, че й се стори различно и непознато, но вниманието й привлече начинът, по който ухаеше. Нямаше полъх на афтършейв, гел за коса, душ гел или освежител за уста — смесицата на Хю от изкуствени аромати. Вместо това Райли миришеше на бира, тютюн, масло и себе си.

Движейки се бавно по дансинга, те се погледнаха, но този път никой не проговори. Никакви учтиви въпроси. Без неангажиращ разговор. Без усмивки. Внезапно почувствала се неловко, Франки сведе поглед в престорена концентрация върху стъпките, които бяха бавни и отмерени — пълен контраст на мислите й, които препускаха. Райли беше абсолютната противоположност на Хю. Начинът, по който

изглеждаше, говореше, миришеше, обличаше се. Беше толкова различен. Толкова непознат. Толкова не-Хю. Чувстваше ръката на Райли нежно, уверено и покровителствено отпусната в основата на гърба си. Какво тогава беше това странно чувство под лъжичката, когато той я прегръщаше? Не беше като да го харесва. Нито дори малко. По никакъв начин. Тя въобще не го смяташе за привлекателен…

Или? Дали просто не се опитваше да се убеди сама в обратното? Не отричаше ли реалните си чувства от страх да се изправи пред истината? Вкопчи се отчаяно в отрицанието си, което само го накара да се изплъзне по-бързо между пръстите й. Давай, признай си, помисли си тя. Признай как наистина се чувстваш.

Докато електрическата китара лениво повтаряше рефрена за последно, Райли освободи ръката си от нейната и бавно я докосна по гърба.

Признай, че не можеш да спреш да мислиш за него. Да мислиш за начина, по който обръща цигарата в новата кутия за късмет и потрива брадичка, когато е притеснен. Да мислиш за това колко много искаш да докоснеш белега на веждата му или да проследиш пулсиращата вена, която се спуска надолу по ръката му до вътрешната страна на китката му…

Чувствайки се опиянена от алкохола и желанието, тя плъзна и двете си ръце около шията му и като затвори очи, отпусна глава на рамото му.

Признай, че гледа телефона цяла седмица. Искаше ти се той да се обади, да чуеш гласа му, да го видиш отново…

С отзвучаването на последните акорди от песента Франки почувства, че най-сетне се отпуска. Предава се. Отстъпва. Наречете го както искате. Като вдигна глава от рамото му, тя погледна лицето му, очите му, устните му, сляпа за другите танцьори, които се оттегляха от дансинга. Не знаеше дали са прекалено много коктейлите, шампанското или каквото, по дяволите, беше, но точно сега, точно в този момент, не й пукаше, че бяха единствената двойка, останала прегърната по средата на целия проклет дансинг. Не й пукаше дали хората зяпаха. Всичко, за което можеше да мисли, бе Райли. Тя го харесваше. Харесваше го дяволски много. Толкова много, че се чувстваше, сякаш ще полудее. Толкова луда, че като го гледаше сега, в този момент, не искаше нищо друго, освен той да се наведе, да я

притисне към себе си и да я прегърне толкова здраво, че да спре дъхът й. И тогава, само тогава, да я целува до пълна забрава.

ГЛАВА 22

Като отпуши бутилката червено вино, която току-що бе купил, Хю сипа малко в чашата, за да го дегустира. Беше разочарован. Беше добро, но беше пил и по-добро за десет паунда. Ядосан от избора си — препоръка от гурме страниците на Сънди Таймс — той напълни чашата си и се зае с разопаковането на тайванската храна за вкъщи. Четвъртата му за тази седмица. Погледна часовника си — осем вечерта — тъкмо се бе прибрал от офиса и беше изтощен. Твърде много хора, които оглеждаха, за да купят, и недостатъчно апартаменти за продаване. Дори ако включеше всички студиа без място да се завъртиш, да не говорим за диван или спалня, които се продаваха като топъл хляб по сто и петдесет хиляди долара.

Като изпразни съдържанието на кутиите от сребристо фолио в чинията си, той се отпусна на дивана, разхлаби вратовръзката си и изрита обувките от краката си. Набоде изстинало парче кокосово пиле, взе дистанционното и включвайки телевизора, започна да прещраква каналите. Нямаше нищо поне малко интересно. BBC1: документален филм за мухата цеце. BBC2: префърцунен готвач, приготвящ кускус по странна рецепта. ITV: тъпо развлекателно предаване. Channel 4: поредната дяволски депресираща сапунка. Channel 5: едно от смотаните предавания за градинарство. Той гледаше невиждащо екрана, наблюдавайки как група жизнерадостни градинари в еднакви оранжеви тениски се опитват да превърнат за половин час парче занемарена земя в японска градина с помощта на малко чакъл и вода.

Хю загаси телевизора отвратен. Беше отегчен. Беше петък вечер, а той седеше сам на дивана със студена вечеря и бутилка скапано вино. Какво се бе случило с всички луди нощи навън, които той си мислеше, че ще преживее като необвързан мъж? С всички купони? С всички жени? Той сдъвка голяма хапка студени тайландски макарони. Нямаше ги, това беше. Добре де, имаше няколко забежки за една вечер, но те изчезнаха доста бързо. Да прави секс с непозната, не бе толкова възбуждащо, колкото си го беше представял. Всъщност беше дори

малко смущаващо. А и повечето от жените, които срещаше, изглежда търсеха нещо много по-сериозно от секс. Те искаха връзка. Което беше последното нещо, което той искаше, защото тъкмо бе прекратил една. Относно купоните — преди няколко седмици беше годежното парти на Адам и Джесика, но след това — нищо. Ноември не беше точно най-добрият месец за купони. Беше твърде студено, твърде дъждовно, твърде тъмно и твърде дяволски депресиращо. Нищо чудно, че изведнъж всеки бе престанал да е сам. Всеки си бе намерил половинка и се беше зазимил с нея във всекидневната, гушнати заедно на дивана с видео и чаши чай. Точно както той и Франки правеха.

И все пак самотата не го притесняваше. Всъщност той й се наслаждаваше. Харесваше пространството. Харесваше му да може да прави каквото си иска. Стана и включи парното. Апартаментът беше леден. Нищо учудващо, при положение, че навън беше около минус седем. Един господ знае какво се бе случило с есента. Изглежда Лондон я беше пропуснал и се бе втурнал директно в арктическа зима. Забеляза отражението си във вратата на стоманения хладилник. Господи, изглеждаше ужасно! Бледа сива кожа с тъмни кръгове под очите. Почивка, малко слънце и тен не биха му се отразили зле. Франки вероятно щеше да има чудесен загар след близо месец в Ел Ей, попивайки всичкото калифорнийско слънце. Тя винаги покафеняваше много на слънце, не като него. Дори и със защитен фактор 30 неговата кожа бе толкова бледа, че винаги изгаряше и ставаше яркочервена.

Чувствайки, че се ядосва, той отиде в кухнята и натъпка безвкусната си храна в чувала за боклук. Не че Франки му липсваше. Беше постъпил правилно, като приключи с нея. Беше станала твърде чувствителна, твърде скучна, твърде отдадена. Всичко, което искаше от живота, бе да се установи, омъжи и да прекарва всяка вечер уютно вкъщи. Заради това никога нямаше да се получи между тях. Той беше пълна противоположност.

Наблюдаваше как кървавочервената течност изтича в канала, докато изсипваше бутилката вино в мивката. Прозя се. Погледна часовника си. Беше едва осем и половина, но не му се излизаше. Беше изтощен. Щеше да си остане вкъщи и да вземе дълга вана. Честно казано, нямаше да има нищо против да си легне рано.

ГЛАВА 23

— Чувствам се като парцал. — Като предпазливо повдигна очилата си в яркото следобедно слънце. Рита погледна в огледалото си за обратно виждане. — И изглеждам като такъв. — Простена, смъкна очилата си и се отпусна зад волана на своя Буревестник.

Франки лежеше на седалката до нея, която бе изтеглена възможно най-назад, и неуспешно се опитваше да забрави адското си главоболие. Отвори очи наполовина, позволявайки на лъч слънчева светлина да достигне до зениците й, но беше твърде ярък дори през слънчевите й очила.

— Аз също — изграчи тя, стисна отново очи и смъкна бейзболната си шапка, докато не покри напълно лицето си.

Беше сутринта след миналата вечер и те бяха заседнали по средата на задръстването на Сънсет булевард благодарение на Рита, която имаше гениалната идея да отидат до Малибу. Два часа по-късно идеята не изглеждаше така гениална. Не бяха взели предвид трафика, което означаваше, че вместо да се възстановяват на плажа, да слушат плясъка на вълните, да поемат морски въздух с пълни дробове и да подсилват тена си, те бяха заседнали на първия възможен светофар, изпускаха алкохолни пари под жарките слънчеви лъчи, слушаха какофонията от клаксони и вдишваха изгорели газове. Махмурлукът им ставаше все по-убийствен с всяка минута.

Франки наблюдаваше как термометърът в колата наближава и се готви да надмине точката на кипене. Всеки момент колата щеше да прегрее, а в тези тридесет и два градуса без климатик такава опасност грозеше и нея. Като отвори петлитровата бутилка с вода за радиатора на колата, тя изгълта половината в опит да потуши жаждата си. Чувстваше се ужасно. Твърде много алкохол и почти никакъв сън не бяха добра комбинация. Един господ знае кога се прибра миналата вечер. Всичко, което помнеше, бе как тръгна от дансинга и видя Рита, припаднала на бара до кофа с лед и празна бутилка от шампанско. Половин дузина мъже кръжаха около нея като лешояди и тя реши, че е

по-добре да прибере приятелката си с такси у дома, преди някой друг да го е направил. Всъщност това не беше напълно вярно. Тя можеше да си спомни нещо — някого. Спомняше си Райли.

Потоци паника, вина, смущение и въодушевление се изляха едновременно върху нея, когато цветна снимка на техния танц прекоси съзнанието й. Тя не можеше да си спомни какво точно се случи. Не и особено добре. Всичката текила и шампанското си бяха казали думата, замъглявайки ума й, размивайки времето и изтривайки разговорите. Част от нея беше благодарна. Потръпваше при спомена как беше увиснала на врата му в целувка по средата на Каубойското място, без да знае болезнените детайли. Събуди се тази сутрин с хаос от образи и откъслечни спомени за думите му. Нищо, с което не можеше да се справи. И се почувства облекчена. Но когато завесата на умората започна да се вдига, тя осъзна, че минала вечер я бе оставила с две неща — убийствен махмурлук и много смесени чувства.

Всичко беше толкова дяволски объркващо. Тя не знаеше какво, по дяволите, да мисли за миналата вечер. Беше ли се случило нещо недоизказано между тях? Не бяха се нахвърлили един върху друг, поне това си спомняше, но същевременно си спомняше, че й се искаше. И това я побъркваше. Означаваше ли това, че внезапно си е паднала по Райли? Или беше класически случай на препиване, страдане по Хю и жажда за внимание? Все пак беше доста отдавна, когато за последно целуна мъж, да не говорим за любовна игра или секс и кой би я обвинил, че иска целувка? Дори и да беше с неподходящ мъж. А Райли беше неподходящият мъж за нея. Тя искаше Хю. Ръцете на Хю около себе си. Хю да я целуне. Миналата вечер тя беше пияна. Самотна. Объркана. Тя желаеше Хю, само Хю, винаги Хю. И тя не, абсолютно, категорично, стопроцентово не желаеше Райли.

Светофарът се смени и колите започнаха да се движат. Виждайки дупка в редицата пред себе си, Рита натисна газта и изпревари рейндж роувър със затъмнени стъкла — любимата кола на всички знаменитости в Холивуд, които искаха да бъдат забелязани, без да бъдат видени. Като оставяха ресторанти и магазини зад себе си, те скоро достигнаха до фризираните морави и внушителни къщи на Бевърли Хилс. Понесоха се между редиците палмови дървета покрай мексиканчета с реклами на карта с домовете на звездите. За два долара любопитните туристи получаваха от тях неактуални адреси на

знаменитости, покрай които да карат своите лъскави коли под наем, за да видят къде е живяла Джули Андрюс и къде е знаменитият хотел с цвят на розова сьомга, в който Елизабет Тейлър и Ричард Бъртън са се установили по време на първия си брак или беше по време на втория?

Като надничаше лениво над слънчевите си очила, Франки се излежаваше на седалката си, твърдо решена да игнорира махмурлука и да се наслаждава на гледката. Така трябваше да се наблюдава Ел Ей — през три слоя. Първият бяха тъмните стъкла на слънчевите й очила (ужасен от липсата й на аксесоари за лице, Дориан й бе заел чифт от модерните за сезона Версаче със стъкла като черупка на костенурка); вторият беше прозорецът на колата, а третият, разбира се — смогът. Смогът бе плътният кафяв слой между хоризонта и перфектно синьото небе, който Франки видя още със стъпването си на летище Лос Анджелис. Забавното бе, че изглежда никой друг не го забелязваше. Което вероятно се дължеше на обсебеността на другите от различен вид замърсяване — цигарения дим. Пушенето беше смъртоносно, замърсяваше дробовете ти и беше заплаха за обществото. Но смог? Какъв смог?

След пет седмици в Ел Ей тя беше осъзнала, че за Лос Анджелис смогът е оптическа измама. Винаги беше „ей там“, почти в края на дъгата, само че в този случай не като гърне със злато, а по-скоро като натравяне с въглероден монооксид. Но както каза Рита, в световната столица на филмите град, създаден от завода за илюзии, да бъдеш част от него означаваше да вярваш в перфектно, ослепително синьо небе… защото това бе най-голямата илюзия от всички.

— Мисля, че ще повърна. — Рита се вкопчи във волана, олюлявайки се несигурно.

— Шегуваш се, нали? — Франки се размърда от замаяното си състояние.

— Не. — Тя поклати глава и изду бузи.

— Може би трябва да отбиеш.

— Какво? И да повърна на тротоара?

— Ами, по-добре е, отколкото да повърнеш върху мен.

Като придърпа любимия си саронг плътно около себе си, Франки се притисна плътно във вратата на колата.

— Не мога, по средата на Бел Еър сме…

— И какво от това?

— Как какво? На това място има повече холивудски филмови звезди, режисьори и продуценти на квадратен сантиметър, отколкото където и да било по света. — Рита се пресегна, взе останалата вода за радиатора и я изля в гърлото си. — Когато казах, че искам да оставя следа в Холивуд, повръщане в края на алеята на Стивън Спилбърг не беше това, което имах предвид.

За щастие, след като се освежи с водата цветът започна да се връща по лицето й и те продължиха, без да се налага да спират по спешност. Фучаха по Сънсет булевард покрай безкрайни съмнителни предградия, докато най-накрая не се изкачиха на върха на хълма, целите окъпани в слънчева светлина. Гледката беше величествена, точно като за пощенска картичка, и за първи път в живота си Франки видя Тихия океан ивица морскосиньо на хоризонта. Очакваше го отдавна. Докато се приближаваха към брега, тя гледаше как ивицата става все по-широка и по-широка, простираше се докъдето поглед стига и в един момент просто изпълни цялата панорама.

Рита паркира колата отстрани на крайбрежната магистрала — оживен запрашен участък от пътя с шест ленти, който продължаваше към Сан Франциско. Франки почувства леко разочарование. Къде беше известният плаж на Малибу? Къде бяха всички къщи за милиони долари? Всичко, което можеше да види, бяха триметрови стени с електронно охранявани врати.

— Това ли е? — попита, като слезе от колата и последва залитащата Рита през една от вратите надолу по стълбище от вълнообразна ламарина, което бе толкова стръмно, че я заболяха краката. — Мисля, че каза, че Малибу е очарователно.

— Спри да мрънкаш! — скастри я Рита. В едната ръка държеше цигара, а с другата парапета за така необходимата й опора. Като стигнаха долната площадка, тя сложи ръце на кръста и опита да си поеме дъх. Нещо й подсказваше, че трябва да спортува повече и да откаже цигарите. Дръпна си от цигарата, изправи гръб и бутна очилата плътно към очите си.

— Какво мислиш сега! По-добре ли е от Брайтън[1]?

Като изхлузи старите си протъркани джапанки, Франки отпусна стъпала върху мокрия жълт пясък и почувства мекотата му между пръстите на краката си. Пред нея се простираше почти пуста плажна ивица, с изключение на няколко тичащи и двойка, която разхождаше

кучето си. Както всичко в Америка плажът беше голям и сякаш се простираше на стотици километри, дори покрай скалите в далечината, където се виждаше група сърфисти, и вероятно чак до Сан Франциско. На крачка от разбиващите се вълни над океана висеше стройна редица къщи, всяка една напълно различна от следващата. Като произведение на модерното изкуство от пясъка се издигаше четириетажна сграда, изцяло направена от синьо стъкло; друга приличаше на замък от Дисниленд с кули и водоливници; още по-нататък се виждаше белосана хасиенда в мексикански стил с шезлонги на всяко ниво и водопад от розови увивни цветя по една от стените.

— Само малко — промърмори Франки, докато постилаше плажната си кърпа. Тя се пльосна върху нея, подпря се на лакти, и разгледа обстановката около себе си. Това беше Малибу от нейните представи. Малибу, където Бо Дерек тича по плажа с мъниста в косата. Където се случваха всички бляскави плажни партита с невероятни жени с изящни фигури в дизайнерски бански, за които беше чела като тийнейджърка в романите на Джаки Колинс. Толкова дълго това място беше само мираж, сега беше реално. Ето я и нея, добрата стара Франки от Фулхам. Добре де, банският й не беше дизайнерски — беше двугодишен с твърде много плат на гърдите и дупето, не паяжина от лентички, прикрепени на магия — и фигурата й бе по-вълнинеста от тази на Бо Дерек. Но какво пък, тя се печеше на плажа на Малибу. Пое си дълбоко въздух, изви гръб и вдигна лице към слънцето.

— Обичам този плаж — въздъхна Рита, като се стовари на пясъка до нея. — Много по-хубав е от претъпканите ивици надолу към Санта Моника. Наблъскани са като сардини, пълно е с британци в отпуска…

Без да забележи иронията, тя се зарови в чантата си и извади слънцезащитен лосион, ластик за коса, уокмен, балсам за устни, очила за плуване, цигари и последния си наръчник за това как да си помогнем сами — „Откажи мъжете и поеми живота си в ръце“. Рита беше всичко друго, но не и неподготвена.

— Както и да е, тук обстановката е много по-хубава. — Тя махна неопределено към групата сърфисти, които влизаха и излизаха от водата в далечината и яздеха вълните с впити в мускулестите им тела бански костюми.

— Мислех, че си отказала мъжете.

— Съм, но не вреди да гледам… или да ме гледат.

Като развърза горнището на банския си, Рита започна да се маже със слънцезащитно мляко фактор 30, мръщейки се на многото плът около корема си.

— Ще ми намажеш ли гърба?

Франки седна, нашари гърба й с лосион и започна да го втрива в кожата й. Въпреки цял живот седене по солариуми, мазане с бронзант, почивки в Тенерифе и вече четири месеца, прекарани в Калифорния, Рита все още беше бяла като сирене. Червенокоса, тя никога не покафеняваше, ставаше на лунички, изгаряше, а после се белеше като печена червена чушка.

— Заповядай. — Франки й подаде лосиона обратно. — Изглеждаш готова да преплуваш океана. — Рита бе покрита с плътен слой бял крем.

— Само защото имаш проклета матова кожа. Стройна с матова кожа. Има ли нещо, което аз имам, а ти не?

— Цици. — Франки се усмихна и се обърна да легне по корем, извивайки се като риба на сухо, докато откопчаваше сутиена си, за да не остане светла линия.

За разлика от Рита тя се притесняваше твърде много да се пече без горнище. Не че имаше проблем с размера на гърдите си, 34 В си бяха достатъчно големи, и не че имаше някой наоколо, който да ги зяпа, освен сърфистите, а те имаха повече от достатъчно за гледане с щедрите форми на Рита. Но беше твърде стеснителна. Хю винаги казваше, че тя има „прекрасни гърди… точно една шепа“ и миналата година на почивката им в южна Франция я бе убедил да се пече без сутиен. Но тя го направи само веднъж. Чувстваше се, сякаш всеки зяпа зърната й. Един господ знае защо. Всъщност на плажа изобилстваше от зърна на показ. Хю я нарече пуританка. Което си беше прекалено, казано от мъж, който носеше шорти само ако дължината им беше под коляното.

Взе книгата на Рита и мързеливо разлисти страниците от главата „Дразнещи мъжки навици“. Беше дълга около шейсет страници.

— Как се чувстваш? — Рита мажеше глезените си с крем.

— Зле — измънка Франки, без да вдигне глава.

— Аз също. Обикновено не страдам от махмурлук. Вероятно е от проклетите коктейли.

Пуфтейки, тя приключи с мазането на краката си, затвори капачката на лосиона и се излегна по гръб с разперени крайници на хавлията си, която носеше логото на „Клуб Ибиса хотел“ в единия ъгъл. Изкиска се на нещо.

— Трябва да съм била много пияна снощи. Току-що си спомних, че почти се нахвърлих на Дориан.

— Не си. — Франки спря да чете за „неприемливото поведение на мъжете в банята“. Това беше много по-интересно от професионалното мнение на д-р Бернщайн за психологическите вреди, които отказът на мъжа партньор да свали тоалетната чиния оказва върху женската психика.

— Не бъди глупава — сряза я Рита възмутено. — Разбира се, че не съм. Бях пияна, не отчаяна. Поне не изцяло.

Изведнъж й проблесна споменът как вдига полата си, за да покаже татуировката на червен дявол на дупето си. Господи, трябва да е била в несвяст! Тя нямаше татуировка — нито червен дявол, нито нещо друго.

— Няма значение, както казах, приключих с мъжете. — Пресегна се и смени слънчевите с чифт очила за солариум не искаше бели кръгове. — Ти изглежда също си прекарваше добре.

— Както имаш предвид?

Франки рязко мина в отбранителна позиция.

— С Райли на дансинга. Изглеждаше щастлива.

Райли. По-рано беше решила, че повече няма да мисли за него. Всички чувства, които може би беше усетила предната вечер, бяха грешка. Тя обичаше Хю и не биваше да го забравя.

— Така ли мислиш? — все пак не устоя да не попита.

— Сигурна съм, видях ви двамата… точно преди да припадна. Ако не знаех, щях да си помисля, че между вас има нещо.

— Не ставай глупава!

— Не казвам, че си помислих това… — Рита знаеше, че стъпва върху тънък лед. Франки можеше да е много докачлива. — Знам, че той не те интересува… — Тя бутна мравка от обицата на пъпчето си. — Което е добре.

— Защо?

Осъзнавайки, че е казала повече от необходимото, Рита се опита да прикрие гафа.

— Щеше да е наистина ужасно, ако си падаше по него, нали?

— Щеше ли? — Някак си, някъде Франки неочаквано смени позицията си.

— Господи, Франки, всеки би си помислил, че си падаш по него, така, както говориш!

— Разбира се, че не — сопна се. Взе една мида и започна да рони пясъка от нея. — Просто съм любопитна, това е. Защо би било толкова ужасно?

— Защото той е задник.

— Задник? Откога? — Франки бе изумена. И учудващо отбранителна. — Променила си мнението си. Мислех, че наистина го харесваш.

— Харесвах го до снощи.

— Защо, какво се случи снощи? — Умът й препускаше. — Пропуснала ли съм нещо?

Като бутна очилата си назад, така че гумената лента прихвана косата й като диадема, Рита седна и започна да втрива в лицето си крем за избелване с цинк.

— Ами, нямах намерението да ти казвам… — Глупости, Рита никога не можеше да пази тайна. — Но щом така и така не се интересуваш от него…

Франки извъртя тяло, като придържаше сутиена си, и погледна към нея.

— Хайде де, не ме дръж в напрежение!

— Виж, не е важно…

— Рита.

Рита спря да се маже и въздъхна примиренчески.

— Ами, очевидно той е казал на Дориан, че не се интересува… от теб… — добави като послепис. Франки не каза нищо. Не можеше. — Имам предвид, що за идиот. Сякаш изобщо има шанс — цъкна Рита и взе огледало, за да се огледа. — Той изобщо не е твой тип.

Франки се почувства като ударена от автобус. Двуетажен.

— Кога е казал това?

Зашеметена, тя зяпаше Рита, която почистваше останки от спирала от единия си клепач.

— Вчера вечерта.

Вчера вечерта. Франки сякаш започна да пада. Вчера вечерта той обви ръцете си около нея на дансинга… Вчера вечерта той я погледна и каза, че държи в ръцете си най-прекрасната жена… Вчера вечерта… Тя се сепна. Един момент. Това, което се случи вчера вечерта, нямаше никакво значение за нея, тогава защо да означава нещо за Райли? И какво ако той не се интересуваше от нея. За какво да се притеснява? Тя също не се интересуваше от него. Като закопча сутиена си, тя седна със скръстени крака и се остави на горещите слънчеви лъчи, отнесено наблюдаваше вълните и слушаше как се разбиват на пясъка, вдишваше морския мирис и вкусваше солта от пръските по устните си. Това върна разума й обратно.

Рита запали цигара и се втренчи в нея.

— Добре ли си? Не трябваше да отварям голямата си уста, нали?

— Не ставай глупава, добре съм. Радвам се, че Райли не си пада по мен. Това просто щеше да усложни нещата, нали? Като с теб и Дориан.

Рита направи гримаса.

— Господи, ние не сме сложни. Дориан иска секс, а аз не му давам. Доста просто е, наистина.

Франки се засмя. Настроението й се разведри.

— Знаеш какво имам предвид. Райли и аз сме просто приятели. — Спря да върти часовника си и погледна надолу, прокара ръце през пясъка, наблюдавайки го как изтича между пръстите й. — Единственият мъж, който искам да се интересува от мен, е Хю.

— Франки.

— Знам. — Усмихна се и вдигна ръце в знак, че се предава. — Застреляй ме.

---

[1] Морски курортен град в южна Великобритания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

— Това е плажният патрул на Ел Ей.

Франки сигурно се беше унесла, защото следващото нещо, което чу, бе гръмкият глас, който я стресна.

— Нарушавате закона.

Отново гласът. Откъде, по дяволите, идваше? Отлепи лицето си от хавлията, погледна нагоре, замижа от ярката светлина и ужасно се уплаши. На по-малко от два метра от джапанките й беше паркиран яркожълт джип, от който висеше мъж с мегафон. Като я забеляза да се надига, той се измъкна от мястото си и тръгна през пясъка към нея. Франки се стъписа. Думите „Плажна охрана“ бяха изписани с големи букви на гърдите на якето му. Нямаше никаква прилика с представите на Франки за това как трябва да изглежда плажната охрана в Малибу. С петна от тютюн по слънчевите очила и подозрителна патладжанена на цвят сплъстена коса той стоеше разкрачен срещу нея и се опитваше да повдигне модерните си шорти над излишните килограми в ханша. Прокашля се два пъти.

— Извинете, госпожо, но нудизмът е забранен на територията на щата Калифорния.

Той раздрънка своята масивна връзка ключове, символ на неговата важност и без съмнение на голямото му и масивно достойнство. Да бе!

— Какво искате да кажете? Ние не сме голи.

Франки изви ръце зад гърба си и се опита да закопчае сутиена си. Защо сутиените бяха толкова лесни за сваляне и забележително трудни за слагане обратно?

— Опасявам се, че вашата… — Той млъкна за момент и погледна към Рита, която лежеше по гръб с очилата за солариум на лицето си и похъркваше леко с отворена уста и гърди, изложени като сладкиши на тепсия. — Ам… вашата приятелка… нарушава закона.

— Имате предвид, че е без сутиен? — За това ли беше целият този шум? Не можеше да е сериозно. Като се наведе над нея, тя сръчка

Рита, която се събуди замаяна и сумтяща.

— Господи, какво трябва да направи момиче тук, за да си подремне малко? — Забеляза охранителя, който пишеше нещо на тефтера си и тайничко гледайте бюста й. — Какво по… — Седна и гърдите й се люшнаха.

Той откъсна лист хартия и го подаде на Рита, която го зяпна в опит да фокусира написаното.

— Глобявате ли ме?

Той кимна.

— Вие сте в неприличен външен вид. — Звучеше възмутен, докато в същото време подробно инспектираше гърдите й.

— О, благодаря. — Тя се усмихна флиртаджийски, опитваше се да го очарова, но той не се подаде.

Като натъпка тефтера и химикалката в доста тесния си джоб, охранителят прочисти гърло и бутна с пръст с изгризан до кръв нокът очилата към очите си.

— Или сложете сутиен, или напуснете плажа.

Без да дочака отговор, той се фръцна до колкото можеше върху пясъка — стигна до джипа си и като се натъпка зад волана, подкара нанякъде.

Лицето на Рита помръкна, докато наблюдаваше как се отдалечава.

— Просто не мога да повярвам. — Тя се блещеше на талона в ръката си. — Копелето ме глоби с шейсет долара, защото съм показала малко деколте. — Като грабна горнището си, тя припряно го завърза около врата си. — Което е доста нахално, като се има предвид, че тук снимаха „Спасители на плажа“. — Отказа се да го слага и го натъпка шевно в чантата си. — Хайде да отидем да хапнем нещо. Умирам от глад. — Внезапно усетила махмурлука си, Рита смота кърпата си в ръка и метна чанта през рамо.

— Ще я платиш ли? — Франки я последва през плажа.

— Нямам особен избор. Не искам да свърша в съда. — Спря в основата на стълбите към пътя и се обърна към Франки: — Ще бъде много неприлично.

Спогледаха се за миг, преди да осъзнаят казаното и да избухнат в задружен смях.

Те спряха в „Кука, корда и тежест“ — евтин и уютен ресторант за морска харна край магистралата, който беше много популярен сред сърфистите и по-разкрепостените не толкова снобарещи обитатели на Малибу. За разлика от другите ресторанти за морска храна, които имаха сервитьори в бели униформи, богат избор от прясно изпечени хлебчета, персонални купички с масло, чуруликащо пиано и пълно спокойствие, този беше категорично на самообслужване — имаше пластмасови шишета с кетчуп и майонеза, допълнителни поръчки на лучени кръгчета за два долара и изобилие от шум — по равно от посетители и персонал.

— Правят чудесна риба с картофки — изчурулика Рита, когато завиха на паркинга. — Знам, разбира се, че си вегетарианка, но все пак можеш да ядеш от картофките. — Устата й се изпълни със слюнка.

— Жалко е, че не можеш да опиташ кралските скариди — божествени са… Само ми се ще да ги пържеха в галета… — Звучеше замечтано. — Няма нищо по-добро от хубава порция скариди.

Франки мързеливо подпря глава на ръката си, която бе поела всичката топлина на слънцето и сега я излъчваше обратно като радиатор, и се наведе през прозореца. Явно днес Рита бе на класическата диета с морска храна. Вижда морето и й се прияжда. Тя се усмихна на закачката, докато не видя нещо, което промени изражението й и накара стомаха й да се свие на топка.

— О, по дяволите!

— Какво? — Рита удари спирачки, колата проскърца по асфалта и вдигна облак прах.

— Точно отпред… — Франки посочи към покритата с кални петна камионетка в края на паркинга, скрита наполовина от някакъв храст. — На Райли е.

— Сигурна ли си? — Рита примижа в опит да види през праха.

— Разбира се, че съм сигурна, разпознавам ударения място.

— Леле, ама вас никой не може да ви раздели един от друг, а? — Рита сръчно даде на заден, паркира и завъртя ключа. Двигателят изключи.

Франки също.

— Ние не оставаме тук, нали?

— Разбира се, че оставаме. — Като нагласи огледалото за обратно виждане, Рита начерви с огненочервено червило побелелите

си от крема устни. — Защо, не искаш ли? — Тя ги допря и разтърка за равномерен цвят.

Франки не каза нищо. Беше твърде заета да се бори със себе си. Какво толкова имаше в това да види Райли отново? Нищо не се бе случило между тях миналата вечер. Тя не си падаше по него и той бе дал ясно да се разбере, че също не я харесва. Но ако нямаше проблем, защо тя внезапно се почувства зле? Това е защото Райли е тук, нали?

Мълчанието й крещеше — да.

Рита изсумтя нетърпеливо.

— Какво толкова се притесняваш заради него? Знам, че е кретен, но не е като да трябва да обядваме с него. Просто се прави, че не ти пука. Ще поздравим набързо и после ще си хапнем. — Стомахът й издаде утвърдителен звук, докато слизаше от колата. — Както и да е, не каза ли, че двамата сте приятели?

— Да, приятели сме.

Франки се насили да се усмихне. Правеше от мухата слон. Рита беше права, тя и Райли бяха приятели и просто трябваше да се отпусне и да се прави, че не й пука. Че не й пука? Никога през живота си не беше успявала да е непукист. Е, може би веднъж, на седемнадесет, когато си беше взела изпита по кормуване и закара до училище Джони Евънс, най-готиното момче в гимназията, с фиата на майка си. С блестящото си лилаво червило, рокаджийски раздрани дънки и Джони Евънс на седалката до нея тя мина покрай другите съученици на автобусната спирка, като се чувстваше, сякаш е умряла и се е пренесла в рая. Това беше границата на нейния непукизъм.

Като дръпна сенника пред себе си, тя хвърли един поглед на отражението си в зацапаното от лак за коса огледало. Обикновено беше доста ласкателно огледало, премахваше торбичките и сенките под очите като ретуш на снимка, но не и този път. Този път, когато най-много се нуждаеше, то беше контрастно, на фокус и безмилостно. Отражението й примигна обратно — потно и зачервено, със суха, разбъркана коса. Нещастно хлопна сенника обратно, слезе от колата и погледа дрехите, които носеше — избелели от пране бански, саронг с цветовете на дъгата и чифт синьо-бели раирани джапанки, които бяха преживели и по-добри дни. Не беше точно облеклото, което би избрала, за да изглежда като самоуверен непукист. Елегантно изрязана рокля, чифт прилепнали дънки или дори очна линия и малко спирала

щяха да дойдат добре. Потърка лице в кърпата си в опит да премахне и последните следи от плажа. Точно сега би продала душата си за чантичката си с гримове, внимателно поставена на шкафчето в банята. Тя не харесваше „нудисткия“ си вид. Предпочиташе да го остави на Рита.

— Здрасти!

Едва бяха влезли през вратата, когато Рита, ухилена като че е спечелила от лотарията, погледна към Райли и като ракета с топлинно насочване се отправи към масата му.

Франки искаше да я убие. Той изглеждаше изненадан. Дори шокиран. Седеше с още трима души. Срещу него седяха мъж с къси руси коси и жена с прическа тип Ани Ленъкс и чифт модни очила с ментовозелени стъкла. Но вниманието на Франки бе привлечено от момичето до него.

Руса, в началото на двадесетте и хубава по онзи небрежно младежки току-що-станах-от-леглото начин — външен вид, който можеше да бъде постигнат само след безбожно ранно ставане от леглото, за да се посвети време на всичкото необходимо рошене и размазване. Носеше розова като захарен памук жилетка с принт от „Ангелите на Чарли“ отпред, идеална за демонстриране на онези ръце, които се постигаха само след тренировки три пъти седмично с персонален треньор. Леко наклонена към чинията на Райли, тя беше заета да отмъква изостаналите му картофки, както жените често правят на първа среща, когато се преструват, че всъщност не ядат пържено.

Докато я наблюдаваше, Франки започна да осъзнава, че на масата всъщност седят двама мъже и две жени. Това правеше две двойки. О-о, почувства, че иска да потъне вдън земя! Райли беше на среща. Без да знае накъде да погледне, тя избягваше погледа му, като се преструваше, че внезапно е силно заинтересувана от съдържанието на чантата си — смачкана кърпа и „Откажи мъжете и поеми живота си в ръце“. Книгата, която само няколко часа по-рано изглеждаше адски скучна, сега внезапно провокираше интерес. Беше толкова интересна, че Франки препрочете задната корица десет пъти.

И сякаш положението не беше достатъчно лошо, та недосетливата Рита, която не беше доловила ситуацията на среща, беше като залепена за масата, играеше си с косата си и се смееше на някаква непонятна шега. Бутна Райли закачливо.

— Не мога да повярвам, че отново се засякохме. Да не ни преследваш?

Не, моля те, не! Ставаше все по-лошо. В търсене на по-добро извинение, Франки се престори, че издирва някакъв неизвестен предмет на дъното на чантата си. Искаше й се да имаше мобилен, който да звънне, за да може тя да говори с някого. С когото и да е. С 911, свидетелите на Йехова, прогнозата за времето. Нямаше значение, стига да не трябва да говори с него.

Райли погледна към Франки. Всичко, което искаше, бе да говори с нея, но вместо това беше принуден да говори с лудата й приятелка Рита. Засмя се на нещо, което тя каза, но не знаеше какво. Не можеше да се съсредоточи. Все още беше изненадан от появата на Франки. Тя беше последният човек, когото той очакваше да види в своя район. И изглеждаше прекрасно. Естествено, че той изглеждаше като сдъвкан и изплют. Дори по-лошо, беше с Джед и Софи — двама стари приятели, които след развода му не спираха да се опитват да го уредят с някоя от приятелките си. Днешната беше някаква руса мацка, наречена Криси, която искаше да стане поп звезда. Той наблюдаваше Франки. Какво, по дяволите, се опитваше да намери в тази чанта? Искаше му се да вдигне поглед и да го заговори, да говори за миналата вечер. Но тя не го направи. Рита все още се хилеше в ухото му. Не можеше да чака повече.

— Здравей, Франки.

Гласът му. Нисък. Лек. Приятелски. Беше като стреличка в десетката. Тя застина и вдигна поглед.

— О, здравей!

Нейният глас. Висок (прекалено висок, дори писклив). Изненадан (като — Божичко, радвам се да те видя, не те забелязах, защото тъкмо търсех нещо дяволски важно в чантата си). Приятелски (ние сме толкова добри приятели, връзката ни е като между брат и сестра).

— Как се чувстваш след снощи?

Той махна кичур непокорна коса от очите си и се облегна в стола си далеч от Криси. Не искаше Франки да остане с грешно впечатление.

Главата на Франки прегря. Как трябваше да се чувства след миналата вечер? Влюбена? Зарязана? За своя ефект върху нея ли питаше, или за въздействието на всички коктейли и шампанското? Не

беше сигурна, но искаше да изясни всичко. Имайки предвид, че той явно се размотаваше наоколо и обясняваше на Дориан и всеки, който иска да слуша, че не се интересува от нея, щеше да е много неловко, ако останеше с грешното впечатление, че тя се интересува от него. А вероятно вече си мислеше точно това, защото тя прекара цялата вечер, увита около врата му като шал.

— С махмурлук.

След всичкото напрегнато мислене, това беше единствената дума, която изплува в съзнанието й. Пиянството беше универсалното приемливо извинение.

— Аз също. — Той се усмихна. — Беше хубава вечер. Напълно си струваше махмурлукът.

Франки се вцепени. И той ли играеше същата игра? Или може би не долавяше намека? Реши да го формулира по-очевидно.

— Господи, бях толкова пияна! — Засмя се пресилено небрежно. — Какво слагат в тези коктейли? Бях толкова замаяна, че почти не си спомням Каубойското място.

Със сигурност не можеше да не разбере този намек, беше ясен и категоричен. Тя не носеше никаква отговорност за действията си и всичко, което беше направила или казала, беше резултат от влиянието на алкохола. Пияна. Натаралянкана до козирката. Дори всичкото това прегръщане нямаше нищо общо с похот, секс или пощурели хормони. Притискаше се в него само защото едва стоеше на крака и не искаше да се свлече пияна на пода.

Устата на Райли пресъхна. Какво се опитваше да му каже? Че не си спомня? Със сигурност си спомняше. Трябваше да си спомня.

— Не си спомняш, че си танцувала?

— Танцувахме ли?

Сякаш трябваше да пита. Не можеше да спре да мисли за това през целия проклет ден.

Почувства се като ритнат в стомаха. Тя не си спомняше. Как можеше да забрави? Нещо се беше случило между тях на този дансинг. Нещо се беше променило между тях. Той не знаеше защо или как, или какво, по дяволите, беше, но знаеше, че го бе накарало да се почувства фантастично. А той не се бе чувствал така от много време. Но може би бе разбрал погрешно. Може би тя не беше почувствала нищо. Тази и

вчерашна вечер не означаваше нищо за нея. Той не означаваше нищо за нея. Вдигна бирата си от масата и отпи. Имаше горчив вкус.

— Да, танцувахме — каза тихичко.

Спогледаха се. И изражението на Райли неочаквано накара Франки да съжали за перченето си. По лицето му не беше изписана увереност или високо самочувствие, а явна болка и разочарование.

— Хей, няма ли да ни представиш?

Мислите й бяха прекъснати от мъжа с растите.

— О, да, разбира се! — Райли излезе от унеса си и ги представи. — Това са Джед, Софи и Криси.

Джед и Софи се усмихнаха заразително.

— Здравейте, радваме се да ви видим. — Наведоха се през масата да се здрависат.

Криси не изглеждаше толкова ентусиазирана да общува с други хора. Накланяйки се към Райли, тя се усмихна безразлично и произнесе вяло „Здрасти“, като продължаваше да топи картофки в майонезата.

И тогава за момент стана неловко. След навлизането в зоната между запознаването и желанието да се сбогува любезно, Франки не знаеше какво да прави. Тя дяволски много искаше просто да се махне оттук, но беше рисковано. Не искаше да изглежда нелюбезна, но и не искаше да виси като кибик до масата. За щастие, стомахът на Рита пое контрол върху ситуацията с дълго приглушено ръмжене.

— Господи, умирам от глад! Не успяхме да хапнем. — Тя се изкиска.

— Трябва да поръчаме. — Франки посочи неопределено към менюто, което беше написано с тебешир на черни дъски по стените, и се обърна към хората на масата: — Беше ни приятно да се видим.

— Да, за нас също. — Усмихнаха се от масата.

Тя погледна Райли.

— Е, доскоро.

Опита се да звучи ведро и приятелски, но усмивката й беше фалшива и неловка. Издаде я.

— Да, разбира се. — Значи това беше. Отряза го.

Като се обърна, тя последва Рита, която вървеше към противоположната страна на ресторанта. Райли наблюдаваше как тя се отдалечава.

— Коя беше тази? — измърка Криси, поставяйки ръката си върху неговата.

Откъсна очи от Франки.

— Просто приятел. — Думите заседнаха в гърлото му.

ГЛАВА 25

Рита беше на седмото небе от щастие. След месеци „благодаря, но не, благодаря“ тази сутрин тя получи обаждане, което направи мечтата й да бъде актриса почти изпълнима. Беше агентът й, съобщаваше й, че е поканена на второ прослушване за „Мотел Малибу“, но не за първоначалната роля на Кимбърли Картър, а за Трейси Потър — цапната в устата рецепционистка от Англия.

— Можеш ли да повярваш? Родена съм за тази роля. — Вълнуваше се Рита, докато с Франки се редяха на опашката за билети в Китайския театър на Грауман[1]. Известен с изложените в преддверието отпечатъци от ходилата и ръцете на прочути актьори и Алеята на славата отпред, той беше любимото кино на Рита. — Ако някой може да изиграе перфектната рецепционистка, това съм аз. Забрави актьорските техники и цялата тази глупост с вживяването в ролята за шест месеца, за да уловиш характера. Няма нужда. Аз бях в ролята последните десет години. — Като платиха билетите, те се отправиха през тълпата към входа. — Виж, трябва да е добра поличба. Имам същите ръце като Мерлин. — Рита никога не можене да устои да не се присъедини към другите посетители, които пълзяха на четири крака, за да поставят ръцете си върху отпечатъците от Мерлин Монро. — Отпечатъците от краката също съвпадат. — Тя гордо демонстрира идеалното прилягане на тънкото си токче.

— Колко пъти си го правила? — Франки се усмихна, доста изкушена да пробва и тя.

— Няколко — призна Рита смутено. — Но все още е добър знак.

— Няма нужда да разчиташ на поличби. Имаш талант.

— Наистина ли го мислиш?

Франки кимна, прибирайки ръце дълбоко в джобовете си.

— Не всеки може да изиграе задницата на кравата Дейзи с такъв патос. — Неспособна да се сдържи, тя се ухили. — Не, сериозно, ти си чудесна актриса. Определено ще получиш тази роля.

Радваше се за Рита. Въпреки че никога не бяха говорили за кариерата й, Франки знаеше колко важна е тя за нея.

— Надявам се — въздъхна Рита, стискайки палци. — Ако не я получа, не знам какво ще правя. Вероятно имам пари да издържа още няколко месеца, но ако не получа никаква роля, изглежда ще трябва да се върна обратно в Лондон и да се хвана на истинска работа. — Изглеждаше нещастна само от мисълта за това. — Въпреки че не мисля, че мога да се върна обратно към задълженията на рецепционистка. С удоволствие ще се справя с изиграването на ролята дори за десет епизода, но не и с десет години работа като такава… — Гласът й замря, докато тя разглеждаше увековечените по стените холивудски знаменитости. — В живота има повече от вдигането на телефона.

— Да, като заучаването на репликите.

Рита припряно запали цигара.

— Ти явно не можеш да усетиш чара на актьорската игра.

— Мога. Пет хиляди долара на епизод. — Франки положи крака си върху отпечатъка на Джейн Ръсел. Беше мнооого по-голям.

— Не го правя заради парите. — Тя видя изумлението по лицето на Франки. — Въпреки че, разбира се, ще излъжа, ако кажа, че няма да са от полза. — Издуха колелце дим и изтръска пепелта от цигарата по целия Хъмфи Богърт. — Но аз не съм като теб. Нямам дълъг списък с квалификации, не съм ходила в университет и докато не започнах да играя, мислех, че съм обречена на живот зад бюро в оформяне на маникюра си и четене на списания.

— Правех същото с университетска диплома — отбеляза Франки.

Рита предпочете да не коментира казаното от Франки и продължи:

— Ти имаше възможности, аз — нямах. Аз бях в капан. Актьорството беше единственото възможно бягство. — Усети се и се усмихна смутено. — Съжалявам, малко се отнесох, нали?

— Ни най-малко, скъпа — отвърна Франки с престорен акцент.

Рита не се сдържа да не се разсмее. Тя загаси наполовина изпушената си цигара и я стисна с два пръста.

— Аз? Актриса? С име като Рита Дъфин?

Все още разсмяна, тя пусна цигарата с червило по филтъра в джоба на чантата си за по-късно и като хвана Франки, влязоха в салона.

— Ммм, наистина не бих отказала тортиля с чили сирене. — Като пристъпи във фоайето с пуканките и закуските, очите на Рита светнаха като коледни лампички. Можеше да подуши пържена храна от петдесет крачки.

— Камерата качва пет килограма — припомни Франки, докато издърпваше Рита обратно.

— Но може би ако ти си вземеш, аз мога да хапна няколко — продължи с надежда Рита.

Франки я познаваше достатъчно отдавна, за да знае, че „няколко“ означаваше изяждане на по-голямата част. Като родител с дете, тя тъкмо щеше да откаже, но видя копнежа по лицето й. Беше трудно да каже не, особено щом знаеше, че от ходенето на кино Рита най-много харесваше възможността да седи на задника си два часа и да яде сладки и сладолед в тъмното. Калориите по време на филма не се брояха.

— Какво ще кажеш за пуканки? — предложи милостиво Франки и поведе Рита към опашката от хора, които чакаха, за да купят семейни менюта от бонбони, десертчета, газирани напитки и пуканки.

Рита мушна ръце в коженото си яке „Гучи“ и направи гримаса пред нискомаслената и не толкова апетитна алтернатива. Докато очите й не се разшириха при вида на нещо много по-интересно от пуканките.

— Хей, огледай това! — просъска на Франки и я смуши в ребрата.

Без да се мести от опашката, Франки се обърна да види какво точно беше „това“. Съвсем очаквано беше мъж, но не какъв да е. Франки простена. Нормално е Рита да си падне по мъжа с раираната бяло-червена риза, червена шапка и престилка, който стои зад щанда и сипва пуканки в картонени кутии.

Продавачът на пуканки трябва да беше дочул коментара на Рита — щеше да е учудващо, ако не бе — и вдигна поглед, като свали шапка, за да отметне изсветлялата си от слънцето коса.

— Сладки или солени? — попита той с кутия за пуканки в готовност.

Но преди някой да успее да отговори, той неочаквано изкрещя:

— Хей, Франкиии!

Пусна кутията, изтри ръце в престилката си и като изскочи пред щанда, разпери ръце, за да сграбчи Франки в задушаваща прегръдка.

Притисната между два много големи загорели бицепса, тя не знаеше какво, по дяволите, става. Погледна настрани към Рита, която беше застинала с отворена уста, неспособна да скрие изумлението си, че приятелката й познава отнякъде този бог.

Като я пусна от хватката си, той се засмя.

— Хей, не си ли спомняш? Аз съм, Мат. — Започна да се удря по гърдите. — Тарзан.

Франки загря. Не можа да го разпознае без препаската. Успя да каже колебливо „Здрасти“, преди той отново да я повали, подскачайки около нея като превъзбудено пале.

— Толкова е яко, човече! — Усмивката му озаряваше цялото му лице. — Как върви?

— Страхотно. — Опита се да изглежда ентусиазирана, но беше очевидно, че не я бива за актриса. — А при теб?

— Разбиващо. — Той кимна, люлеейки се напред-назад, неспособен да стои мирен. Като видя, че наблюдава униформата му, силно се изчерви. — Хей, това е просто временно, човече, само докато започна да играя целодневно. — Продължи да кима ентусиазирано. Няма да е задълго. Имам нов агент и ми предложиха някои наистина готини роли. Преди няколко седмици бях мъртвец в „Спешно отделение“, а тази седмица имах реплика в реклама на дезодорант.

Той спря да се усмихва и придоби сериозно изражение и странен британски акцент:

— Държи миризмите далеч през целия ден. — Лицето му отново се разтегна в усмивка. — Яко, нали?

— Ти си актьор? — Рита, която умираше да ги прекъсне, видя шанс и се възползва с прецизна точност. — Аз съм актриса. — Отправи към Мат зашеметяващата си усмивка.

— Стига бе! — Очите му се разшириха от изумление. Мат изглеждаше изненадан, сякаш да си актьор беше нещо рядко в Ел Ей.

Двамата веднага се впуснаха в професионален разговор. „Кои курсове посещаваш? На кои прослушвания си се явил? Кой е агентът ти?“

Франки стоеше настрани, чувствайки се зелена и много бодлива. Наблюдаваше езика на телата им — начинът, по който се усмихваха един на друг, как телата им се приближаваха едно към друго, как Мат разтриваше гърди, докато Рита галеше деколтето си.

— Хей, колко още трябва да чакам? — прекъсна ги нетърпелива жена, която се шмугна пред Рита и размаха десетдоларова банкнота. — Искам голямо пепси с много лед.

Рита не й обърна внимание.

— Нека ти дам номера си. — Без ни най-малък намек за притеснение, тя извади една от визитките си и му я връчи.

— Яко! — Мат я зяпаше като хипнотизиран. — Ще ти звънна. — Усмихна се, видимо сляп за недоволната опашка посетители, която вече се точете извън фоайето. Отчаяни за консерванти и кола, те ставаха все по-шумни и недоволни.

— Горя от нетърпение. — Тя му намигна и се усмихна.

Франки не можеше да не се възхити на безсрамната сваляческа тактика на Рита. Нямаше заекване, изчервяване или дори намек за стеснителност. Всеки момент щеше да се изкиска в стил Мерлин Монро.

— Е, чао тогава. — Рита помаха с пръсти.

— Доскоро. — Запленен, Мат помаха в отговор, когато до него застана огромен мъж и го сграбчи за ръката.

— Аз и съпругата ми нещо огладняваме. — Той посочи към внушителна жена, залепена за витрината с бонбоните. — Искам половин дузина шоколадови десертчета, две кутии пуканки — една сладка, една солена и половинка сладолед. И ги искам веднага.

Облекчена, че си тръгват, преди да е станал скандал, Франки каза довиждане, но Мат изглежда не забеляза. Въпреки че беше притиснат до таблото с промоцията на „Сникърс“ от изнервен клиент, той беше твърде зает да зяпа кискащата се Рита, онемял от начина, по който дупето й подскачаше нагоре-надолу като сърф по вълните. Не можеше да свали очи от нея. Доказателство, че не всички мъже — включително сърфистите — предпочитат блондинки.

— Къде криеше това?

Рита спря да се киска веднага щом завиха зад ъгъла и започнаха да са качват по стълбите.

— Никъде. Срещнах го на снимките за рекламата. — „Рекламата, която снимах с Райли“, помисли си Франки.

— И така и не го спомена? — Невярващо, Рита отвори вратата на първа зала и пристъпи вътре. Тя погледна към Франки, похотлива усмивка се разливаше по цялото й лице, и цъкна критично: — По дяволите, трябва да си влюбена!

Франки се сви.

— Трябва ли? — Тя подаде билетите им на мъжа на входа.

— Ако не забелязваш Мат, да, все още трябва да си луда по Хю. — Рита поклати глава, изпълнена с благоговение пред всеотдайността на приятелката си.

— О, да. — Франки се отпусна. Какво я накара да си помисли, че Рита имаше предвид Райли, не Хю? Изнервена от грешката си, тя смени темата. — От реакцията ти съдя, че харесваш Мат.

Като натъпка билетите в джоба си, тя последва разпоредителя, който ги поведе по пътечката към местата им с фенерче в ръка.

— Да го харесвам? — Рита я изгледа невярващо. — Да го кажем така — не бих го изритала от леглото си… — Прихна от спомена за минали нощни преживявания. — Поне не и съзнателно.

Като намериха реда си, те се запромъкваха през седналите хора, ръсейки извинения наляво-надясно и стараейки се да не пометат колата и пуканките по пътя към местата си. Най-накрая ги видяха и облекчено се стовариха на седалките.

— Но аз мислех, че си приключила с мъжете.

Беше вяло възражение, но Франки трябваше да опита. Рита показваше всички признаци на залитане по хлъзгавия път на похотта и тя знаеше, че като най-добрата приятелка на Рита трябва да се опита да я спаси с гласа на разума. Но нямаше полза. Рита не искаше да бъде спасявана, не и от нея.

— След като видях това, включих отново. — Грабна шепа пуканки, излегна се на седалката си и започна да дъвче шумно. — Кой не би?

— Шшш — изшътка някой зад тях.

Рита цъкна и продължи. Като се наведе по-близо до Франки, тя прошепна високо:

— Е, освен теб, разбира се. Но пък и ти никога не би забелязала друг мъж, освен Хю, нали?

Франки се поколеба. Но бе спасена да не отговаря от встъпителната музика, която изведнъж се изля от колоните с началото на филма.

---

[1] Кинотсатър на Холивуд булевард. Намира се непосредствено до дома на Оскарите — Кодак театър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

През следващите няколко седмици Рита отбеляза шест срещи с Мат, което в Ел Ей беше по-дълго от някои бракове, и започна да проявява всички издайнически признаци на влюбена жена: лягаше си напълно гримирана и облечена само в бельо на Виктория Сикрет, в случай че по причина, известна само на безумно влюбените, той реши да се отбие в два през нощта; загуби апетит — дори за начос със сирене и бисквитки — фаворит за Рита; и започваше всяко изречение с неговото име: Мат има толкова готин апартамент, Мат е невероятен актьор, Мат има най-големия член, който съм виждала — а Рита бе видяла не един или два.

Като лоялна най-добра приятелка Франки слушаше търпеливо и се опитваше да изглежда заинтересувана, когато Рита прослушваше за пореден път съобщенията му, опитвайки се да реши дали той звучи страстно, много страстно или прекалено страстно; когато изваждаше личната си библия на връзките — „Сродни души по звездите“, четеше за зодиакалните им знаци и разгадаваше съвместимостта им според изгрева на Венера, пълнолунията и нещо свързано с Меркурий; когато повтаряше дума по дума разговорите им, докато подлагаше на дисекция, анализ и детектор на лъжата всяка думичка, фраза и изречение.

С часове забавляваше Франки с всеки детайл от романса си, от това как й е сготвил спагети болонезе — горещ и мускулест, надвесен над печката с рендето за пармезан, през първата им целувка, когато заедно са разхождали кучето му една вечер, до първата свирка, която му е направила в съблекалнята на фитнеса. Все още не бяха правили секс, което в пъстрия живот на Рита си беше постижение. Но изглежда Мат беше този, който не беше инициативен в спалнята.

— Очевидно иска да се опознаем по-добре. — Рита мечтаеше на глас, докато въртеше в ръцете си стар негов суичър, който той беше наметнал на раменете й в киното предната вечер. — Не е ли мило?

Франки не отрече. В крайна сметка, ако да носи вмирисан стар суичър и да прави фелацио на мъж със смъкнати до глезените шорти в съблекалнята правеха Рита щастлива, Франки също беше щастлива. Но не беше. Беше й писнало. Докато Рита прекарваше вечерите с Мат, наслаждавайки се на всички блага на обвързването, тя си седеше на дивана с Фред и Джинджър, гледаше Али Макбийл и се опитваше да не се самосъжалява. Но го правеше. Успехът на Рита в професионалния и личния й живот — тя се яви на прослушването и сега очакваше да я повикат за снимки — само подчертаваха грандиозния провал, който беше животът й. Като изключим преживяването на провалената връзка, липсата на постоянно жилище и бързо провалящата й се кариера.

В последните няколко седмици тя бе преминала от писател на колонки, през асистентка на фотограф, до настоящата си работа — чистачка на Дориан. Това не бе точно професионалната стълбица, за която тя си мечтаеше, когато получи отличната си диплома. Дориан знаеше, че е закъсала за пари, и й предложи да чисти апартамента му и да полива малката цветна градинка на терасата му, която в последните няколко седмици се бе разраснала с нечовешка скорост. Беше готова да откаже, повече от гордост, отколкото по друга причина, но парите бяха твърде добри, за да го направи.

Не че не харесваше Ел Ей. Точно обратното. Обичаше слънцето, обичаше да ходи на плаж, обичаше да се размотава с Рита и Дориан. Живееше в прекрасен апартамент, разхождаше се в Буревестник кабриолет с най-добрата си приятелка и имаше толкова свободно време, колкото си поиска. Дори котките й се радваха на слънцето. От това бяха направени мечтите. Но не и нейните мечти.

Като поглеждаше назад сега, можеше да види колко луда бе идеята да дойде в Ел Ей, да помисли, че бягството може да промени нещата. Да се надява, че десет хиляди километра ще решат всички проблеми. Какво си мислеше, че ще се случи? Че Ел Ей ще размаха вълшебната си пръчица и ще даде на живота й холивудски щастлив край? Оставането в Лондон означаваше да се изправи пред бъдеще с дупки, където преди бяха Хю, апартаментът им във Фулхам и кариерата й. Идването в Ел Ей не бе променило нищо. Проблемите бяха същите, само обстановката беше друга. Тогава защо не признаеше

поражението си, не си събереше багажа и не хванеше първия полет обратно за Англия? В крайна сметка какво я задържаше в Ел Ей?

Райли. Всеки път, когато си зададеше този въпрос, името му изникваше в съзнанието й. Беше нелепо, тя едва познаваше този мъж, но от онзи ден в Малибу, откакто проведоха ужасен, неестествен разговор, той витаеше в ума й. Всичко й напомняше за него — рекламите по телевизията, кънтри музиката по радиото или посещенията в „Зрънце кафе и чаено листо“ за сутрешното й капучино. Един ден, когато беше отишла на пазар до бакалията, тя си помисли, че го вижда до щанда за деликатеси, точно до прясната паста, но когато той се обърна, се оказа, че се е припознала. Всъщност мъжът изобщо не приличаше на него — имаше козя брадичка и носеше черни кожени мокасини със златни катарами отпред. Дори когато караше по Сънсет булевард, тя осъзна, че неволно забелязва всички камионетки и се заглежда дали той не е зад волана. Изглежда беше изчезнал. Изпарил се в облаче цигарен дим.

Мина й през ума да му звънне просто за да каже „Здрасти“. Все пак лесно можеше да вземе номера му от Дориан. Но реши да не го прави. Независимо какво бе казала на Рита, тя и Райли не бяха точно приятели е, поне не и от тези приятели, които ще си звъннат само за един разговор. За какво, по дяволите, щяха да говорят? За срещата му с Криси? За бившата му съпруга? За бившия й приятел? Някак си не можеше да си го представи. Не, нямаше да му се обади, както знаеше, че и той няма да й звънне. Което означаваше, че нейната връзка, приятелство, увлечение — един господ знае какво с Райли бе приключено, преди изобщо да е започнало.

— Познай какво!

Рита се доклатушка в хола на пети, между пръстите на краката й стърчаха възглавнички от памук. В едната си ръка държеше шишенце тъмночервен лак за нокти — модните тенденции явно отнемаха време, преди да достигнат до Ел Ей, където късите панталонки, тупираните коси и пурпурният молив за устни все още бяха на почит, а в другата — слушалката на телефона.

— Какво?

Франки се беше разляла на дивана и гледаше преследване с полицейски коли на живо, докато си похапваше начос със сирене.

Откакто Рита бе срещнала Мат, те стояха недокоснати на юрната полица и събираха прах.

— Беше Дориан на телефона… Той ни покани на първото коледно парти.

— Коледно парти?

— Ами, десети декември е. Коледа е само след две седмици.

— Господи — промърмори Франки не особено религиозно. Къде бе отлетяла годината? Тя продължи да гледа как колата беглец ускорява по 405-та, преследвана от хеликоптери, и съсредоточено обра последните останали начос от ъгълчетата на плика. Не беше в настроение за коледно парти. По-скоро бе в настроение да се зомбира пред телевизора. Но като се замисли, това си беше доста коледно, нали? Повечето хора имаха склонност да празнуват големия ден, правейки точно това. Тя просто се потапяше в празничния дух малко по-рано тази година.

— И познай у кого е купонът?

Решена да привлече интереса на приятелката си, Рита кръжеше пред екрана, като й пречеше да види кулминацията със залавянето и ареста.

Осъзнавайки, че това е изнудване, Франки нямаше друг избор, освен да се предаде.

— У кого?

Като си пое дълбоко дъх, сякаш ще надува балон, Рита избухна:

— При Картър Мансфийлд.

— Картър Мансфийлд? — повтори Франки като ехо.

Тя пусна смачканата опаковка начос и седна, разбутвайки Джинджър, която се бе свила на кравай в гънките на пуловера й.

Картър Мансфийлд беше филмова легенда. През 1970-та той играеше главни роли и беше слабост на жените. Известен с прилепналите към бедрата си дънки и разкопчаните ризи, които откриваха доста окосмените му гърди и задължителния златен медальон. През осемдесетте и деветдесетте фигурата му стана крушовидна — а и талията му изчезна — но в последните шест или седем години той се бе отървал от „любовните дръжки“, възобновил кариерата си и се появи в някои от най-успешните филми редом с най-бляскавите холивудски актриси.

— Тази вечер ли е партито?

— Да, Дориан ще ни вземе към девет — избъбри Рита въодушевено. — Просто си помисли, всеки ще бъде там… филмови звезди, режисьори, продуценти, всички големи имена на Холивуд… — Ентусиазмът й изведнъж повехна. — По дяволите, какво ще облека? Костюмът, който си купих миналата седмица, е още покрит със сос болонезе. — Рита не можа да не се подсмихне, когато си спомни как го изцапа, но рязко се върна към действителността. Като пусна телефона и лака за нокти на масичката за кафе, тя грабна ръката на Франки, за да погледне часовника. — Пет часът. Слава богу, има още време! — Без да я пуска, тя я задърпа от дивана. — Хайде, мръдни си задника! — Невероятно, но същата тази уста много емоционално рецитираше Шекспир.

— Къде отиваме? — Франки се опита да се задържи на мястото си.

Косата й изглеждаше ужасно, носеше чифт стари спортни панталони и тъкмо беше погълнала по-голямата част от петстотин калории в седемдесет и пет грама чисти мазнини. (Ако животът й в Ел Ей я беше научил на нещо, то това беше калоричната стойност на всичко.) Единственото място, където искаше да бъде, беше под душа.

— Поканени сме на едно от най-големите партита в Холивуд и аз нямам какво да облека. Къде мислиш, че отиваме? — Като грабна портмонето си и ключовете за колата, Рита пъхна краката си — заедно с памучните възглавнички — в чифт удобни чехли на висок ток. — Родео Драйв.

ГЛАВА 27

— Здравейте, как сте днес?

Ухилената продавач-консултантка се залепи за Франки в мига, в който калните й маратонки докоснаха излъскания под на магазина.

— Ами… — заекна тя, несигурна как да продължи.

Да бъдеш поздравен на вратата на магазина от неговия персонал, не се случваше често в Лондон. Като промърмори неясен отговор, тя се насочи невиждащо към задната част на магазина и се преструваше, че е наистина заинтересувана от бежов ленен панталон.

— Сакото ви е страхотно! — Без да се предава толкова лесно, консултантката я последва. — Толкова е сладко! — Руса, с розови бузки и шапка на Дядо Коледа тя говореше с мелодичен успокоителен глас.

— Ами, благодаря.

Саркастична ли беше? Като опипа сакото си — стар, раздърпан велурен парцал, който имаше от години, Франки не знаеше дали да й повярва, или не. На Бонд стрийт, лондонският еквивалент на Родео, продавач консултантките бяха продавач-надзирателки. Те я наблюдаваха подозрително всеки път, когато решеше да прегледа последните колекции на актуалните марки, и мистериозно оглушаваха, щом се решеше да ги попита за дреха в различен размер. Не беше свикнала да й правят комплименти. Точно обратното, беше свикнала да се чувства като нещо, което котката е драла и влачила.

— С удоволствие бих си купила същото. Откъде е? — Приятното й дружелюбие (или беше престорен ентусиазъм?) започваше да дразни.

— Пазара Портобело — отвърна Франки, докато се опитваше да се придвижи към друга част на магазина. Но нямаше изход. Накъдето и да се обърнеше, консултантката беше зад нея като сянка.

— Това магазин в Бевърли Хилс ли е?

— Не, в Лондон.

— О, вие сте от Лондон! Имам роднини в Лондон.

Тя тъкмо щеше да започне с декламация на родословното си дърво, когато, за щастие на Франки, вниманието й бе привлечено от Рита, която беше открила маса с купчина прилежно сгънати блузки и ги теглеше една по една, като ги размяташе на всички посоки и се въртеше с тях като дервиш.

— Искате ли да намеря вашия размер? — Преливаща от нетърпение да помогне, консултантката забрави за Франки и се втурна да обслужва Рита. Зарови се в купчината, натовари се като муле с камарата дрехи, които Рита вече си беше избрала, и щастливо я поведе към пробните, като не спираше да чурулика.

— Ако ви потрябва нещо, ще бъда точно отпред.

— Изглеждам ли дебела в тези панталони?

Двадесет минути и двадесет тоалета по-късно, Рита стоеше пред големите огледала, които дразнещо бяха поставени извън пробните. Носеше разкроен бял костюм, за който гукащата продавачка се бе опитала да я убеди, че ще я преобрази в Бианка Джагър на сватбения й ден. Рита не беше убедена. Всъщност тя имаше неприятното подозрение, че прилича повече на Елвис, но без изкуствените камъни и перата. Нуждаеше се от честното мнение, което само най-добрата й приятелка може да даде, и се обърна към Франки, която прелистваше списания, излетната на кожения диван, предвидливо осигурен от управата, за да предотврати изчезването на отегчени съпрузи или приятели и техните кредитни карти.

Рита направи гримаса.

— Елвис?

Като откъсна очи от американския „Вот“, Франки кимна съчувствено.

— На живо в Лас Вегас.

Проклинайки, Рита профуча покрай все още усмихнатата продавачка и се гмурна обратно в пробната. Като съблече омразния костюм, тя го метна на купчината с отхвърлени дрехи, която придобиваше застрашителни размери. Всичко, което пробва, беше или неподходящият цвят, неточен размер, лоша кройка, или грешният стил. Проклет кошмар! Който беше описал пазаруването като възстановителна терапия, явно имаше нужда от такава. И след това пазаруване тя също щеше да има нужда от терапия.

— Какво ще кажеш за GAP? — попита Франки.

След като излязоха от магазина, оставяйки всеки член от персонала да сгъва и преподрежда всички дрехи, в които бе успяла да се побере Рита, те стояха на тротоара и чакаха светофарът да светне зелено. Необичайно примерна, Рита отказа да пресече на червено, за да не получи нова глоба, и вместо това се опитваше да види дали някой известен седеше зад волана на розовия корвет кабриолет, който спря до червеното ферари, форсирано от достатъчно стар и плешив мъж, че да се перчи толкова.

— Сходни блузи в плодови цветове и три четвърти панталони? — Рита направи гримаса на предложението на Франки. — Отиваме на парти в Бевърли Хилс, не на гости при съседите.

За първи път й се искаше да жертва любовта си към масовата кичозна мода за нещо по-елегантно и висококачествено. Имаше чувството, че това парти ще бъде възможност да създаде контакти, думи, които постоянно чуваше прошепнати от устните на хората като тайната на успеха в Холивуд. Досега единствените хора, с които бе създала контакт, бяха приятелите сърфисти на Мат, хотелските шофьори и мексиканците, които опаковаха покупките й в бакалията. Нищо чудно, че типът мъже, с които излизаше, най-често приличаха на косматото пиле от рекламата на KFC.

Светофарът светна зелено и те пресякоха, опитвайки се да избегнат тълпа японски туристи, въоръжени с широко обективни фотоапарати „Nikon“ и огромни, преливащи от коледни подаръци пазарски чанти. Явно вече се бяха снимали пред хотел „Бевърли Уилшир“, където се намираше апартаментът на Ричърд Гиър във филма „Хубава жена“.

— Идеята е да отидем и да ги разбием — продължи тя, докато наблюдаваше покрита с диаманти блондинка в леопардово трико, която беше претърпяла толкова много лифтинг процедури, че лицето й изглеждаше като постоянно изложено на силен вятър. Тя изскочи от розовия корвет заедно с пекинеза си и се вмъкна в „Картие“ за още дрънкулки. — Какво ще кажеш за магазина ето там? — посочи Рита нагоре по улицата към огромен, триетажен стъклен монолит.

— Версаче? — Франки беше изумена. Какво, по дяволите, беше станало с Рита? Откога тя носеше дизайнерски дрехи? Тя предпочиташе Топ Шоп и всяко оскъдно облекло за под двадесет долара.

— Това не е ли малко извън финансовите ни възможности? Лиз Хърли вероятно може да си позволи гардероб, пълен с техните дрехи, но не мисля, че тя разполага с нашия бюджет.

— Говори за себе си — сопна се Рита. Беше взела решение още при споменаването на Лиз Хърли. — Щом е достатъчно добро за нея, тогава е достатъчно добро и за нас.

Без да усети, че беше разбрала намека погрешно, тя се отправи с уверена крачка напред по тротоара — глезените й се клатушкаха ритмично върху тънките токчета.

Когато лъскавата врата от опушено стъкло се отвори от намусена персона в червеникавокафяв костюм, Франки разбра, че е подлъгана от измамно чувство на сигурност за пазаруването в Бевърли Хилс. Нямаше никаква политика на посрещане и любезност тук. Нямаше поздрави, лъчезарни усмивки, захаросани униформи и тих джаз от уредбата, както в GAP. Вместо това ги лъхна мъртвешка тишина, нарушавана единствено от тържествения припев на бенедиктински монаси от уредбата и киселите физиономии на продавачките италианки, разпръснати наоколо като статуи.

Без да усеща резкия спад в температурата, който не беше предизвикан от климатика, Рита се вмъкна вътре и започна да обикаля магазина, като разопаковаше блузки с пайети от предпазната хартия и смело сваляше от закачалките им симетрично пришити парчета плат, които трябваше да минат за рокли.

— Ами това?

Дръпна от закачалката прилепваща по бедрата бродирана рокля и я вдигна пред себе си. Около метър и половина се влачеха по пода — явно Донатела не правеше модели за ниски хора.

Франки не отговори. Това не беше мястото да пробваш за удоволствие, да разбъркваш прилежно сгънати пуловери или да избираш къси поли и да се провикваш:

— Хей, виж, това ще бъде страхотно с новата блуза по врата от „Кокай“.

Не. Не. Не. Тук беше като в музей. Място, където да вървиш бавно, да шепнеш и да сочиш. Тук клиентите гледаха, но не пипаха, освен ако не бяха много богати или не беше самата Лиз Хърли. А Рита не беше нито едното.

— Хмм, може би не. Изглежда малко обикновена. — Рита щеше да метне роклята обратно на закачалката, когато една от продавачките се материализира до нея и освободи дрехата от хватката й, сякаш спасяваше ценна вещ от лепкавите пръстчета на непохватно бебе.

— Опасявам се, че затваряме — просъска тя с тежък италиански акцент.

— Шегувате се? Вече? — обърна се Рита към Франки изненадана. — Колко е часът?

Франки улови погледа на една от продавачките, който съдържаше недвусмислена заплаха.

— Време е да тръгваме.

— И без това никога не съм харесвала всички тези маркови неща — ежеше се Рита, след като бе изтикана от магазина и статуите плътно затвориха вратите зад нея. Раздразнена, тя запали цигара и като подпря ръце на кръста си, обходи с поглед Родео Драйв — димът излизаше през ноздрите й като на дракон. — При тези цени ще очакваш, че поне могат да си позволят проклети ципове.

— Побързай! Почти седем часът е. — Изтощена, Франки седеше със скръстени крака на пода на пробната. Тя беше загубила бройката на посетените магазини, но Рита й беше обещала, че този ще бъде последният. — С това темпо никога няма да стигнем до купона. — Франки се облегна на огледалото.

— Само секунда — прозвуча гласът на Рита зад една от завесите.

След всичкото това ходене краката й се бяха подули в чехлите като хлебчета във фурна и тъй като я мързеше, тя предпочиташе да събува панталона си, без предварително да е събула обувките си. В резултат на това сега панталонът беше усукан наопаки около токчетата на обувките й.

— Просто искам да намеря нещо специално за довечера. Знаеш, нещо зашеметяващо. — Главата й се появи зад завесата. — Мат също е поканен на партито и имам чувството, че довечера най-сетне ще го направим… знаеш… ще преспим. — С последно усилие тя най-сетне събу панталона. — Не мога да чакам. Напрежението ме убива… А също и проклетият панталон — промърмори, като го ритна за последно. Като тапа на шампанско кракът й отскочи и тя залитна, хвана се за завесата за баланс и успя да откачи част от нея. — Мамка му! — изпсува и се изправи. Пое си въздух и погледна Франки. —

Вече си купих страхотно бельо специално за случая. Черен сатен, поръбен с червена коприна. Истинска примамка! — Палаво подхилкване.

Франки се усмихна. Нямаше нужда Рита да й казва. Тя вече беше забелязала издайническите пликове с покупката да се подават зад коша с прането в банята.

— Значи между теб и Мат е сериозно?

— Определено. — Рита кимна. — Знаеш какво е, когато срещнеш някого. Отнема само минутки, понякога и по-малко да прецениш дали връзката ще проработи, или не.

— Почти като със сушенето на косата. — Франки се усмихна накриво, дръпна къдрица и я остави да се върне обратно. — Понякога знаеш, че ще изглежда страхотно, още преди да си взела сешоара, друг път прекарваш часове в изправяне и изпробваш всичко възможно. Но дори след всичките тези усилия косата все пак не те слуша и изглежда ужасно.

— Точно! — Рита се ухили. — Е, сега е моментът, когато знам, че ще се получи. Казвам ти, че ще бъде страхотно. Той е мъжът… просто го знам. — Взе кожен панталон и започна да го обува.

— Каза това и за Бари — напомни й Франки, като вдигна някои отхвърлени дрехи от Рита и ги постави обратно на закачалките им. Бари беше шотландец, който твърдеше, че е милионер и работи в транспорта, и с когото Рита беше имала афера преди години. — Всъщност не каза ли, че ще се омъжиш за него?

Рита се изчерви.

— Това беше, преди да поръчам храна за вкъщи една вечер и да го открия пред вратата с голяма пица.

Франки се разсмя при спомена.

— Откъде да знам, че работа в транспорта означава щъкане с мотопед из Лондон и разнасяне на пица? — Рита също се разсмя. — А аз си представях живот в лукс, почивки във Флорида два пъти годишно, голяма самостоятелна къща с двоен гараж, модерни спортни коли. Вместо това ме посрещна бъдеще с допълнителна чеснова питка и пухкави хлебчета. Мисля, че се отървах леко. — Спря да тегли панталона. Усукан около прасците й — кожата бе опъната плътно като на барабан — той отказваше да мръдне и сантиметър нагоре. — Господи, отказвам се, никога няма да вляза в този! Трябва да съм взела

грешния размер. — Изрита го и го хвърли към Франки. Защо не го пробваш?

— Аз? Кожен панталон? Трябва да се шегуваш.

— Защо? Имаш фигурата за него.

Изкушена, Франки го погледна, преди да отхвърли идеята.

— Така или иначе, не мога да си го позволя.

— Ще ти заема парите. — Рита нямаше да я остави да се измъкне така лесно.

— Благодаря, но това просто не съм аз.

— А какво си ти? За бога, ти си на двадесет и девет, не на осемдесет и девет. Бъди смела! Облечи нещо различно за разнообразие! — Рита стоеше по прашки с ръце, заплашително подпрени на кръста.

Франки се подвоуми. Може би Рита беше права, може би имаше нужда от промяна в стила. Като реши, че няма лошо да пробва, тя събу маратонките и дънките си и сложи кожения панталон заедно с блуза без ръкав и с тънки презрамки, която Рита беше отхвърлила по-рано. Пасваха си идеално.

Рита подсвирна високо.

— По дяволите, изглеждаш удивително!

Франки погледна отражението си и се изненада. Изглеждаше напълно различно.

— Така ли мислиш?

Не беше свикнала да носи дрехи като тези. Хю винаги я харесваше в рокли и костюми, нещо небрежно-елегантно. Този тоалет не беше нито едно от двете. Панталонът беше като втора кожа, а блузката определено беше разголена.

— Сигурна ли си, че не ме прави да изглеждам… ами… безвкусно?

Рита направи гримаса.

— Стига де, бих ли избрала някога нещо, което е безвкусно?

Франки не се осмели да отговори. За щастие, не се и наложи.

— Така, а какво ще кажеш за това? — попита Рита, кипрейки се в червена копринена рокля. Тя си пое дъх и се завъртя пред огледалото.

— Изглеждаш страхотно — отговори Франки.

Франки не говореше просто така. След двуседмична диета на бушуващи хормони и ускорен пулс килограмите се бяха стопили,

оставяйки Рита с перфектно заоблена фигура — гърди, дупе и талия, която модата мразеше, но мъжете по цял свят обожаваха.

— Мислиш ли, че гърдите ми изглеждат твърде големи?

— В Ел Ей сме, не помниш ли? Откога гърдите могат да бъдат твърде големи?

Като изпъчи гърди, Рита ги опипа.

— Имаш право.

— Ако съдя по всички онези снимки, които съм виждала в списанията, деколтето ти струва поне пет хиляди долара. Трябва да се гордееш с него, то е ценно оръжие. — Франки огледа собствения си силует. — Ще бъда щастливка, ако имам и десет долара тук.

Разсмяна, Рита дръпна стегнатите презрамки на сутиена, които започваха да се впиват в раменете й.

— Нека просто се надяваме, че Мат обича големи гърди.

— Е, с този тоалет тази вечер със сигурност ще разбереш.

Изражението на Рита стана сериозно.

— Никога не съм мислила, че ще го кажа, но се радвам, че не сме преспали. Така се чувствам, сякаш съм наистина ухажвана, без сексът да е изместил всичко.

— Ухажване? Минали са едва няколко седмици.

Рита се нацупи.

— Не ми се прави на скромна, ти спа с Хю след три дни… — Спря се и съжали за казаното. Тя и голямата й уста…

Франки намести къдрица зад ухото си и не каза нищо. Вместо това стоеше, гледаше се в огледалото и си спомняше. Проговори след малко:

— Знам, Новата 1997-ма. Господи, изглежда толкова отдавна! — Гласът й беше тих.

— Е, беше преди почти две години. Нещата са се променили, ние сме се променили. — Като галеше ръката на приятелката си съчувствено, Рита се усмихна успокоително. — Дори ти! — Повдигна вежди, отстъпи назад и огледа Франки от горе до долу. — Само се виж! Хю едва би те познал.

И Франки едва се разпознаваше. Сякаш гледаше съвсем различен човек.

— Е? Взимаш ли ги, или какво? — Като нахлузи чехлите и облече блузката си, Рита взе роклята, готова да плати на касата. —

Хайде, живееш само веднъж. И е Коледа. — Обичайното извинение за всичко.

Докато наблюдаваше отражението си, нещо във Франки се преобърна. За първи път от много време тя харесваше това, което вижда, и не бяха само дрехите. Седмици наред беше гледала на себе си като на безпомощна жертва, на която продължаваха да се случват гадости. Необходимо беше нещо толкова просто като нови дрехи, които да я накарат да види различната Франки, новата Франки, която отново щеше да поеме контрола над живота си. Рита беше права. И какъв по-добър начин да отпразнува това от купуването на кожен панталон за триста долара? Тя се усмихна.

— Да, защо, по дяволите, не?

ГЛАВА 28

Партито беше в разгара си, когато те пристигнаха. Униформени сервитьори бяха заети да сервират напитки и суши на стотиците гости, които се забавляваха на терасата с размери на стадион. Около розовия басейн с формата на сърце дрогирани блондинки със силиконови гърди и предизвикващи гравитацията бикини танцуваха под звуците на групата, която свиреше собствени версии на известни хитове. Всичко изглеждаше като реален клип на MTV.

— Чувствам се малко по-облечена от необходимото — просъска Рита, застанала на върха на мозаечното стълбище, което водеше към терасата. — Никой не каза да сме по бикини. — Изглеждаше разочарована.

Франки се чувстваше облекчена. Един поглед към въртящите се като кукли Барби и тя потръпна при мисълта да се напъха в стария си бански с подплатени чашки.

— Не знам за теб, но аз имам нужда от питие — каза тя и се опита да привлече вниманието на един от келнерите. Виното, което беше донесла, неочаквано се оказа грешка. Това не беше от онези домашни партита, на които носиш бутилка, дори и да беше по-скъпа и качествена от обичайния й избор. Най-сетне сервитьорът я видя, тя бързо скри шардонето зад една колона и грабна два коктейла.

От момента, в който бяха пропуснати през огромните електронни врати от охранители със слушалки и Франки за първи път забеляза внушителното имение в стила на Белия дом, тя знаеше, че независимо от всичката козметика по лицето си, четиридесетте минути за изправяне на къдриците и новия кожен панталон от Родео Драйв, се намираше изцяло не в свои води. До този момент опитът й с домашните партита се свеждаше до онези, на които бе ходила с Хю — в едностайни апартаменти в западен Лондон, от уредбата се носеше лежерна музика, а на сгъваема масичка бяха „сервирани“ сладки десерти и солени нискокалорични хапки заедно с избор от бяло или червено наливно вино в ежедневни чаши или пластмасови чашки за

закъснелите гости. Никой не беше наемал файтони да докарват гостите до входа, музиканти и известни изпълнители за забавление или мъже в бели униформи, които поразително приличаха на Ричард Гиър, за да сервират шампанско и омари на сребърни подноси. Беше плашещо, но имаше поне една утеха. Не беше сама. Имаше Рита.

— Господи, видя ли всичкия безплатен алкохол? — ликуваше тя и отпиваше от кристалната си чаша. — Има разлика от другите партита, на които съм била. На повечето от тях си щастливец, ако се добереш до кана с топла бира. — Облиза горната си устна. — Жалко, че не мога да се възползвам напълно.

— Защо? — Франки не беше виждала Рита да отказва алкохол особено когато не плащаше за него.

— Не искам да съм пияна, когато Мат се появи, нали? — Като се опитваше да придаде обем на косата си, която по-рано бе фиксирала с голямо количество лак, тя добави: — Искам да го съблазня, а залитане наоколо с рокля до раменете и спирала до брадичката не е точно привлекателно.

— Кога ще дойде?

Франки стеснително се заигра с копринената панделка на блузата си. Не беше свикнала да показва деколтето си. Нищо, че по-голямата част беше дантелен сутиен.

— След около половин час. Идва направо от прослушване. — Като хвърли бърз поглед към купона долу, усмивка заигра в ъгълчетата на устата й. — Мамка му, а аз се чудех къде изчезна Дориан.

— Мисля, че каза, че трябва да оправи нещо. — Франки спря да си играе с панделката и се опита да види какво е толкова забавно.

— Е, той наистина оправя нещо — Рита посочи към басейна, където Дориан се отъркваше в една от тунингованите блондинки в бикини с шарка на зебра. — Това не е ли Памела някоя си?

— Изглежда като нея — съгласи се Франки, — но повечето жени изглеждат така. — Отпиваше от питието си и го наблюдаваше. Той очевидно беше в изцяло свои води.

— Ще ти кажа кого още не съм видяла… — Като забеляза, че лепенките, които бе сложила на пръстите си, за да не й убиват новите обувки, се отлепят, Рита се наведе да ги намести. — Не съм видяла Райли.

— Райли? — Франки се престори на безразлична. — Не спомена, че е поканен. — Отпи голяма глътка от чашата си и почувства как ръката й трепери.

— Съжалявам, напълно забравих. Познаваш ме, имам памет като решето. — Доволна, че лепенките й бяха отново на място, тя се изправи. — Дориан покани него и онази блондинка, как й беше името, онази, с която беше в Малибу. — Започна да рови в чантата си за цигари.

— Криси? — Франки не беше забравила името. Беше запечатано като дамга в съзнанието й.

— Да, същата. — Рита намери кутията с цигари и предложи на Франки. Беше останала само една и обикновено Франки би отказала, но този път нуждата надделя над възпитанието й. Взе я, запали и вдиша дълбоко. Значи Райли излизаше с Криси? Не знаеше защо това трябва да я притеснява толкова много, но я притесняваше.

Отпи голяма глътка Космополитън и се наслади на острия вкус на водка, червена боровинка и лайм. Цигарата и алкохола замотаха главата й и тя си дръпна отново. Обеща си, че тази вечер ще забрави за всичко, ще се забавлява, ще се посмее, ще си поживее. И какво я спираше? И какво ако Райли се появеше с новата си приятелка? Това не трябваше да й разваля вечерта. Не трябваше да я спира да си прекара добре. Нали? Като пресуши последните капки алкохол, тя размаха празната си чаша. Дощя й се да се напие.

— Още една?

— Мамка му, ти определено се потапяш в духа на купона! — Рита се ухили одобрително.

— Защо не? В крайна сметка ти си тази, която не спира ми повтаря, че съм млада, свободна и необвързана — отвърна Франки, докато вземаше още два коктейла от един от привлекателните сервитьори и повери единия на Рита. — Хайде, не може да стоим тук цяла вечер! — Отпи голяма глътка от питието си, което заплашваше да прелее над ръба на чашата, и знаеше, че няма какво друго да направи, освен да се гмурне в дълбокото. И така, без да изчака Рита, която изоставаше назад, за да задигне две ролца с краставичка — добре де, три, но сушито беше напълно диетично — Франки събра всички последни останки от смелост, които имаше, и се спусна по стълбите към купона долу.

След поднос с коктейли по-късно Франки се чувстваше достатъчно смела, за да обикаля без Рита, която след пристигането на Мат седеше на скута му до масата с морски дарове, хранеше го решително с омари и се отъркваше в чатала му, сякаш лъска сребърните подноси на майка си.

От години Рита я учеше как увереността прави жената по-привлекателна за противоположния пол и най-накрая Франки откри, че тя беше напълно права. Никога преди не се бе радвала на толкова голямо мъжко внимание. И не беше само коженият панталон, въпреки че определено помагаше. Какво им имаше на мъжете по отношение на кожените панталони? Като пчели около мед те просто не можеха да се откъснат от нея. Един след друг се приближаваха към нея и я питаха могат ли да прокарат ръка по бедрата й, за да проверят дали са „истински“ (тя предполагаше, че имат предвид панталона, не бедрата й). Нищо чудно, че Хю беше толкова категорично против тя да си купи такъв панталон.

Вместо да се изчерви до уши от смущение и да не знае какво да каже, тя се смееше подкупващо и чувствайки се по-остроумна от всякога, смело и въодушевено започваше разговор. Истории, които доскоро й изглеждаха плоски и доста скучни, сега се превръщаха в блестящи и безумно забавни анекдоти. С перфектен тен, самоуверена и засмяна, Франки се чувстваше като съвсем различен човек от подсмърчащата повлекана, която седеше на „Хийтроу“ с дупки на чорапогащника. Чувството й хареса.

ГЛАВА 29

— Франки, скъпа Франки! — Розов и запотен в надиплена маркова риза, която бе разкопчал чак до окосменото си пънче, Дориан изплува от дансинга и като я забеляза сама за първи път тази вечер елегантно плъзна ръце около кръста й. — Мамка му, нима си секси тази вечер? Нека те представя на един от най-очарователните мъже в Ел Ей. — Допря горещата си лепкава буза до нейната и я поведе покрай композиция от ледени скулптури към група филмови звезди, които играеха рулетка на маса, специално доставена за случая от Лас Вегас.

Когато се приближиха, един от тях, застарял мъж в семпла черна риза и дънки, стана.

— Дориан, радвам се да видя, че все още имаш набито око за жените. — Разтворил ръце за прегръдка в стил Кръстника, той го потупа по гърба и се разсмя.

Като покорен син, Дориан се усмихна уважително.

— Това е Франки, прекрасната ми нова английска съседка. — Притисна я до себе си. — Франки, бих искал да ти представя Картър, нашия повече от щедър домакин.

Картър? Това беше Картър Мансфийлд? Франки не можеше да повярва. Изобщо не изглеждаше както във филмите. На екрана винаги изглеждаше по-голям от живота, енигматичен мъжкар, който фатално привличаше жените. Но в действителност бе едва метър и шейсет, с оредяваща коса, покрила голото му теме, и изкуствен тен. Не че беше непривлекателен. Честно казано за петдесет и шест годишен не изглеждаше никак зле. Но пък кой не беше чул слуховете за лифтинг преди няколко години и операциите за премахване на двойната гуша?

— Очарователно. — С една цветна контакта леща, фиксирана върху Дориан, Картър Мансфийлд разреши на другата свободно да измери от глава до пети Франки, която очевидно преминаваше някакъв вид тест. Той вдигна все още пълната си чаша към Дориан.

— Предполагам можеш да ми донесеш нова?

Нямаше никакво предположение. Това беше сигнал за Дориан да се разкара, а при вида на съблазнително крупие в минижуп той нямаше абсолютно нищо против. Намигна на Франки, взе чашата и като попи чело с бухналия си ръкав, се отправи бодро към масата за Блек Джек.

— Е, Франки, какво мислиш за партито? — Говорейки с тежък пресилен акцент, той взе ръката й в своите меки, поддържани ръце и я притисна до устните си.

— Страхотно е. — Не знаеше какво друго да каже. Картър Мансфийлд целуваше ръката й. Беше нереално. И доста смущаващо. Почувства се, сякаш току-що я бяха принесли в жертва.

Той се усмихна, разкривайки перфектна линия от порцеланови фасети, неадекватно бели на фона на оранжевата му кожа.

— Сладък панталон.

— Благодаря.

— Модел ли си?

Не можа да не се усмихне. Значи дори филмовите звезди прибягваха до изтърканите реплики. Но вместо да приветства въпроса му с кикот и невярващо: „Аз? Модел?“, тя се засмя поласкана:

— Не, аз съм писателка…

Нещо привлече вниманието й и я накара да се смути. Далеч от нея, на върха на стълбището мъжка фигура се подпираше на перилата. Райли. Краката й внезапно се подкосиха, като онзи път, когато бе опитала да се качи на бягащата пътечка във фитнеса.

— Писателка? — продължи Картър. — Трябва да ми дадеш телефона си. Продуцентската ми компания винаги е подкрепяла талантливите писатели.

— Ами, да, звучи чудесно. — Като откъсна очи от стълбището, тя го погледна отново. — Сещам ли се нещо, което сте продуцирали? — Бореше се да задържи разговора, но й беше почти невъзможно да се концентрира.

Картър помисли тревогата й за притеснение. Беше разбираемо — все пак той беше филмова звезда. Постави ръката си върху нейната, за да я успокои.

— Сигурен съм, че ще се сетиш? Продуцирам и за телевизията, и за киното и в момента един от проектите е разбиващо дневно шоу…

Без изобщо да го слуша, тя гледаше над рамото му към стълбите. Райли още стоеше там. Видя как той извърна лице към нея, профилът

му се очерта на светлината. Пушеше. И беше сам. Къде беше Криси?

— … „Мотел Малибу“.

— „Мотел Малибу“ ли казахте? — Разпознала името, тя прехвърли вниманието си обратно върху Картър Мансфийлд. И забеляза, че вече е преместил ръката си по-близо към рамото й. — Съквартирантката ми се яви на прослушване за него. Два пъти. — Чувствайки се неловко, тя се отдръпна и погледна отново към стълбището. Райли слизаше и изглежда търсеше някого. Вероятно Криси, помисли си, наблюдавайки как той обхожда с поглед купонясващите, докато очите му не срещнаха нейните. По изражението на лицето му разбра, че я бе познал.

— Е, ако е поне наполовина толкова красива, колкото вас, нека ми се обади.

Тя изведнъж се усмихна на Картър Мансфийлд с цялата си артистичност и лъчезарност. Но го направи заради Райли, не заради него. Сигурна, че той я наблюдава, искаше да го накара да повярва, че си прекарва страхотно с една от най-известните холивудски звезди, а не че е отегчена до смърт от опитите на застаряващ бивш актьор да флиртува с нея.

Картър беше доста изненадан от неочакваната й благосклонна реакция. За момент си беше помислил, че е загубил обаянието си.

— Ето, това е номерът ми — каза той. Стисна ръката й, пръстите му се впиха здраво като турникет преди вземане на кръвна проба.

— Благодаря.

Като закачливо въртеше коса между пръстите си, тя взе една от визитките му — допълнена със снимка с автограф — и я пъхна в тесния заден джоб на панталона си. Чувствайки се много доволна от себе си, тя хвърли бърз поглед към Райли. Усмивката изчезна от устните й. Нямаше го.

Защо, по дяволите, Франки флиртуваше с този плужек? Картър Мансфийлд беше най-големият женкар в града. И все пак ако това я правеше щастлива — някакъв богат стар пръч — какво го интересуваше? Райли се огорчи, като я видя да се усмихва на Картър, припомняйки си как му се усмихваше след танца им в Каубойското място. Но нямаше смисъл да мисли за това. Огорчено дръпна от цигарата си. Щеше да бъде неловко да прекъсне Франки и застаряващия плейбой, но нямаше избор. А и в крайна сметка, ако

беше напълно откровен, не искаше нищо повече от това да прекъсне интимната сценка.

— Виждала ли си Дориан? — Франки се обърна и видя Райли зад себе си. Лицето му бе студено и безизразно.

— Не. — Ако той щеше да бъде недружелюбен, такава щеше да бъде и тя.

— Трябва да говоря с него.

— Хей, този мъж притеснява ли те? — Картър Мансфийлд изпъчи посивелите си гърди, слава богу прикрити от черната му риза, и се опита да застане като щит между Райли и Франки. — По-добре внимавай, приятел, или ще извикам охраната.

Райли не му обърна внимание. На екрана Картър Мансфийлд бе убедителен лош герой. В истинския живот беше комичен. Райли погледна Франки в очите.

— Спешно е.

В този момент вибриращ звук от небето накара всички да погледнат нагоре. Над върховете на палмовите дървета се носеше хеликоптер и прожекторният му лъч обливаше партито с остра бяла светлина.

— Какво, по дяволите, е това? — Засенчил очи, като внимаваше да не развали прическата си, Картър Мансфийлд отстъпи леко назад, а паника започна да завладява гостите.

Мегафонен глас внезапно надвика шума:

— Говори полицията — и предизвика внезапен хаос сред празнуващите, по-голямата част от които бяха неадекватни заради дрога или алкохол след стабилно черпене. Невинно на пръв поглед занимание, като изключим, че не ставаше дума за натурален сок и бонбонки, а силен алкохол и бял прах.

Оглушителният звук от въртящите се перки и ревът на двигателите заедно с писъка на полицейските сирени се сливаше с музикалния микс. Силните пориви на вятъра разпръсваха хората като трохи, докато те се опитваха да избягат от партито. Двама големи филмови режисьори и двадесетинагодишните актриси, с които спяха, залитнаха, изгубиха равновесие и се пльоснаха в басейна с дизайнерските си дрехи. Няколко пияни до козирката и дрогирани до несвяст гости решиха, че това е част от купона и се присъединиха към

тях, като съблякоха дрехите си и се хвърлиха във водата голи. Партито се превърна във фиаско.

Райли дръпна Франки за ръката и я избута към храстите, далеч от преобърнатата маса с морски деликатеси, която бе разпиляла улова си по ръба на басейна, изхвърляйки живите омари в хлорното море.

— Изчакай ме тук, връщам се след минута!

— Къде отиваш?

— Трябва да намеря Дориан.

— Защо? Какво, по дяволите, става?

В този момент тя забеляза Рита с Мат полуголи зад храстите. Тя припряно оправяше роклята си, докато Мат изглежда бе загубил панталоните си.

— Франки, какво става? — провикна се Рита, като й махаше усилено. Дръпна Мат и се отправи към Франки през моравата, която сега бе покрита със счупени чаши и бутилки от шампанско, като залиташе на високите си токчета, забиващи се в меката земя.

Докато я наблюдаваше, Франки поклати глава и тихичко промърмори:

— Не знам.

Щеше да разбере съвсем скоро. Виждайки как въоръжени полицаи блокират изхода, тя стана свидетел на арестуването на Картър Мансфийлд, който клатеше глава невярващо — косата му се развяваше като крехки палмови листа — и крещеше:

— Това е просто възмутително. Знаеш ли кой съм аз, синко? Знаеш ли? Аз съм доста близък с комисаря и той ще те уволни, разбирам ли? Той ще се погрижи да те изритат.

Но едрият полицай не се впечатли.

— Господин Клайв Картър, наричан още Доналд Алджърнън Марглетуайт, вие сте арестуван за притежание на наркотици клас А.

Франки се обърна към Райли, който се бе завърнал сам.

— Те арестуваха Картър Мансфийлд за дрога!

Райли кимна, изглеждаше притеснен.

— Той не е единственият — промърмори и кимна към мястото, където полицията беше обградила група хора и ги извеждаше от партито.

Бяха на повече от стотина метра и първоначално тя не разпозна никого в тълпата. Докато не забеляза късче розов шифон. Дориан?!

Името се отрони от устните й точно когато Рита, разрошена и задъхана, пристигна с Мат. Тя изгледа недоумяващо Франки, а после Райли. Никой не проговори. Вместо това стояха скупчени заедно, Мат и Рита в прегръдките си, Франки и Райли неловко разделени, наблюдавайки как Дориан изведнъж бе осветен от хеликоптерния прожектор. С ръце в белезници на гърба той беше избутан грубо нагоре по стълбите като затворник към гилотината. Залитайки, той се обърна, погледът му отчаяно търсеше помощ, докато не попадна на техните. Изражението му издаваше истински ужас. Но заслепен от светлината на прожектора, той не можеше да види приятелите си. Обърна се обратно и се запрепъва напред, изчезвайки през входа към полицейските коли отвън.

ГЛАВА 30

Пътуваха обратно от централното управление на полицията в Бевърли Хилс в пълно мълчание. Райли, прегърбен мрачно зад волана, Франки, отпусната до него със затворени очи и лице, обърнато към отворения прозорец, докато в задната част, между разглобено барбекю, снимачно оборудване и купчини стари вестници се гушеха Рита и Мат.

Веселото настроение отдавна бе отминало. Те току-що бяха прекарали повече от два часа в полицията на Ел Ей в опити да разберат какво се случва с Дориан. Беше загуба на време, една от онези безсмислени и влудяващи ситуации, в които си изпратен от полицая при сержанта и после обратно при идиота в приемната. Без да бъдат роднини, към тях се отнесоха с подозрение, сякаш бяха съучастници. Беше им съобщено отсечено, че макар още да не бяха повдигнати никакви обвинения срещу господин Дориан Уайлдс, той ще бъде задържан в килия през нощта. Което, прочетено между редовете, беше същото място, на което щяха да се озоват, ако не спряха да задават въпроси.

— Горкият Дориан — промърмори Рита. — Да трябва да прекара вечерта там. — Тя знаеше, че той е свикнал на супер еластичния си, деликатен матрак, одеяло от гъши пух и юрган от еко кожа. Чаша с минерална вода на нощното шкафче и свещи за аромотерапия, които нежно да го отпуснат за сън. Бетонна килия щеше да го убие. — Какво мислите, че ще се случи с него? — Наклони се напред, говорейки по-високо, за да се чуе въпреки шума от камионетката.

— Не знам. — Райли поклати глава, без да изпуска от очи пътя. — Наистина не знам — повтори тихичко, сякаш говореше на себе си, притеснението беше изписано на лицето му.

Няколко минути по-късно те отбиха по алеята към дома на Рита. Като спря зад Буревестника, Райли остави мотора включен, докато Франки слезе първа. Тъй като бронкото имаше само две врати, тя трябваше да дръпне предната седалка напред, за да могат влюбените гълъбчета да слязат.

— Благодаря, че ни докара — каза Рита, докато слизаше, все още здраво вкопчена в Мат. Без да изчакат Франки, те се заклатушкаха по алеята с ръце, обгърнали кръста на половинката.

Франки ги остави. Махмурлукът й започваше да се обажда и тя се чувстваше като парцал. Тази вечер можеше да мине и без възглавница върху главата, опитвайки се да изолира шумовете, които знаеше, че ще долитат от спалнята на Рита. Беше делила апартамент с нея повече от пет години и беше се сблъсквала с високото говорене на Рита и пронизителните й оргазмени стонове повече пъти, отколкото искаше да си спомня.

Доволна от хладния нощен бриз, тя се облегна на отворената врата и погледна към Райли. Освен няколко думи на купона те не бяха говорили тази вечер и тя търсеше да каже нещо, чувствителна за всяка изтичаща като песъчинка секунда.

— Какво има между съквартирантката ти и сърфиста? — проговори Райли.

— Срещнаха се преди няколко седмици. — Франки се отпусна, облекчена, че ледът е разчупен. — Тя е влюбена.

— Така ли?

Франки кимна. Защо водеха неангажиращ разговор за Рита и Мат? Беше два сутринта и това беше последното, за което искаше да говори. Но все пак беше много по-лесно и далеч по-малко неудобно, отколкото да говорят за себе си.

— Прекрасно е за Рита, но не е толкова прекрасно за мен, защото ще трябва да прекарам още една вечер на дивана. — Съжали за думите си още същата минута. Тъжна, самотна и отчаяна не беше образът, който искаше да си създаде.

— Да не ми казваш, че делите едно легло?

Франки се усмихна смутено, като осъзна как току-що е реализирала една от мъжките му фантазии.

— Апартаментът има само една спалня — обясни тя. — Нямаме особен избор.

Като сложи ръце на волана, Райли се обърна и погледна през предното стъкло. След малко проговори:

— Виж, не знам дали се интересуваш, но у дома винаги има свободно легло… — Гласът му отслабна несигурно.

Изненадана от предложението му, Франки се поколеба.

— Криси няма ли да има нещо против? — Името беше първото, което й дойде наум. Веднага съжали, че го е споменала.

Лицето на Райли се смръщи.

— Криси? — Потърка наболата си брада. — Коя е Криси?

Франки почувства изгарящо неудобство.

— Момичето, с което беше в Малибу. Дориан каза, че ви е поканил заедно на партито и аз просто реших… — Сви се, осъзнавайки, че никой не е нарекъл Криси приятелка на Райли. Както обикновено тя просто бе събрала две и две и бе получила около сто и петдесет.

Райли забеляза изгорялата си до филтър цигара, хвърли фаса през прозореца и запали нова. Вдишвайки, той се облегна в седалката си и поклати глава.

— Дориан е дяволски сватовник — промърмори той с лека усмивка. Обърна се и погледна Франки в очите. — Срещнах я веднъж, в деня, когато се видяхме. Честно казано, дори не си спомнях името й.

— О! — Погледът му беше смущаващ и тя сведе очи към ръката си, която все още стискаше дръжката на вратата. Започна да си играе с висулките на гривната си. Почувства смесица от облекчение, удоволствие и въодушевление. И силен срам, защото изглеждаше като ревнива жена.

— Но това не е незабравимо име като Картър Мансфийлд, нали? — добави Райли след малко. — Него никога няма да го забравиш.

Сарказмът му беше насочен към Франки, която вдигна поглед.

— Не, но не е и от тези, които искаш да запомниш, нали?

— Така ли? Двамата изглеждахте доста близки, преди да ви прекъсна. — Сега Райли звучеше ревниво.

Франки беше изненадана. Но повече от своята реакция. Беше поласкана, че той я ревнува. Беше й приятно.

— Слава богу, че ни прекъсна. Ако не беше, аз може би също щях да бъда арестувана.

— Съмнявам се.

— Защо не. Дориан го арестуваха.

Като дръпна продължително, Райли загаси цигарата си в препълнения пепелник на колата.

— Дориан беше арестуван, защото ченгетата имаха сигнал, че някой на партито пласира наркотици — говореше тихичко, гласът му

едва се чуваше от двигателя. — Те чакаха отпред, когато пристигнах. Дочух някои от тях, като си говореха.

— Вероятно е бил Картър Мансфийлд.

— Стига бе, Франки! Мултимилионна филмова звезда? — Развълнуван, той прокара пръсти през разрошената си коса. — Сигурен съм, че няколко линии кока далеч не са му чужди, но единственото пласиране на дрога, което е правил, е в ужасните си филми.

— Добре, ако не той, то кой тогава?

Райли прехапа устни и замълча. Франки разбра мълчанието му като признание за вина.

— Ти?

— По дяволите, не, за какъв ме вземаш?

— Добре, кой тогава? — Беше объркана и започваше да се дразни. Беше доста късно, за да започнат да си играят на „Познай кой е пласьорът?“.

Райли въздъхна.

— Мисля, че търсеха Дориан.

— Дориан? — ахна тя и се огледа наоколо, сякаш се страхуваше, че някой може да ги подслушва в тъмното. Сниши гласа си до шепот: — Казваш, че е бил Дориан? — Не можеше да повярва. Беше като сюжет от филм на Картър Мансфийлд. Никога не би се случило във Фулхам. — Казваш ми, че е пласьор на дрога? — Изведнъж всичко си дойде на мястото. Постоянно звънящи мобилни телефони, непрекъснати срещи „на кафе“ с приятели, издут от пари портфейл, сребърното дипломатическо куфарче, което никога не се отделяше от китката му. Нищо чудно, че беше господин Популярен на купоните и винаги беше поканен на всички светски събития в града.

— Не е както звучи. Той не се занимава с твърда дрога, а основно с трева.

Франки гледаше невиждащо.

— Знаеш, марихуана.

— Знам какво е трева — сопна се тя. — Била съм студентка.

Райли погледна през прозореца, мускулите на челюстта му се стегнаха.

Съжалявайки за нервността си Франки опита да звучи небрежно:

— Откъде я взима?

— Отглежда я.

Мълчание.

— Не ми казвай! На балкона си. — Тя изведнъж си спомни. Видя се как през последната седмица любящо полива растенията му. Неговата марихуана. Господи, тя беше съучастник…

Райли въздъхна.

— Беше дълъг ден. По-добре да тръгвам, защото утре трябва да ставам рано. Летя за Мексико за две седмици. По работа, не на почивка. — Улови погледа й. — Бих те поканил да ми помагаш, но е голяма рекламна кампания и имам нужда от човек с опит.

— Не се безпокой за това. — Франки не успя да прикрие разочарованието си.

Като си играеше с оръфаните краища на плетената си гривна, Райли се чудеше дали да повтори предложението си за пренощуване. Ако го направеше, тя вероятно щеше да реши, че я сваля, и щеше да го прати по дяволите. Но ако не го направеше, това можеше да е последният път, в който я вижда. Какво толкова имаше за губене?

— Офертата е все още валидна. За свободната стая.

Франки се поколеба. Спомни си за старата популярна песен: „Да тръгна или да остана?“. Обикновено би отказала, но ситуацията не бе обикновена. Не и след вечерта, която преживя. Докато се двоумеше, полъх на вятъра донесе ехото на смях и ентусиазирани викове откъм апартамента. Франки погледна Райли и двамата се усмихнаха. Както винаги, Рита не си поплюваше.

Без да трябва да казва каквото и да било, тя скочи обратно в камионетката и хлопна вратата. Райли запали мотора. Облегнат на седалката, с ръка върху волана, той полека даде на заден. Франки го наблюдаваше, оставяйки очите си да проследят познатия контур на лицето му: тънките линии, които се пресичаха под очите му, острата бръчка в средата на челото му — резултат от твърде много мръщене, разпилените лунички по носа му, които бяха почти неразличими под силния му тен. Спомни си за първия път, в който изобщо го погледна, в самолета за Ел Ей. Тогава беше непознат, някой, който я изкарваше извън нерви, някой, когото се надяваше да не види никога повече. Беше невероятно, че след всичко, което се случи, тя седеше до него и отново разглеждаше лицето му. Но този път тя виждаше напълно различен човек.

— Радвам се да те видя отново, Райли. — Не можа да се сдържи. За момент си помисли, че не я е чул, защото не каза нищо. Защото не можеше.

Думите на Франки бяха произнесени тихо, но всяка от тях отекваше силно в ушите му. Всъщност не беше кой знае колко важно, все пак тя не беше му се врекла във вечна любов. Но той знаеше, че има много повече значение в тези думи, отколкото обикновеното „Радвам се да те видя“. Беше първият път, в който тя признаваше, че той означава нещо за нея. Първият път, в който той чувстваше, че й пука за него.

Като превключи на скорост, той се обърна към нея и я погледна в очите.

— Аз също се радвам да те видя отново, Франки.

Гледаха се, без да казват нищо. Никой не изпитваше нуждата да говори. Накрая Райли откъсна очи от нея, настъпи педала и се насочи към каньона Лаурел в тъмнината пред тях.

ГЛАВА 31

Къщата на Райли бе кацнала на върха на тясна криволичеща уличка и до нея можеше да се стигне само с катерене по стръмна пътека, посипана със зрели смокини от претрупаните дървета, и прескачане през обраслите дворове на белосани къщи с големи веранди. Съдейки по камионетката му, Франки очакваше разхвърляна ергенска бърлога — малко апартаментче, затрупано с мръсно пране, седмична порция от картонени кутии с остатъци и мивка, пълна със засъхнали чаши от кафе. Но жилището нямаше нищо общо с това. Като за начало бе чисто.

— Чистачката идва днес — призна той смутено, като светна лампата в сводестата всекидневна.

Франки се огледа. Имаше две стари копринени канапета, на места излинели почти до голо и доста избелели от слънцето, преливаща библиотека, натъпкана с книги и дискове, никой, от които нямаше собствена кутийка, и ниска дървена масичка, която носеше белезите от хиляди чаши с кафе, червено вино и зехтин. Мястото имаше хубава атмосфера. Истинска камина красеше далечната стена — с почернели тухли и лавица, затрупана от сувенири от далечни страни: парче дърво, огладено от вода, издялана африканска статуетка със счупено копие, макет на самолет от войната. Сребърна рамка за снимки от Мексико лежеше на една страна.

Франки я взе. Стъклото беше паднало или счупено, но вътре все още имаше снимка. Тя я вдигна към лампата, за да я разгледа по-добре. Беше снимка на Райли и жена, същата жена, която бе видяла на снимка в портфейла му. Те стояха прегърнати на плажа. Тя се усмихваше на фотографа и придържаше косата си, а той гледаше към нея и се усмихваше. Изглеждаше различен. Косата му беше по-къса и той беше много по-слаб, по-млад, по-щастлив.

— Това ли е бившата ти съпруга?

Той кимна, драсна клечка кибрит и се наведе да запали свещите в свещника до камината, покрит от години разтопен восък.

— Да, това сме Кели и аз. Преди да се оженим.

— Какво се е случило със стъклото?

— Счупено е. — Усмихна се засрамено. — Не мога да си спомня дали тя го хвърли, или аз. — Изчезна в кухнята и се върна с бутилка „Джак Даниълс“ и две чаши. — Искаш ли питие?

— Да, защо не.

Алкохолът може би щеше да укроти махмурлука й, а и всъщност тя доста харесваше идеята да пие уиски, облечена в кожен панталон в дома на мъж — дома на Райли — в три през нощта. Взе чашата и отпи от кафеникавата течност, наслаждавайки се на усещането, когато изгори езика й. Тя се усмихна на себе си. Ако Хю можеше да я види сега. Избърса праха с пръсти и отново погледна снимката.

— Колко дълго бяхте женени? — Разглеждайки лицето на Кели, тя се изненада от ревността, която я прободе.

— По-малко от две години. Разведен съм по-дълго, отколкото бях женен.

— Липсва си ти? — Още щом го каза, Франки знаеше, че не бе редно. — Съжалявам, не е моя работа. — Остави снимката обратно на полицата, после промени решението си и я захлупи както си беше.

Райли я погледна за момент, без да каже нищо, след това се наклони напред и отвори чекмедже в масичката. Търсейки из боклуците, той най-накрая намери необходимото — комплект листчета за свиване на цигари и прозрачна опаковка, пълна с трева.

— Липсва ли ти бившият ти? — Той близа единия край на хартийката и започна да свива цигара.

Франки се поколеба. Първосигналната й реакция бе да изкрещи: „Да!“, но нещо я спря.

— Мисля за него. — Прокара пръсти по грубите стени, приближи се до френските прозорци, които бяха оставени отворени, и с гръб към Райли се загледа в тъмнината на градината, заслушана в далечния вой на койоти. — Чудя се какво прави, с кого е. Дали му липсвам — каза тя тихо, почти на себе си.

— Кога се разделихте?

— О, преди около седем седмици, пет дни и… — Обърна се и погледна часовника си. — Почти десет часа. — Усмихна се и отпи от уискито в очакване на реакцията на Райли. — Това трябваше да е шега.

— Знам. — Райли се усмихна. — Не съм чак толкова задръстен американец. — Закачливо усмихнат, той усука края на цигарата и я запали. Хартията се сви и стана на пепел. Постави цигарата между устните си и дръпна силно и продължително. Изпусна дима и й я подаде. — Заповядай, опитай малко от най-добрата на Дориан.

Бяха минали години, откакто Франки бе пушила трева, и бе забравила колко много й харесваше. Райли пусна няколко диска с американски струни, които тя не беше чувала преди, и двамата се излегнаха на дивана, пиеха уиски, пушеха, смееха се и разговаряха. Времето подло се правеше на спряло, но когато му обърнеха гръб, препускаше с ужасяваща скорост. Дискове от по няколко часа започваха и свършваха за не повече от пет минути, цигарите изгаряха секунди след запалването им и през цялото това време тя и Райли не спираха да говорят. Нито за момент не спираха, за да помислят какво да кажат, и не изпадаха в неловко мълчание. Франки не можеше да си спомни последния път, когато се бе чувствала така спокойна с някого, който не беше Хю.

— Е, какво мислиш за новия ми панталон? — Чувствайки се опиянена, тя не можа да се сдържи да не пофлиртува. Вдигна крак и го завъртя няколко пъти, за да го покаже от всички страни.

— Изглеждаш страхотно. — Усмихна се той, докато гледаше как тя размахва крака във въздуха. Франки беше много забавна, когато беше напушена. — Ти винаги изглеждаш страхотно… Е, може би не и в деня, когато се срещнахме на летището. — Той се наведе, когато тя метна възглавница по него.

Като се смееше, Франки притисна колене към гърдите си, чувствайки как коженият колан се впива в корема й.

— Рита го избра — обясни тя, докато си дръпваше от цигарата, която той й подаде. — Каза, че трябва да променя имиджа си, но аз все още не съм сигурна, че това наистина съм аз. — Усещайки внезапно, че започва да дърдори, тя му подаде цигарата обратно. Сега знаеше защо е пропуснала толкова много лекции в университета. Главата й започваше да се върти.

— Каква си ти?

Смехът й затихна и тя се замисли.

— Господи, вече не знам! Дълго време си мислех, че имам кариера, хубав апартамент и щях да се омъжа за Хю… — Въздъхна и

се облегна на дивана. Неочаквано главата й натежа ужасно и тя се отпусна на възглавниците.

— А защо не го направи? — Въгленче от цигарата падна на ризата му и той го бутна, преди да е прогорило дупка в плата.

— Хю не искаше да се жени, поне не и за мен. — Нави кичур коса на пръста си и го остави бавно да се развие. — Той искаше пространство. — Захили се. — Пространство. Що за тъпо обяснение?! — Млъкна и си спомни сцената от рождения си ден, начина, по който се почувства онази вечер, емоциите, които смяташе, че никога няма да я напуснат. Без предупреждение сълзи започнаха да мокрят миглите й. — Защо просто не ми каза, че не ме обича повече? — промърмори тихо.

— Хей! — Като се наведе напред, Райли премести косата от лицето й, когато по бузата й се търколи сълза.

Франки изхлипа, чувствайки се засрамена.

— Извинявай, просто не ми обръщай внимание. Не исках да се разстройвам. — Тя избърса лицето си, размазвайки спиралата по бузите си. — Просто този алкохол… и Дориан, и полицията, и всичко. — Сивкава сълза погъделичка върха на носа й. — Господи, сигурно ме мислиш за идиот…

Райли погледна нежното й лице, мокро и нещастно, и почувства внезапен порив да я прегърне. Изглеждаше толкова крехка, толкова уязвима.

— Стига де, нормално е да се разстройваш от време на време. Раздялата е скапано нещо. Някой винаги е наранен. Този път това се случи на теб. — Той стисна лекичко ръката й, преплитайки пръсти с нейните. — Ако ще помогне, аз мислих за Кели шест месеца, може би дори година. Докато един ден не се събудих и не осъзнах, че съм я превъзмогнал. Всъщност отдавна я бях преодолял, просто не бях забелязал.

— Но как разбираш, че си превъзмогнал някого? — Тя разтърка подпухналите си очи.

— Просто разбираш. — Наведе се напред и напълни чашите. — Един ден ще чуеш вашата песен по радиото и няма да се разплачеш. Ще се събудиш една сутрин и той няма да е първото, за което се сещаш, или последното, за което мислиш, преди да заспиш. Няма вече да виждаш лицето му, когато затвориш очи или когато вървиш сред

тълпа непознати. И когато нещо те разплаче или разсмее, той няма да е първият човек, с когото искаш да го споделиш. — Като пое цигарата от нея, той дръпна дълбоко. Но тя бе загаснала. — Ще забравиш телефонния му номер, може би дори рождения му ден и вашата годишнина, но няма да забравиш него. — Запали тревата отново, вдиша и издиша спирала синкав дим. — Съжалявам, от тревата е, тя ме кара да се държа като терапевт. — Усмихна се смутено.

Чувствайки се уморена, Франки се протегна на дивана.

— Защо се разделихте с Кели?

Той повдигна рамене.

— Просто не се получи. Тя искаше някого с голяма кариера, амбициозен. Побърквах я, ремонтирайки камионетката, мотаейки се, снимайки. Тогава още започвах кариерата си. — Млъкна, за да загаси фаса в пепелника. — Тя каза, че трябва да порасна, но идеята й за порастване означаваше да нося костюм и да работя в офис. — Усмихна се унило и погледна Франки. — Накрая ме остави заради някакъв богат адвокат, който караше мерцедес за сто хиляди долара и играеше голф всяка неделя.

— Хю играе голф. — Франки не устоя да не го прекъсне.

— Адвокат ли е?

— Не, брокер. — Мисълта неочаквано се оказа забавна и тя се усмихна. — Но носи костюм… и вратовръзка.

Настроението й прескочи от мъка към щастие и тя започна да се хили. Райли я наблюдаваше — лицето й, озарено от смеха, косата й, разпиляна по възглавницата. Като протегна ръка, той бутна тъмните къдрици от очите й, прокарвайки леко пръсти по челото й. Хихикането й утихна като на механична играчка и успокоила дишането си, тя застана неподвижно за момент. Гледаше го. Очакваше. Чудеше се какво ще стане след секунда.

— Искам вода. — Нещо я накара да наруши магията и да седне. Сякаш някаква част от нея все още беше вярна на Хю. Стана, залитайки, и внимателно закрачи към кухнята. Нещо привлече погледа й, забутано в далечния ъгъл до прозореца. Беше малко високо пиано.

— Свириш ли? — Тя се приближи до него и като вдигна капака, прокара пръсти по клавишите. Издадоха звънлив звук, напомняйки й за времето, когато беше малка и баща й свиреше за нея.

— Малко. Когато бях тийнейджър, се считах за нещо като текстописец.

— Ще изсвириш ли нещо?

— О, стига де, късно е! — Той се протегна и запали цигара.

— Моля те. — Тя издаде напред долната си устна и го погледна умолително.

Как би могъл да откаже? Надигайки се от канапето, Райли отиде при нея и се настани удобно на малката пейка. Като прекара пръсти през косата си, той ги постави на клавишите и започна да импровизира — откъси от стари песни на Бийтълс, няколко тона от Боб Дилън, малко Кат Стивънс. Тя се облегна на пианото, наблюдавайки ръцете му. Слушаше.

— Не, стига, сериозно. — Наведе се към него и дръпна цигарата, която висеше от ъгълчето на устата му. — Изсвири някоя от своите песни.

Той се усмихна и поклати глава.

— За мен.

Той се поколеба.

— Сигурна ли си?

Въпреки че беше напушен, се чувстваше нервен. Не беше свирил своите неща от години. Не и от както се разведе. Франки кимна усмихната.

— Сигурна съм.

За момент той остави пръстите си да танцуват над белите и черните клавиши. За един кратък момент Франки си помисли, че той ще припадне, но Райли се наведе напред и удари клавишите. Отне му секунда да намери следващия тон. И следващия. Началната мелодия на песента бавно изпълни стаята и тя чу гласа му, плътен и нежен, почти мълвящ думите:

„Някъде дълбоко в мен има място,
което само ти откриваш,
чувства някъде дълбоко в мен,
които ти остави след себе си.“

С всяка следваща нота смущението и неудобството изчезваха. Тя го наблюдаваше в сиянието на светлината — широките му рамене, наведени над пианото, косата над лицето му, и знаеше, че не може повече да се бори с чувствата си към него. Отричането им нямаше да ги накара да изчезнат. И като го гледаше в този момент, тя не искаше те да изчезват. Остави празната си чаша на пианото и седна до него.

„Затварям очи и ти ме отвеждаш,
затварям очи и ти ме отвеждаш там.“

Последната нота отзвуча. Той вдигна очи към нея. Тя към него. Всяко мигване, всеки дъх бе наситен с въпроса: „Какво се случва сега?“. Франки чакаше. Тя знаеше, че балансира внимателно на ръба на огромна бездна, чувстваше как се отпуска и се изплъзва. Искаше да падне.

Неспособна да се спре, тя се приближи до него и докосна лицето му. Лека ласка с върха на пръстите й, която бе по-интимна и възбуждаща от всичко, което бе изпитала с Хю през двете им години заедно. Беше стаила дъх, докато докосваше белега на веждата му, надолу по лицето му, през наболата му брада до ъгълчетата на устните му. И тогава, навеждайки се бавно към него, тя направи нещо, което осъзна, че е искала от толкова дълго време. Целуна го.

Той се поколеба за секунда и придръпвайки я по-близо, обви ръце около нея и я притисна към себе си. Вдишваше я. Устните му вкусваха нейните. Езикът му докосваше нейния. Бяха затворили очи. Сърцата им препускаха. Дълбоки, дълги, гладни целувки, родени от липсата на каквото и да било смущение или неудобство. Просто двама души, които се желаеха. Прегръщаха се. Целуваха се до забрава.

Искаха го толкова отдавна.

ГЛАВА 32

Точно единадесет минути след шест сутринта Франки почувства как земята се движи. Но този път това нямаше нищо общо с Райли. Поглеждайки към него, спящ до нея под одеялото, голото му тяло сгушено плътно в нейното, тя все още не можеше да повярва какво се бе случило между тях. Какво се случваше между тях.

Разполагаше с хаотични спомени — устните му на шията й, прокарваше ръце по голите му рамене, стоновете на клавишите, когато я притисна към пианото, откри татуировката дракон, частично скрита под космите на гърдите му, чувстваше как езикът му прокарва линия по корема й, надолу покрай пъпчето. Губеше й се как стигнаха до спалнята на втория етаж, но си спомни огромното легло, как сваляха дрехите си. Един господ знае как изобщо Райли бе успял да свали кожения й панталон, но той със сигурност изчезна, заедно с джинсите му и всички дразнещи части бельо, които се оплитаха около ръце и глезени. И останаха голи. Тя беше гола. В леглото с мъж, който не беше Хю.

Но вместо да бъде разкъсвана от несигурност и срам, да се притеснява за целулит и отпуснати части, за гърди, които не бяха достатъчно големи, твърди и повдигнати, и корем, който не беше помирисвал стягащи упражнения от господ знае кога, тя слушаше Райли, който й казваше колко е прекрасна, колко е красива, колко е секси. И му вярваше. Може да не беше бръснала краката си от две седмици и да не бе намерила смелост да посети козметик за бикини линията си, която вече беше повече от набола по краищата, но Райли я накара да се почувства неустоима и много, много повече.

Прекрасният, похотлив, неустоим Райли. Всичко, свързано с него, я караше да се чувства свежа и тръпнеща. Винаги си беше обещавала, че няма да спи с мъжа на първа среща, но някои обещания бяха, за да се нарушават. И това бе едно от тях. Да устои на Райли, би било като да устои на цигара, когато е пияна, на голям „Кит-кат“ в деня преди цикъла си или на рокля от Карън Милън, когато е получила

заплата. Въпреки че да бъде с Райли беше странно — все пак беше споделяла леглото си с Хю почти две години — беше и дяволски вълнуващо. Да го кажем направо — сексът беше просто невероятен. Всъщност до този момент тя не знаеше, че такъв секс съществува, освен във внимателно режисираните сцени по филмите или на страниците на книги, написани от жени на средна възраст с живо въображение. Но това беше реално. Това, което правеше с Хю, беше хубаво, но сравнено с това, което изпита с Райли, изглеждаше като жалка имитация. Сякаш изведнъж й бе дадено да отпие глътка шампанско „Дом Периньон“ след цял живот на наливно вино.

Ето го отново. Франки внезапно беше откъсната от фантазиите си. Нямаше грешка. Земята наистина се движеше.

Като вдигна глава от възглавницата, тя се озърна в непозната тъмнина на спалнята. Но не успя да види нищо. Само го почувства. Тръпнещо чувство, както когато живееше в приземен апартамент в Ърлс Корт и влакчетата на метрото преминаваха в близост, раздрънквайки чашите на сушилнята и разместващи образа на телевизора. Но разбира се лондонското метро не стигаше до Ел Ей. Което можеше да означава само едно. Земетресение.

О, боже мой! Паниката я стисна за гърлото, когато почувства как подът започва да се тресе под нея и с периферното си зрение забеляза как старинният гардероб подскача на крачетата си. Беше виждала кадри от земетресения по новините, къщи се сриваха за секунди, магистрали се усукваха като панделки, хора изгаряха живи.

— Райли — прошепна името му.

Той не помръдна.

Тя не смееше да се движи. Паниката я правеше ирационална и тя се страхуваше, че и най-малкото движение ще накара стаята да се движи повече.

— Райли — повтори по-силно.

От шкафчето падна чаша, разби се на парчета на дървения под и събуди Райли. Той лениво отвори очи и премигна като котарак срещу слънцето.

— Какво има?

Прегракналият му шепот подейства като магия. Едва бе изрекъл думите и земетресението се успокои, спирайки толкова бързо, колкото бе започнало. Единственото останало доказателство бяха парчетата

стъкло по пода и далечният звук на задействани аларми и лаещи съседски кучета надолу по улицата.

Като протегна мускулестата си ръка, Райли я притегли към себе си.

— Просто потрепване, нищо, за което да се безпокоиш — прошепна, усмихнат на наивността й и страха, изписан по лицето й.

— Но аз толкова се уплаших. Помислих…

— Шшшш, добре си. Нищо няма да ти се случи. — Започна нежно да целува лицето й, като леко движеше устни по клепачите й. — Е, може би не съвсем нищо. — Ръката му плавно се плъзна по вътрешната страна на бедрата й.

Тялото й потрепери, но този път тя не беше уплашена. Затвори очи и изпусна дълбока въздишка от удоволствие. Започваше отново. Повторенията никога не бяха изглеждали толкова хубави.

— Познай какво…

Входната врата се захлопна и стъпките на Франки отекнаха по посока на тъмната всекидневна. Тя спря на място, когато видя Рита, отпусната без настроение на канапето, чоплеща лака по ноктите си и гледаща телевизия на спуснати завеси. Беше три следобед, а тя все още носеше дрехите от миналата нощ.

— Какво? — промърмори Рита, без дори да вдигне поглед.

Нещо подсказваше на Франки, че сега може би не е най-подходящият момент да сподели новините си за Райли. Преценявайки ситуацията, тя направи единственото, което една разумна британка би могла да направи при тези обстоятелства — заговори за времето. За щастие, както всичко в Ел Ей, времето беше по-добро и по-възхитително откъдето и да било другаде, което означаваше много повече за обсъждане от монотонния ръмеж в Обединеното кралство. Като за начало имаше земетресения.

— Почувства ли земята да се движи тази нощ?

— Да се движи? Дори не си мръдна пръста — сопна се Рита горчиво. — Мат нямаше желание.

Франки беше объркана.

— Мат? Аз говорех за земетресение. Не го ли усети?

— Какво земетресение? За какво говориш?

Франки ахна от изумление. Рита спеше като пън, но дори и тя не би успяла да прохърка трус с магнитуд 3.5 по Рихтер. Като взе дистанционното от нея, тя превключи канала на CNN и репортерка с буйна коса и много блясък за устни се включи със своя коментар от мястото на събитието за щетите по магистралата, причинени от земетресението.

— О… — Показвайки толкова интерес, колкото ако Франки беше превключила на резултатите от баскетболния мач, Рита продължи съсредоточено да чопли лака по ноктите си. Това беше нейният начин да се справи с лошото настроение. — Това земетресение.

Като осъзна, че няма смисъл да притиска Рита, когато тя е в едно от особените си настроения, Франки се излегна на възглавниците, изрита обувките си и затвори очи. Съзнанието й все още се въртеше около събитията от последните дванадесет часа. Първо купонът, после скандалът с наркотиците и арестът на Дориан и накрая Райли. Усмихна се, като се сети за него. Спомни си как се събуди и откри, че той е тръгнал за Мексико, излежава се в леглото му с часове и не искаше да си тръгне, сякаш ако стане, ще развали магията. Вдишваше аромата му от възглавницата, на която беше спал, премести се на неговата страна в леглото, попиваше топлината от тялото му и се усмихваше на себе си като луда от любов тийнейджърка. Тя току-що беше открила нещо, което не смяташе, че съществува. Живот след Хю.

— Искаш ли бисквитка? — Рита размаха пакета пред нея като маслиново клонче. Това беше нейният знак, че иска да говори.

— Не, благодаря. — Франки се откъсна от мислите си и поклати глава. — Е, хайде, какво има? Мислех, че ще си луда от щастие.

— Искаш да кажеш луда от гняв. — Мускулите на челюстта й се стегнаха гневно, извади бисквитка от пакета и я строши на две. Нещо подсказваше на Франки, че бисквитката е придобила символично значение и олицетворява нещо или по-вероятно някого.

— Миналата нощ опитах всичко. Шампанско, омари, масаж с ароматни масла, ново бельо, ароматни свещи…

— И?

— Това беше най-скъпата нощ без секс в моя живот. — Рита натъпка гневно двете половинки на бисквитата в устата си и задъвка ожесточено. Диетата й на похот и бушуващи хормони определено бе приключила. — Изпълнихме цялата обичайна игра. Имам предвид, че

трябва да съм прекарала двадесет и повече минути с пениса му в устата си. Но тогава, когато се стигна до истинския секс, нищо не се случи. Нищичко.

— Имаш предвид, че не спахте?

— Спането е единственото проклето нещо, което правихме.

— Но аз си мислех…

— Аз също — промърмори Рита нещастно. — Какво погрешно съм направила?

— Може би е попрекалил с питиетата? — Франки се опитваше да измисли успокояващо обяснение.

— Да не го е вдигнал заради алкохола? — Рита изсумтя огорчено от идеята. — Трябва да се шегуваш. Копелето си го размахваше като Люк Скайуокър лазерния си меч. — Приключи с ноктите на ръцете си и се зае с тези на краката. — Ето защо не можах да повярвам, когато каза, че не иска. Не ми говори за подмамване с моркови.

Франки се чувстваше объркана. Беше спала едва около два часа, а сега Рита правеше зеленчуково филмови аналогии.

— Може би има проблем.

— Аз съм тази с проблема — нацупи се Рита. — Аз съм тази с приятеля, който отказва да прави секс.

— Може би има слаб сексуален нагон. — Франки започваше да се отчайва.

— Имаш предвид фригиден?

— Ами, би могъл да бъде.

— Нима ми казваш, че съм успяла да открия единствения хетеросексуален мъж в Ел Ей, който не иска да прави секс? — Рита поклати глава невярващо. — Това е точно моят късмет, нали? Най-накрая успях да открия привлекателен мъж в Ел Ей, който не е гей или женен, не ходи на психиатър и не е учен и бинго — той се оказва фригиден.

Франки я погледна съчувствено.

— Това е като в онзи епизод на „Сексът и градът“, сещаш ли се. Онзи, в който Сара Джесика Паркър срещна привлекателния мъж и той беше идеален на пръв поглед…

— … но не ставаше в леглото — довърши Рита. — Гледала съм го. — Запали цигара и се загледа в дима. — Може би изобщо не е това. Може би просто не ме желае. — Дръпна дълбоко. — Не е извън

границите на възможното, нали? — Обходи тялото си с поглед. Все още носеше прелъстителния си комплект бельо. Болезнен спомен за това, което можеше да се е случило. — Може би просто не го възбуждам. — Като взе дамското си огледалце от масата, където лежеше сред разпилените гримове, тя го отвори и разгледа отражението си. — И кой би го обвинил? Изглеждам ужасно. Погледни ме! — Намачка кожата по лицето си сякаш беше лепкаво тесто.

— Глупости. Изглеждаш добре — настоя Франки.

Рита цъкна неодобрително.

— Ти можеш да го кажеш. Ти имаш скули.

— Ти също.

— Не, нямам. Скулите са като закачалки за лицето… — Попипа лицето си с пръсти. — А ти знаеш какво се случва, когато не закачиш дрехите си те се сплескват и намачкват. Погледна в огледалото. — Като мен.

Трагическият монолог на Рита бе прекъснат от скърцането на гуми отвън. Като погледна през прозореца, Франки видя една от колите на Дориан да дава на заден по алеята и да отпрашва с почти сто километра в час към каньона Лаурел.

— Това Дориан ли беше? — Тя не беше успяла да види шофьора зад затъмнените стъкла на беемвето.

Рита кимна.

— Да. Прибра се преди около два часа, докато теб все още те нямаше. Явно не са го обвинили в нищо. Нямат доказателства. — Решавайки, че тютюн и бисквитки не са добра комбинация, тя загаси цигарата си. — Което не е изненадващо, имам предвид, че Дориан е последният човек, който би се забъркал с наркотици.

Франки не каза нищо. Почувства прилив на вина. След всичко, което се беше случило между нея и Райли, тя напълно бе забравила за ареста на Дориан.

— Как е той?

— Огорчен. — Рита направи гримаса. — Явно не са били любезни при претърсването на голо.

Франки потрепери.

— Когато го видях тази сутрин, изглеждаше ужасно. Сякаш бяха отнели живеца му. Едва говореше. Направих му чай от женско биле с бренди и той едва държеше чашата. Ръцете му трепереха толкова

силно. — Като затвори огледалцето, тя погледна Франки и за първи път й направи впечатление, че тя все още е с дрехите от миналата нощ. Потънала в собствената си депресия, не бе успяла да забележи нищо друго, освен своето собствено нещастие. — Къде беше? — Челото й се набръчка, когато присви очи.

Франки се усмихна щастливо, неспособна да сдържи въодушевлението си. Гласът й беше почти шепот:

— При Райли.

Рита ахна. Дори и в тревожното си състояние тя не можа да пропусне блясъка в очите на Франки.

— Мамка му, не си!

Тя не можеше да повярва. Със сигурност не. Не и отдадената на Хю Франки, не и Франки, която не признаваше друг, освен Хю, не и Франки, която не можеше да погледне мъж, ако не е Хю.

Франки кимна.

Загубила ума и дума, Рита се отпусна на дивана с отворена уста.

— Секс?

— Да — ухили се Франки, — три пъти.

ГЛАВА 33

През следващите няколко дни усмивката не напусна лицето на Франки. Всички евентуални съмнения, които можеше да има относно преспиването с Райли, се изпариха с първото му телефонно обаждане. Не след традиционните два дни, а само след няколко часа, след като я бе оставил в леглото си. Шумна връзка с ехо от летище „Канкун“ в Мексико и неговият нисък, ленив глас, който й казваше колко хубава е била миналата нощ и как няма търпение да се върне обратно в Ел Ей и да „продължи оттам, докъдето са стигнали.“

Притиснала слушалката плътно до бузата си, устните й докосваха говорителя, тя се опиняваше от думите му. Знаеше, когато ги повтаряше на Рита, че вероятно звучат глупаво, дори евтино, но те не бяха казани набързо и просто така. Той дори звучеше притеснено, несигурно, колебливо. Сякаш не можеше напълно да повярва какво се беше случило между тях.

Не беше само той.

— Е, мисля, че е прекрасно — обяви Рита, докато обикаляха из базара за елхи в Бевърли Хилс на лов за перфектния норвежки смърч за апартамента. — Забежка е точно това, от което имаш нужда. Особено по това време на годината. Само се замисли за всички оправдани целувки под имела. — Като взе клонче за продан от кошница, тя се изправи на пръсти и се опита да го разлюлее над главата на Франки.

Засмяна, Франки я избута настрани, но не можа да не се замисли над избора й на думи. Забежка. Това ли щеше да бъде всичко?

Няколко седмици във вихрушката на алкохол и флирт в италиански ресторанти с разтопени по бутилки от вино свещи на масите и ръката му, която я опипва? Натискане в дискотеката и повече секс, отколкото може да си представи?

След седмица международни обаждания от затънтените плажове на Тулум и храма на маите в Чичен Ица — кратки накъсани разговори по неблагонадеждни мексикански улични телефони — Франки не

можеше да потисне усещането, че зад неангажиращите реплики се крият неизречени чувства. Че това ще бъде повече от краткотрайна връзка, приключила още в началото с неопределено обещание за нова среща. Малко забавление щеше да я остави само с хаотични пиянски спомени от среднощни купони, огромна сметка на кредитната карта и ако имаше или нямаше късмет, зависи от гледната точка, сериозен цистит от всичкия енергичен секс.

Това беше различно.

Несъзнателно прокара пръсти по боцкащите иглички на едно от дърветата и се обърна към Рита.

— Мисля, че е идеално.

— Така ли? — Като опипа клоните, Рита силно раздруса дръвчето и се отдръпна назад, за да го огледа по-добре. — Да, права си. И аз мисля, че е идеално. — Празнично усмихната от своето откритие, тя тръгна да търси привлекателния продавач. Пооправи косата си и разкопча най-горното копче на дрехата за всеки случай.

Франки наблюдаваше как приятелката й си проправя път между дръвчета, знаменитости с прихлупени шапки и надуваеми фигури на Дядо Коледа и се усмихна на себе си. Не мислеше за коледното дръвче.

През последните седмици Франки бе приела, че вече не е просто бившата на Хю, но и любимата на Райли. Любимата на Райли. Звучеше забранено и възбуждащо, дяволски по-възбуждащо от бившата на Хю. Но щеше да й трябва повече време да свикне. Дори сега, цели седем дни по-късно, тя не можеше да повярва напълно. Първите няколко дни след заминаването на Райли тя се измъчваше от угризения и вина. Сякаш някак изневеряваше на Хю. Знаеше, че това е доста извратено чувство за вярност, но не беше лесно да наруши нещо, което очакваше да продължи цял живот. Само преди два месеца чуваше сватбените камбани, мечтаеше за диамантени бижута от „Тифани“, упражняваше подписа си като госпожа Хю Хамилтън и сега изведнъж се случи това. Без никакво предупреждение тя се бе влюбила в наливащ се с бира, ядящ месо, мърляв, дързък… дяволски невероятен американец, за когото не можеше да престане да мисли.

Само че колкото повече мислеше за това, толкова повече трябваше да признае, че случилото се между нея и Райли въобще не беше изненада. Знаците си бяха там от седмици, тя просто не ги бе забелязала. Сякаш гледаше една от онези картини, направени от

хиляди безсмислени точици, и изведнъж беше успяла да ги свърже и да види цялата рисунка. Беше толкова потопена в Хю, толкова погълната от Хю и това, което не можеше да получи, че не беше успяла да забележи какво има. Какво можеше да има, ако беше протегнала ръка и го беше хванала здраво. Сега го държеше с две ръце и щеше да му се наслаждава. Независимо от последствията.

— Леле, огромен е! Смятате ли, че ще успеете да го пъхнете вътре? — Не особено невинно Рита зяпаше асистента Майкъл — висок метър и осемдесет, дъвчещ дъвка, с полицейски очила и обърната назад бейзболна шапка. Той се опитваше да събере коледното дръвче на задната седалка на Буревестника, който вече преливаше от многоцветни гирлянди, няколко кутии играчки и шест флакона изкуствен сняг. Рита не харесваше дизайнерските визии за празниците — минималистична картина от няколко сребристи клонки и прецизно аранжирани чаени свещи — предпочиташе проблясващи пъстри светлинки, бял сняг, посипан по прозорците (заедно с шаблони за Дядо Коледа и снежен човек) и нанизи от коледни картички, кръстосани под тавана.

Като избърса капчица пот от челото си с една от градинските си ръкавици, Майкъл се усмихна многозначително на Рита и Франки.

— Никога досега не съм имал проблем. — Думите му бяха мазни като гелосаната конска опашка, която висеше като лъскав черен охлюв от задната част на шапката му.

Франки запази каменно изражение. Какъв мазник! Настина ли смяташе, че е секси?

Рита явно мислеше точно така. Кискайки се предизвикателно, тя се наведе, като притисна гърдите си една към друга, за да е сигурна, че ако Майкъл не е забелязал деколтето й до момента, то сега със сигурност ще го направи. Знаеше, че флиртува безобразно, но не я интересуваше. Закачките с двадесетгодишния асистент на базара за елхи бяха най-близкото до секс, което щеше да получава занапред.

Въпреки разочароващата нощ след партито на Картър Мансфийлд тя и Мат все още се виждаха, но тя сериозно започваше да се съмнява колко дълго може да издържи със сърфист, който обича да язди вълните, но не и червенокоски от Ланкшър. Минаваше месец, все още не бяха правили секс и положението ставаше все по-дразнещо.

Беше чувала за бавен подход, но това беше лудост. Ако скоро не правеше секс, хименът й щеше да се регенерира и тя отново щеше да бъде девствена.

Не че й липсваха желание или старание. След тоталния провал с оскъдното бельо и масажното олио, тя прие съвета на Франки да седнат и спокойно да поговорят за проблема. За съжаление, интерпретацията на Рита за „спокоен разговор“ беше да застане в средата на спалнята и мачкайки целулита по дупето си, да крещи: „Заради това е, нали?“. Очаквано нейният подход не доведе до никакви отговори. Тя все още не знаеше защо Мат отказва да прави секс. Всъщност единственото, което знаеше, бе, че не разбира. И това я побъркваше. Страшно много.

— Внимавайте да не се убодете на всички тези иглички, могат да бъдат много остри.

— Не се притеснявайте, имам нужда от качествено убождане. — Рита намигна на Франки, която искаше да се скрие в миша дупка от срам.

Почувства се облекчена, когато словесното им разсъбличане бе прекъснато от началната мелодия на „Мисията невъзможна“, долитаща от леопардовата чанта на Рита. Беше новият й мобилен телефон. Купи си го едва миналата седмица по съвет на агентката, която каза, че трябва да може да се свързва с нея по всяко време. За нещастие, по някаква причина номерът й постоянно беше объркван с този на денонощен тайландски ресторант с храна за вкъщи и вместо да я заливат с предложения за прослушвания и филмови роли, тя беше денонощно тормозена от поръчки за свинско в сладко-кисел сос, макарони и варен ориз.

— Ако е още една проклета поръчка за пиле с къри, ще им кажа да вървят на майната си!

Но не го направи. Смръщила чело, тя притисна телефона до ухото си. Беше й трудно да чува заради непрекъснатия поток коледни песни от високоговорителите.

— Да, на телефона. — Последва мълчание. Франки забеляза как Рита пребледня.

— О… ОК… дааа… Искам да кажа, разбира се… да… добре… чао. — Тя зяпаше невиждащо телефона в ръката си, сякаш никога не бе използвала мобилен.

— Е? — Франки се притесняваше, че има проблем. Никога не бе виждала Рита толкова пребледняла. — Какво се е случило?

За първи път в живота си Рита нямаше думи. Изглеждаше зашеметена, сякаш беше в шок.

— Рита, за бога, ще ми кажеш ли какво става?

С разтреперана ръка Рита извади кутията си цигари и запали една. Тя вдиша дълбоко, цветът започна да се завръща по лицето й и шокът отстъпи място на вълнение. По лицето й се разля налудничава усмивка като на хората току-що спечелили от лотарията, позиращи за снимка с чек в ръце. Издуха облак дим, прехапа устна и заговори бавно и премислено, сякаш имаше проблем да намери думите.

— Получих я… — Замълча и издуха дима през ноздрите си. — Получих ролята в „Мотел Малибу“. Тази на рецепционистката Трейси Потър… — Гласът й секна, когато проумя реалността на думите си. Вкопчвайки се във Франки, тя я погледна в очите. — По дяволите, можеш ли да повярваш? Получих проклетата роля…

Звездите под прикритие спряха товаренето на норвежки борчета в спортните си коли и започнаха да се оглеждат за източника на крясъците. Като се опитваха да сбърчат изкуствено опънатите си чела, те зяпнаха през дизайнерските си очила към малката червенокоска с леопардова блузка и миниполичка, която подскачаше обезумяла от радост и надаваше радостни писъци. Повличайки и приятелката си, тя омота себе си и асистента в сребърни гирлянди, подхвърляше изкуствен сняг във въздуха и се радваше като малко дете.

Рита знаеше, че всички я зяпат, но не я интересуваше. Тя щеше да се радва на много повече внимание в бъдеще и беше добре да започне да свиква. Тя щеше да бъде известна. Не беше за вярване, но тя най-накрая успя.

Рита Дъфин щеше да стане звезда. Проклета холивудска звезда в сапунен сериал.

ГЛАВА 34

— Весела Коледа, съкровища! — С готварска престилка върху костюма с принт на змийска кожа, размахал клонче имел, Дориан поздрави Рита и Франки на вратата и ги разцелува звучно. — Изглеждате зашеметяващо както винаги! — Ухили се, облиза устни и ловко обви ръце около тях. Преведе ги през прага и ги насочи към терасата, която беше декорирал с лампички и лъскаво дизайнерско коледно дръвче. На масата проблясваше гарафа, която той вдигна. — По едно шери?

Беше Коледа и те бяха отишли да празнуват заедно с Дориан, който след скандала с наркотиците беше приключил с предишния си разюзден живот със секс, наркотици и партита до сутринта. Не че беше спрял да работи, но вместо да пласира нелегални субстанции, сега правеше състояние от обмен на акции и дялове през интернет. Заедно с новата си кариера бе започнал и нещо като здравословен начин на живот. Вместо да лежи цял ден в леглото с махмурлук и апетитна представителка на женския пол, той ставаше в шест, правеше крос около водохранилището на Холивуд с Елвис на разтегаема каишка и след цял ден работа на лаптопа прекарваше вечерите си в готвене на ризото с нискомаслена пушена сьомга, гледаше филми на домашното си кино и си лягаше рано.

— Реших, че може да ви липсва дома и предприех специално пътуване до британския магазин в Санта Моника. Милата старица, която работи в магазина, ме посъветва да купя коледния пудинг на „Харродс“, малко яйчен крем, плънка и две бутилки шери. — Дориан изглеждаше доволен от себе си, отпи от чашата и направи гримаса. — Господи, как го пиете това нещо? — Кашляйки, той изля съдържанието на чашата си в една от вече празните саксии на балкона си и посегна към бутилката с водка. — Какво ще кажете за Блъди Мери? — Явно новият му здравословен режим не изключваше алкохола.

— Да, защо не? — Франки се усмихна в опит да звучи радостно, въпреки че изобщо не се чувстваше така.

Предния ден Райли й се беше обадил от един господ знае къде в Мексико. Линията се разпадаше, но точно когато сигналът прекъсваше, тя успя да чуе думите му: „Имаше много силна буря… Няколко дни, за да стигна до Мексико Сити… Наистина съжалявам.“. Нямаше нужда да запълва липсващите думи, за да осъзнае, че той няма да се прибере за Коледа. Правеше се, че не е особено важно, но разочарованието я убиваше.

Последните две седмици беше като готова за изстрелване ракета в предстартово броене. Комплекс от нерви, предчувствие и въодушевление от мисълта, че ще го види отново. Очакваше с нетърпение да го държи в ръцете си и да го разопакова, сякаш е нейният личен коледен подарък. Откакто той замина за Мексико, тя отброяваше наум дните, часовете, минутите до неговото завръщане. А сега просто нямаше идея колко дълго ще продължи.

— Франки е вкисната — съобщи Рита без заобикалки, разбивайки на пух и прах маскировката й. — Райли е заточен бог знае къде в Мексико. — Като се пльосна на хамака, тя се залюля към платото с гурмени хапки, подредени като захарна планина в центъра на ратановата масичка. — Казах й да се ободри малко, но ти знаеш как е… — Думите й заглъхнаха, докато облизваше покритите си със захар пръсти. — Не можеш да направиш нищо, когато си млад и влюбен.

Франки се сви от смущение. Не искаше всеки да знае какво чувства към Райли. Особено Дориан. Но беше твърде късно.

— Да, едно пиленце ми каза, че вие двамата сте повече от просто добри приятели. — Той размени поглед с Рита, което подсказваше, че явно са ги обсъждали. — Глупаво момче. Да те остави сама у дома. — Цъкна с език, приключи с прибавянето на съставките за коктейла в сребърния си шейкър и започна да го разбива със странни движения около главата и тялото си, сякаш всеки момент щеше да започне да бае и припява като шаман. След няколко минутки наля взривоопасното съдържание в три чаши. — Ако някога се почувстваш твърде самотна, просто си спомни, че съм само на една врата разстояние. — Подаде питието на Франки и й намигна закачливо.

— Как бих могла да забравя? — Не можа да не се усмихне. Беше невъзможно да се ядосва на Дориан.

— Предлагам тост. За отсъстващите приятели. — Той вдигна чашата си с Блъди Мери.

Франки знаеше, че той говори за Райли, но неочаквано се сети за Хю в Англия. На десет хиляди километра разстояние. Пропъди мисълта толкова бързо, колкото се бе появила. Той беше дух на минали Коледи. Тя трябваше да се концентрира върху настоящето. Стоеше тук, под калифорнийското слънце с приятелите си в коледния ден. Чувстваше се по-щастлива и радостна, отколкото можеше да си представи едва преди няколко месеца.

Като се усмихваше, тя си пое дълбоко дъх и чукна чашата си.

— За отсъстващите приятели.

Хю паркира пред къщата на родителите си в Тънбридж Уелс и изключи двигателя. Моторът угасна и за момент той остана неподвижен в колата, наблюдавайки снеговалежа върху предното стъкло. Плътни, пухкави парцали, които се натрупваха в ъглите и покриваха стъклото като бели конфети. По някаква причина неочаквано се сети за Франки, за миналата година, когато бяха дошли при родителите му и двамата още преживяващи ефекта на купона от предната вечер. Как тя се беше сгушила до него, докато караха по магистралата, нахлупила пухкава шапка с капачета, които падаха над ушите й, и дяволски грозен пуловер, който майка му й беше подарила за рождения ден. Дори сега можеше да си спомни как откъсваше очи от пътя, за да я погледне. И как мислеше, че въпреки махмурлука й тя изглежда прекрасно.

Погледът му се плъзна към празната седалка до него и той се сепна. Коледа го превръщаше в сантиментален идиот. Отвори вратата, измъкна се от топлата и уютна кола и се сблъска с хапещия декемврийски студ. Ледени пориви на вятъра се завъртяха около глезените му, пропълзяха под кашмирения му пуловер и дори под ризата на Ралф Лорън. Уви палтото плътно около себе си и се наведе към колата, за да събере подаръците от задната седалка. Постара се да не изпусне нито един в снега, докато се мъчеше с ключовете. Най-накрая след многократно натискане на алармата возилото реагира с бибиткане и присветване.

— Дяволско време — изруга, като се подхлъзна и за малко да падне на тротоара. Все пак успя да запази равновесие и стигна до входната врата.

Не очакваше с нетърпение да прекара деня с родните си. Миналата година беше с Франки и двамата заедно се смяха на изявите на баща му в играта на думи, водеха учтиви разговори с досадния му зет Джери, играха с разглезените четиригодишни близнаци на сестра му и изтърпяха дванадесет часа отегчителна телевизия. Но днес беше само той, самичък. Въздъхна и постави ключа в ключалката. Трябваше сам да се изправи пред „Звукът на музиката“.

— … и тогава му казах: „Ако няма да спиш с мен, можеш да се разкараш.“ — Рита си взе още едно парче пица със салам и подправки.

Франки отпи от чашата си с шампанско и се усмихна отнесено. Не слушаше особено внимателно разказа на Рита за това как беше зарязала Мат деликатно. Вместо това си мислеше колко нереално е, че седи на балкона на Дориан на Коледа, яде пица, хваща тен и наблюдава сенките на Ел Ей на хоризонта.

— Имам предвид, за бога, че не съм Дева Мария, нали? — Рита размаха парчето пица към Франки, от устните й се точеха конци разтопено сирене.

— Едва ли — съгласи се Дориан, който се правеше на келнер и сервираше щедри порции плънка. Беше твърдо решен, че все още могат да я ядат като гарнитура, въпреки че трябваше да прекъсне храбрия си опит да изпече пуйка няколко часа по-рано.

Беше заради изчислението на времето за готвене. Той не си падаше много математик и тотално се объркa, започна да дели, вместо да умножава. А това по грубата преценка на Франки означаваше, че дори при силно загрята фурна пуйката няма да се изпече преди Деня на влюбените. Така че след като решиха да я оставят да почива в мир във фурната, положена на средно ниво между сбръчкани моркови и сурови картофи, Дориан извади колекцията си от менюта за поръчка по домовете — знаеше си, че един ден ще му спаси живота — и поръча пица. За първи път коледната вечеря на Франки пристигаше с две допълнителни гарнитури и безплатна бутилка диетична кола. Но хей, това беше Ел Ей! Какво очакваше?

— Но няма да се разстройвам заради това. Честно казано, от самото начало си знаех, че не сме подходящи един за друг — допълни Рита, като игнорира Дориан и продължи да лъже, без да й трепне окото

с уста, пълна с плънка. — Не е като да бях влюбена в него, както ти беше влюбена в Хю.

Франки потрепна при споменаването на името на Хю. През последните две седмици не беше мислила за него, но по някаква причина днес непрекъснато й се напомняше за съществуването му. Дори и родителите й, които прекарваха празниците на круизен кораб в танцуване на бални танци край Канарските острови, я попитаха дали е говорила с Хю, когато се обадиха да честитят Коледа. Майка й винаги бе имала особена слабост към него и перфектно изгладените му ризи и не можа да скрие разочарованието си, когато Франки отговори отрицателно.

— Някой да иска шампанско? — Прекъсна мислите й Дориан, като се появи от кухнята с нова бутилка и торба курабийки с късметчета.

Рита въодушевено размаха чашата си.

— Знаеш ли какво. Обзалагам се, че прекарва скапана Коледа без теб.

Франки не каза нищо. Вместо това прогледна часовника си — в Лондон беше вечер.

— Сигурна съм, че Хю е добре — промърмори, изчаквайки Дориан да приключи със сипването, преди да отпие голяма глътка шампанско. — Вероятно в момента гледа „Звукът на музиката“.

Тя погледна Рита за секунда, преди и двете да избухнат в неистов смях. Дориан ги наблюдаваше изумен и не можеше да проумее какво може да е толкова забавно във филм с Джули Андрюс.

Приклещен между баба си и пралеля си Прудънс на кожения диван, Хю пееше раздразнено. Не мислеше, че може да издържи повече. Току-що беше преживял двучасово коледно шоу по телевизията, а сега и това. Размърда се неудобно. Телевизорът гърмеше, парното беше включено на максимална степен и той се чувстваше прегрял и преситен. Огледа стаята с начумерен поглед. Баща му беше задрямал във фотьойла, а празничната му шапка беше паднала пред лицето му и сега се полюшваше като пурпурно знаме при всяко похъркване. Въпреки допълнителната порция сладкиш неговата много бременна сестра Белинда методично опустошаваше голям блок

шоколад с портокал, докато зет му Джери, който беше либерал и носеше рипсени сака с кръпки на ръкавите, беше на колене на пода и играеше на влакче с адските близнаци.

— Някой да иска още чай? — провикна се майка му, подала глава през кухненската врата.

— Какво? — прогърмя гласът на пралеля Прудънс, която беше глуха като пън, но отказваше да го признае. Като се изпъчи на дивана, тя постави ръка на ухото си. — Какво каза?

— Чай — измуча майка му и размаха чаена чаша за повече яснота.

— Е, защо не каза така? — цъкна лелята нетърпеливо. — Но го искам запарен в чайник.

— Имаме ли още от превъзходния коледен кекс, който бабинка направи? — изгука Белинда, като омете последното парченце шоколад. Тя не ядеше за двама, ядеше за целия Трети свят. Запитването й за кекс остана без отговор, когато от Криспин се изтръгна пронизителен писък. Сестра му Джемима току-що беше натъпкала в носа му парче от пластмасовите релси на влака.

— Има ли шанс да пуснем видеото с „Влакчето Томас“? — ведро попита Джери. Беше реторичен въпрос. — Криспин обожава влакчето Томас, нали миличко?

Миличкият Криспин внезапно спря да плаче и като притисна кървящия си нос, закима енергично.

Хю се навъси. Не можеше да понесе повече. И сякаш това не беше достатъчно лошо, ами и следваща седмица трябваше да преживее семейното събиране за Милениума. Потънаха му гемиите. Беше нетърпимо дори да се помисли.

— Какво се случи с твоята хубавка млада дама? — попита неочаквано баба му, когато Джули Андрюс изчезна зад хълмовете и влакчето Томас запуфтя по екрана. — Купи ми чудесен чифт чехли от овча кожа миналата година.

Хю въздъхна. Умишлено не бе казал на по-възрастните си роднини за раздялата с Франки, защото те постоянно му натякваха да се ожени и да ги „обзаведе с още внучета“.

— Тя е в Америка.

— Америка? — излая Прудънс, проявявайки неподозирани слухови заложби. — Какво, за бога, прави там?

— Прекарва си добре, предполагам — въздъхна Хю завистливо.

— Но пътят до Америка е ужасно дълъг — продължи баба му, взирайки се в него през дебелите си няколко сантиметра стъкла на очилата си за четене. — Просто не мога да разбера младите днес. През войната бяхме принудително разделени от любимите си… Не виждах дядо ти в продължение на почти осемнайсет месеца. — При споменаването на отдавна починалия й съпруг гласът й потрепери и тя нежно докосна венчалната си халка, златна лента потънала в тънката й прозрачна кожа, преди да продължи: — Но днес просто няма нужда от такова нещо. И то особено по това време на годината. Не я ли обичаш?

Въпросът накара Хю да замълчи. В последно време Франки често се въртеше в ума му, но той предполагаше, че е просто заради времето. Време, в което да погледнеш назад към случилото се през изминалите дванадесет месеца и да си дадеш обещания за следващите. Но сега, изправен пред въпроса на баба си, осъзна, че се е залъгвал. Нямаше нищо общо с времето. Мислеше си за Франки, защото тя му липсваше. Животът му не беше по-хубав като необвързан. Беше като пустиня. Самотни, нещастни няколко месеца в безсмислени еднократни свалки, готова храна и самотни неделни сутрини. Нямаше с кого да се сгуши на дивана и да гледа видео, никого, за когото да приготви вечеря — добре де, беше сготвил вечеря веднъж за двете им години заедно, но все пак — нямаше с кого да похапва кроасани и да пие кафе в малкото френско кафене зад ъгъла, където заедно прочитаха всички вестници, той — спортните и бизнес страниците, а тя — страниците за култура и мода. Най-накрая трябваше да признае пред себе си, че е сбъркал. Не искаше всичкото това пространство. Искаше Франки да го запълни. Искаше си я обратно.

Като погледна воднистосините очи на баба си, той кимна.

— Предполагам, че май я обичам.

— Ами отиди при нея. Иначе ще я загубиш. — Тя го мушна с кокалест пръст.

— Мисля, че вече съм — промърмори той, чувствайки неочакван удар по увереността си.

— Какво? Какво каза той? — прогърмя Прудънс и се наклони напред. — Говори по-високо.

— Казах, че я загубих… Загубих Франки. — Свикнал да има всичко, той се почувства некомфортно от признанието.

— Пълни глупости — сопна се тя, като поклати глава. — И се наричаш мъж? Ако я обичаш, отиди там и си я върни. Защото ако не ти, някой друг ще го направи.

Беше около десет и половина и лампичките проблясваха в хладната тъмнина. Рита, Франки и Дориан бяха успели да се справят с четири големи пици и по-голямата част от мокрия бар и се излежаваха на терасата — три крайбрежни кита, омотани в мексикански одеяла, пушеха цигари, ядяха шоколад и играеха гол покер, а от огромните колони долиташе ненатрапчива музика.

— Отегчен съм — простена Дориан, който предложи играта само за да види Рита гола. За негово нещастие, той не знаеше, че шестимата й по-големи братя бяха хазартни типове и Рита беше прекарала детството си в игри с карти вместо с кукли. В резултат на това тя запази всичките си дрехи, а той беше напълно гол под тъничкото мексиканско одеяло. — Защо не отворим курабийките с късметчета вместо това?

— Добре — подсмихна се Рита и събра картите. — Аз съм първа.

Взе пакета и зарови ръката си, сякаш търсеше единствената печеливша курабийка, извади една, отхапа я наполовина и разгъна малък бял хартиен свитък.

— Вслушай се и обърни внимание на знаците и ще постигнеш успех. — Тя се усмихна тържествуващо, като прочете късметчето си на глас. — Да, това съм аз. Успешна актриса! — Подаде плика на Дориан. — Какво е твоето?

— Амии… — Излегнат на хамака, той се опита да развие хартийката, докато придържаше одеялото върху голите си гърди. В моменти като този му се искаше наистина да беше тренирал във фитнеса, вместо да виси край басейна и да сваля хубавици.

— Очаква ви секс с презокеанска червенокоска.

Рита го наплю с ягодова сметана, когато всички избухнаха в задружен смях.

— Ами твоето, Франки?

Като взе плика от Дориан, Франки зарови в него.

— Ето, започвам. — Усмихна се и разчупи курабийката. — Пише: „Изненадата е точно зад ъгъла.“ — Направи гримаса. — Да бе!

Каква изненада?

— Ако знаеше, нямаше да се изненадаш.

Франки подскочи. Беше глас. Мъжки глас. Познат глас. Обърна се да види откъде идва гласът. И там, в сенките на вратата на терасата, стоеше Райли.

— Не ме чухте, че чукам, музиката беше толкова силна, че просто влязох. — Прекара ръка през косата си и се усмихна притеснено. — Успях да хвана обратен полет от Веракруз. По-добре късно, отколкото никога, нали? — Звучеше извинително и поглеждаше напрегнато към Франки, която беше станала и го зяпаше невярващо. Петна мръсотия и кал покриваха дънките и тениската му, а кожата му беше силно почерняла. Кичури избеляла от слънцето коса падаха върху лицето му, наболата му брада беше пораснала плътна и тъмна и покриваше брадичката и шията му. Изглеждаше по-раздърпан и мърляв откогато и да било, но това не спря стомахът й да направи салто като олимпийски гимнастик.

Тя се поколеба, без да знае какво да каже или направи. Сърцето й нашепваше едно, но разумът казваше съвсем друго. Райли направи първата крачка. Като се приведе напред, той я грабна в мечешка прегръдка, притисна я до себе си и зарови глава в косата й.

— Господи, как ми липсваше!

Това беше коледният подарък, който Франки искаше.

Хю знаеше, че не може да чака повече. Баба му и пралеля му Прудънс бяха абсолютно прави. Защо не го беше осъзнал досега? Сякаш беше прекарал последните няколко месеца в борба с много труден изпит, а сега две възрастни пенсионерки му бяха казали всички отговори. Бяха му показали какво да направи.

— Благодаря — прошепна, като целуваше напудрените и с аромат на лавандула страни на баба си и пралеля Пру, преди да скочи от дивана и да се сблъска с Белинда и Джери, които пееха заедно с Томас с по един близнак в ръце.

— Майко, тръгвам.

Майка му току-що се бе появила от кухнята с коледен кекс и почти антични чаени чаши, имитация на китайски порцелан. Прегърна я набързо.

— Какво? — Перлите още трептяха на шията ѝ, когато той вече изчезваше през коридора. — Но аз направих още чай, а татко искаше да играем „Кой иска да стане богат“ по-късно. Защо трябва да тръгваш толкова рано? Къде отиваш?

Без да се забави дори за миг, Хю отвори външната врата, пускайки вътре струя леденостуден вятър.

— В Лос Анджелис.

ГЛАВА 35

Франки не можеше да си спомни чия идея бе да отидат до Лас Вегас за Милениума. Вероятно на Дориан, но можеше да бъде и на Рита. Честно казано, след появата на Райли остатъкът от коледния ден се превърна в смътен спомен.

Въпреки това в три часа на обяд в новогодишния ден тя бе сгушена до Райли на задната седалка на чисто новия форд Експедишън на Дориан — личният му коледен подарък — и зяпаше през затъмнените стъкла към пътя. От прашната пустиня пред нея изгря неонова лента блестящи хотели и огромни като храмове казина. Внушителни измислени светове, където залагането беше религия, парите — официален език, а времето се измерваше с оборотите на рулетката. Франки почувства прилив на въодушевление. Ето това беше Лас Вегас.

— Дявол да го вземе, по-добро е от светлинното шоу в Блекпул! — ахна Рита, когато Дориан спря пред „Двореца на Цезар“ и те замениха прохладата на климатика с убийствената горещина на невадската пустиня.

— Тук ли ще отседнем? — прошепна Франки, стъписана от спретнатите униформени портиери, които се спуснаха да разтоварват багажа им. Тя очакваше да изберат някой евтин мотел за двадесет долара на вечер с петна от цигари по килима, хлопащи табли на леглата и подчертаващо целулита осветление в банята. С целия си неонов блясък мястото никак не изглеждаше евтино.

— Абсолютно — изчурулика Дориан, разтягайки краката и ръцете си сякаш се готви за маратон. Забеляза обезпокоеното й изражение и се разсмя. — Не изглеждай така притеснена. За моя сметка е.

— Дориан е висока топка — прозя се Райли, който беше заспал някъде около Долината на смъртта. Като премигваше срещу яркото слънце, той се опита да прогони съня от очите си. — Във Вегас така наричат големите играчи. — Взе прашната си шапка, прегърна Франки

през рамото и я придърпа към себе си, докато следваха портиерите през вътрешния двор. — Казината го обичат — прошепна, сънено целуващ шията й.

Дориан ги чу, докато вървеше към входа.

— Няма да плащате за нищо. Хотел, рум сървис, храна, напитки… всичко е безплатно — заяви той, размахвайки ръце ентусиазирано, сякаш дирижира своя собствена симфония.

— Безплатно? — повтори Рита, като се опитваше да не изостане на нечовешки високите си токчета, докато бързаха към движещата се пътека, която ги понесе покрай копие на Давид на Микеланджело в естествени размери. Отбеляза си наум да си купи чифт обувки, с които всъщност да може да ходи — след шест месеца в Ел Ей беше изгубила този навик. — Всичко?

— Само ако си изиграеш картите правилно — ухили се Дориан и многозначително плъзна ръка около кръста й, когато попаднаха в лабиринт от ротативки, огледала, многоцветни светлини и зелено сукно.

Рита направи гримаса. Нещо й подсказваше, че той няма предвид покер.

Докато Дориан ловко водеше Рита през плъзгащите се врати към ВИП рецепцията, Франки изостана, загледана в редиците от туристи по шорти и жакети с кофи с монети в ръце, които хранеха ротативките като животни в зоопарка.

— Играеш ли? — попита тя и погледна към Райли.

— Понякога. Зависи дали се чувствам късметлия.

— А така ли се чувстваш? — Гласът й беше тих на фона на дрънчащия звук от цялата галерия увеселителни съоръжения, които се простираха във всички посоки, докъдето ти стигат очите.

Райли не можа да не се усмихне. Още от онази вечер в дома му той не можеше да повярва какъв късметлия е, че някой като Франки ще се интересува от някой като него. Като я прегърна с две ръце, той я придърпа към себе си.

— Ти как мислиш?

През изминалата седмица Франки бе нарушила всички правила на срещите: 1) остави седемдесет и два часа между телефонните обаждания; 2) създай си натоварен социален живот, когато уговаряте среща; 3) бъди хладнокръвна и не го кани на кафе у вас, дори да

умираш за това. И вместо това бе прекарала всеки момент, будна и спяща, с Райли. За първи път в съзнателния си живот тя игнорира всичко, което женските списания, най-добрата й приятелка Рита и годините опит я бяха научили за това как да държи мъжа в напрежение за следващия си ход. Не искаше да играе игри. Искаше да е с Райли. Беше наистина толкова просто.

И така, като изхвърлиха книгата с правилата през прозореца, те прекарваха всеки ден заедно. През деня се разхождаха по плажа Малибу и наблюдаваха играта на делфините със сърфистите, отиваха до Санта Барбара с очуканото му бронко и пиеха бира, докато слънцето обагряше в оранжеви и розови линии хоризонта над хълмовете. Вечерите прекарваха на барбекю в градината му — нейното с вегетариански бургери и шардоне, неговото с половинкилограмови пържоли и „Джак Даниелс“ — след това се сгушваха на хамака като котки, разказваха си истории от детството, разглеждаха стари снимки и говореха за живота си, докато думите им не се превръщаха в жадни целувки и те не можеха да устоят на желанието нито минута повече.

Франки беше напълно неподготвена за всичко това. След Хю никога не бе очаквала, че ще открие някого, който в един момент ще я разсмива, а в следващия ще я кара да се чувства дяволски похотлива. Всичко беше прекалено хубаво, за да е истинско, дори сексът беше удивителен. Не като хореография в стил „Първичен инстинкт“ с отмятане на главата и вой към луната, а по-скоро невероятно интимно, забавено правене на любов в стил Бари Уайт.

Но нали винаги началото е страхотно? Един следобед, лежаща гола до Райли все още под въздействието на насладата от върховното удоволствие, Франки се зачуди над това. Началото на какво? Спря се, преди да се отнесе по вълните на желанието и потока от събития. Ако раздялата с Хю я беше научила на нещо, това беше, че връзките са непредсказуеми. Нямаше гаранции. Кой знае какво щеше да се случи в бъдеще?

Все пак двамата с Райли не бяха говорили за чувствата си един към друг. Не бяха провели нито един от тези неловки и-какво-правим-сега диалози, в които всеки от двамата се страхува да сподели как се чувства, в случай че е преценил ситуацията неправилно и другият изпитва нещо съвсем различно. Може би Рита беше права, може би беше просто забежка, а тя влагаше твърде много в нея. Може би Райли

търсеше единствено забежка. Няколко седмици необуздан секс без никакво обвързване. Така погледнато, той вероятно предполагаше, че това е просто ваканционна свалка, нещо краткотрайно и бурно, което ще приключи веднага щом тя напусне Ел Ей.

Мисълта я натъжи. Толкова много неща се бяха случили в изминалите няколко седмици, че направо не знаеше какво да мисли. Но едно нещо беше сигурно — не можеше да остане в Ел Ей завинаги. Много скоро щеше да й се наложи да се сблъска с горчивата действителност на завръщането в Лондон и да се опита да събере парченцата от живота си. Да си намери стая под наем, да плати дълговете си, вероятно да се регистрира в бюро за безработни, докато реши какво да прави с кариерата си. Въздъхна. Само мисълта за това я депресираше. Като обърна глава на възглавницата, тя погледна към Райли голите му гърди бяха наполовина покрити с чаршаф, и не можа да не се усмихне. За момента реалността можеше да почака.

— Мисля, че ще се пръсна — смънка Дориан, като остави една кралска скарида и бутна настрани чиния, пълна с оглозгани кокали от прясно изпечено месо. — Не мога да хапна и хапка повече.

— Аз също — простена Райли, дояждайки последната голяма хапка пържола, и се облегна на стола си. Би разхлабил колана си, ако носеше такъв.

Обядът беше идея на Дориан, въпреки че минаваше четири следобед. И така, след като се настаниха в пищните си апартаменти, те влязоха долу, за да потърсят нещо за хапване. След по-малко от час вече бяха жертви на ресторантите в Лас Вегас. Огромен, необятен зигзаг от маси, превити от планини морска храна, която се буташе редом до внушителни плата студени меса, сирена, хляб, салати и плодове, които завършваха с витрини с примамливи десерти — чийзкейк, кексчета, мъфини, пайове, шоколадов чипс… Калориите просто извираха без край.

Изправена пред повече храна, отколкото някога си бе представяла, че може да съществува на едно място, Франки беше изумена. Ето къде хората от Ел Ей идваха да се насвинят. И всичко само за 6.99$.

— Някой да иска пудинг? — провикна се Рита от витрината с десертите. За първи път от пубертета тя не беше на диета и това беше благодарение на режисьора на „Мотел Малибу“. Той изпадна във

възторг от идеята да превърне Трейси Потър в закръглена британска рецепционистка и поръча на Рита да качи пет килограма. Като по ирония на съдбата сега, когато й беше разрешено да яде всичко, тя откри, че не иска и дори свали килограм и половина за седмица.

Като подмина пайовете, тя се върна с купа плодова салата.

— Не отговорихте и взех четири лъжици, за да можем всички да похапнем — сподели усмихнато и постави купата на масата. Салатата нямаше нищо общо с безумните комбинации от консервиран ананас, зимни круши и яркорозови коктейлни черешки за цвят, беше превъзходен коктейл от истински екзотични плодове.

— Благодаря, но ще трябва да пропусна. — Вдигнал отбранително ръце, Дориан се изправи. Забеляза отражението си в огледалната стена и се опита да намести колана на кадифените си панталони, който изведнъж беше станал повече пристегнат. После се отказа и облече сакото си. — На някого да му се играе Блек Джек?

— Да, защо не? — съгласи се Райли и дръпна стола си назад. Не беше идвал във Вегас от около две години и беше в настроение да залага. Особено щом бяха с Дориан, чиято репутация го предшестваше като червен килим. Откакто пристигнаха, всички им кимаха, усмихваха се и им подаваха ръка с уважение.

— Хайде банда, време е да видим професионалистите в действие.

— Само при едно условие — обади се Рита, дъвчейки внимателно голяма хапка салата.

Дориан се спря в очакване. Може би постоянството му бе дало резултат.

— Какво?

— Този път трябва да си запазиш дрехите.

Рита се разсмя шумно и смехът й отекна из ресторанта, карайки останалите посетители да спрат обяда си и да зяпнат Дориан, който бързо доби цвета на своя малиновочервен кадифен костюм.

В опит да скрие силния си срам от напомнянето за унизителното му представяне на гол покер, той се усмихна смутено. Имаше деликатно его и беше лесно раним. Нещо, което явно много забавляваше Рита. Завъртя се на мокасините си „Гучи“ и се отправи към ярките светлини на казиното. Нещо му подсказваше, че тя никога няма да го остави да забрави случката.

ГЛАВА 36

Влизането в казиното беше като преминаване в друг свят. Напълно изолирана среда, където пластмасовите чипове сменяха парите, естествената светлина бе заменена от многоцветен неон, а отсъствието на часовници означаваше, че времето няма никакво значение и външният свят спира да съществува. В лабиринта от зелено сукно, рулетки и кристални полилеи всички внезапно ставаха равни. От облечените за вечеря мултимилионери на кадифени тронове, които играеха с чипове от по сто хиляди долара, до изрусените старци с патерици на ротативките — всички преследваха една и съща цел. Всички се надяваха, че при следващото раздаване или дръпване на ръчката те ще са късметлии, ще ударят джакпота, ще спечелят милион. И ако не се случеше този път, можеше да бъде следващият или следващият, или следващият. Нищо чудно, че Вегас водеше до пристрастяване.

— Аз съм Валийн, а това е съпругът ми Бънт. — През масата за зарове силно гримирана жена в дълбоко изрязана рокля без презрамки, но с твърде много бижута се ухили широко на Франки. — Празнуваме рубинената си годишнина, нали, скъпи? — Като остави изцапаната си с червило чаша с мартини, тя нежно потупа по корема съпруга си, който пушеше пура. — Четиридесет години, можеш ли да повярваш?

Франки се усмихна учтиво и поклати глава. Валийн изглеждаше едва около четиридесет и пет. Вероятно е била малолетна булка. Всъщност като се замислеше, не беше ли чела веднъж специален доклад за централна Америка и малолетните булки в едно списание? Но като се загледа внимателно, тя изведнъж забеляза набръчканото деколте и тъмните петна по ръцете и бързо осъзна, че Валийн не е малолетна булка от Оклахома, а добре поддържана шейсет и няколко годишна дама от Тексас, която бе претърпяла не една или две козметични операции на лицето.

— Тук, във Вегас, ли се оженихте? — Усещайки се, че я зяпа, Франки се опита да завърже разговор.

— Разбира се, че да — засия Валийн, щастлива, че е намерила на кого да разкаже за живота си. — В малкия бял параклис. Беше най-щастливият ден в живота ни, нали, скъпи? — Погледна с обожание Бънт, който сърдито пуфтеше с пурата си и не спираше да играе. Изглежда беше от мълчаливите мъже. — Познавахме се едва от две седмици, но аз знаех, че той е единственият. Знаех, че ще го обичам до края на живота си.

Франки кимна, а Валийн продължи. Звучеше като текст на кънтри песен.

— Това съпругът ви ли е? — Тя намигна, отпи от мартинито си и повдигна изскубана и нарисувана вежда към Райли, който седеше по-далеч на масата, пиеше бира и обсъждаше игрални техники с Дориан и Рита, които се напиваха с шампанско.

— О, не — усмихна се Франки, почувствала се внезапно смутена. — Ние… — Потърси подходящите думи. Какво можеше да каже? Че бяха любовници? Че й беше приятел? Че имаха афера? Почувства как се изчервява от смущение. — Ние просто излизаме. Нищо сериозно. — Обърна се към Райли, който улови погледа й, усмихна се в отговор и протегна ръка, за да стисне лекичко бедрото й.

— Не и от моята гледна точка, скъпа — провлече Валийн. — Не.

Беше седем и половина и те играеха в казиното от почти два часа. Не че някой обръщаше внимание на времето. Заредена от неизчерпаемия запас безплатни напитки, цигари и въодушевление, Франки никога не си бе представяла, че загубата на пари може да е толкова приятна. Като пълен новак тя пропиля петдесетте долара, които Райли й даде, за по-малко от пет минути на масата за Блек Джек, последва я не след дълго и Райли, а после и Рита, която спечели двеста долара на покер и после бързо ги загуби на рулетка. Само на Дориан му вървеше.

— Хайде, господин Чип — провикна се Рита, избухвайки в пиянски смях, и се подпря на игралната маса, докато Дориан събираше печалбата си. — Заложи парите на късмета си! — Господин Чип беше новият прякор, който тя измисли на Дориан. След успешна серия на масата за покер сега той беше напред с десет хиляди долара.

Като трупаше многоцветните си чипове на извисяващи се купчини, той прие предизвикателството. Дориан винаги обичаше да е в центъра на вниманието.

— Добре, ще заложа всичко на едно хвърляне на заровете.

Рита извика въодушевено.

— Мога ли да бъда Деми Мур и да целуна зара? — засмя се Франки и отпи от Маргаритата си, докато Дориан вземаше двете малки червени кубчета от крупието.

— Само ако аз мога да бъда Робърт Редфорд.

— Дори не си го помисляй — промърмори Райли и покровителствено обви ръцете си около Франки. — Тази жена струва повече от милион от парите на когото и да било.

— Хей, да не би да сте от Англия? — извика Валийн, която се чувстваше изоставена в другия край на масата. Като пресуши мартинито си, тя лапна маслинката от клечката и размаха празната си чаша пред минаващата сервитьорка.

— Разбира се — засмя се Рита и веднага съжали.

Валийн писна и положи покритите си с диаманти ръце на силно сбръчканото си деколте.

— О, мили боже, аз просто обожавам вашето кралско семейство! — възкликна тя със сияещ поглед, обляна от емоция. — Кралицата ви е толкова удивителна жена. Но, и го казвам без грам неуважение към скъпата Лиз, винаги съм смятала, че има нужда от малко помощ за стила си, не мислите ли? — Валийн прекъсна, за да вземе новото мартини, което поля върху роклята си. — Бънт винаги е казвал, че бих могла да й дам няколко съвета. Знаете — да покаже малко крак, малко деколте, може би да опита с повече руж и малко сенки. — Потупа стилизираната си сламеножълта и суха коса. — Искам да кажа, че не вреди да си помогнеш малко, нали? Може да бъде изтънчено. Ето, вижте мен! — Като се засмя шумно, тя отметна глава назад, откри белезите от козметичните си операции и раздрънка диамантените си обици, които караха ушите й да провисват като на кокер шпаньол.

— Ще обяви ли всеки своите залози? — Крупието приключи с подреждането на масата и около нея започнаха да се събират хора, за да гледат. Всяка игра с високи залози предизвикваше интерес. Хората обичаха да гледат залагания.

Няколко играчи около масата оставиха по десет или двадесет долара. Имаше стотачка от дребния човек с очилата и стилния блейзър. Бънт замислено захапа пурата си, преди да заложи петстотин, докато

Дориан си пое дълбоко въздух и премести чиповете си по зеленото сукно.

— Залагам всичко на седем.

Всички около масата си поеха дъх. Беше двойно или нищо. Ако хвърлеше седмица, щеше да спечели още десет хиляди долара. Всяко друго число и щеше да загуби всичко.

— Добре, започва се — прошепна той и разклати заровете.

— Дай всичко от себе си — изкрещя Рита, опиянена от шампанското и адреналина.

С чупка в китката той хвърли заровете. Беше един от онези моменти, когато ако беше във филм, всичко щеше да бъде забавено, кадър по кадър, за да може публиката да наблюдава как малките пурпурни кубчета се откъсват от дланта му, минават през пръстите му и политат във въздуха покрай лицата на въодушевените, неспокойни и хипнотизирани хора около масата, докато не паднат върху зеления плат.

Франки затаи дъх, когато те докоснаха повърхността, отскочиха веднъж настрани, втори път напред, превъртяха се и спряха. Секунда мълчание — колкото всички да видят. Пет и две. Чиста седмица.

— Дявол да го вземе, не мога да повярвам! — възкликна Рита, нарушавайки мълчанието. Животът се върна към обичайната си скорост. Тя скочи от стола и бутна чашата си, която се разля в деколтето на Валийн. Не че Рита забеляза. Беше твърде заета да крещи: „Не мога да повярвам, не мога да повярвам“ като полицейска сирена и да избутва с лакти наконтените блондинки в прилепнали дънки, които се приближаваха към Дориан с проблясващи в очите им доларови банкноти. Най-накрая тя стигна до него и го хвана за реверите.

— Беше просто невероятен! — каза задъхано, преди да го целуне въодушевено по устните.

Франки не беше сигурна кое бе по-вълнуващо за Дориан — печалбата му от двадесет хиляди долара или целувката на Рита. Наблюдаваше как той се свестява. Изглеждаше зашеметен. А също и Рита, която току-що бе осъзнала какво е направила. За момент те просто се гледаха, без някой от тях да се осмели да проговори.

— Ти си един щастлив кучи син — поздрави го Райли, като го потупа по гърба и поклати глава. — Трябва да ти се признае, това беше нещо велико.

— Да, справи се страхотно — присъедини се Франки с поруменели от възбудата страни, ръцете й бяха плътно обвити около кръста на Райли.

Дориан се ухили. Не можеше да повярва на късмета си. Главата му спря да се върти и като си спомни кой е и къде се намира, суетата му надделя. Избърса устните си със салфетка и приглади косата си, която се бе разрошила от цялото въодушевление. Потривайки ръце, той наблюдаваше как сервитьорка, облечена в оскъден гладиаторски костюм, който разкриваше перфектен римски бюст (определено не от мрамор), се приближава към него с голяма бутилка „Дом Периньон“.

— Ръководството ви поднася сърдечните си поздрави — засия тя, докато казваше често повтаряната реплика. — Колко чаши искате, сър?

Дориан погледна Райли, който поклати глава.

— Не, благодаря.

— Няма да празнуваш с мен? — Дориан изглеждаше разочарован.

— Ще отскочим до стаята, за да се освежим — обясни Франки, облегнала глава на рамото на Райли.

Рита направи гримаса и се ухили. Знаеше точно какво означава освежаването.

— Добре — съгласи се тя, като намигна конспиративно и сръга Дориан в ребрата. — Но не закъснявайте. Групата скоро излиза. — Кимна към дансинга, декориран със стотици балони с хелий и златни и сребърни серпентини. В центъра му се издигаше сцена с комплект барабани, синтезатор и микрофон. Облечени в пайети танцьорки и самият певец с изкуствен тен — Том Джонс — трябваше да раздвижат Вегас към двадесет и първи век.

Докато наблюдаваше как Франки и Райли се отдалечават към стаята си, влюбени и преплетени един в друг като сиамски близнаци, Рита получи спазъм. Беше навечерието на Нова година, а тя си нямаше приятел. Дори Валийн и Бънт се имаха един друг.

— Добре ли си? — Дориан забеляза изражението й.

— Даа… — отвърна Рита и се опита да се покатери на стола до бара. Носенето на минипола и под влиянието на половин дузина коктейли с ром, две текили и няколко чаши шампанско правеха задачата необичайно сложна. Сякаш се опитваше да яхне кон. След третия опит се отказа и симулирайки скромност, намести полата над

бикините си и се кротна. — Добре съм, познаваш ме. — Запали цигара и реши да се успокои с хубаво дълбоко вдишване. — Заради времето е, обратното броене до Нова година, песните, еуфорията и всичко това. — Пресуши питието си, улови кубче лед от дъното на чашата и започна да го смуче. — Просто ми се искаше да имаше някого, с който да го споделя.

— Имаш мен — каза Дориан тихичко и й подаде чаша шампанско. Чукнаха се и отпиха. Сега, след като адреналинът бе намалял, той осъзна, че неочаквано се чувства доста сантиментално. И определено е пиян.

Рита погледна Дориан със замъглени от алкохола очи. Двете му лица, които виждаше, бавно дойдоха на фокус.

— Благодаря — отвърна му и започна да се хили от хрумналата й мисъл.

— Какво е толкова забавно?

Рита се усмихна.

— Ако никой от нас не се уреди тази вечер, можем поне да се целунем в полунощ.

Рита погледна ръката му. Пръстите му все още притискаха бедрото й. Осъзна, че доста й харесва ръката му да е там. Всъщност, ако трябваше да е честна, тя всъщност започваше да се чувства силно възбудена.

— Никога ли не се отказваш? — промърмори, като съзнаваше, че заваля думите.

Дориан се наведе по-близо.

— Искаш ли да се откажа?

Рита се замисли. Първо Ранди, а после Мат — чувстваше се, сякаш цяла вечност не е правила секс и гледайки Дориан, пиян и похотлив, тя виждаше желанието му ясно изписано по лицето му.

— Не — прошепна и поклати глава.

И тогава като атлети, оживели на старта, те се нахвърлиха един на друг, опипвайки се като разгонени тийнейджъри в два посред нощ в някой клуб. Дълги целувки, груби докосвания, смъкнат сутиен и пулсираща ерекция. Рита не се беше чувствала толкова добре от години.

Райли погледна Франки, спяща до него на огромното легло. Дългите й ръце и крака бяха мързеливо отпуснати на завивките и наполовина завити с чаршафите, по лицето й беше паднала коса, очите й бяха затворени. До леглото стояха чаши за шампанско, празна бутилка и до половина изядена купа с ягоди. Сънено той прокара пръст по рамото на Франки, преди да премести ръка надолу по гърба й.

Трудно му беше да повярва, че се виждаха от едва шест дни. Чувстваше се, сякаш я беше познавал цял живот. Докато я наблюдаваше полузаспал, не можеше да си представи живот без нея. Никой от тях не говореше за това, което се случваше помежду им. Честно казано, първоначално той мислеше, че тя просто иска да се съвземе след раздялата. Че това щеше да е просто ваканционен романс и той беше мъжът, който ще я накара да се почувства по-добре, ще повиши самочувствието й и ще й помогне да се възстанови напълно. Но дори след първата им нощ заедно той се надяваше, че може би, само може би, това ще бъде нещо повече. Онази нощ беше неописуема. Върховна. Не можеше да измисли думи, за да я опише.

И не беше само сексът, въпреки че да, беше фантастичен. Беше просто чувството, че са заедно. Разговорите, смехът, погледите, начинът, по който тя се усмихваше, ухаеше, съществуваше. Всичко в нея просто си пасваше. Сякаш тя бе отключила нещо в него, което бе изключено много дълго време.

В началото се опитваше да се убеди, че е понесен от течението на новите емоции, че толкова дълго време е бил без жена и сега бърка любовта и желанието. Че Франки се интересува само от лятна забежка, нищо сериозно. Опитваше се да звучи спокоен по телефона от Мексико, но не можеше да спре да мисли за нея през цялото време, докато работеше, не можеше да спре да брои дните до завръщането си Ел Ей. Знаеше, че е твърде много да се надява чувствата й към него да са същите, когато се върне. За бога, те спаха заедно веднъж и той буквално отлетя за Централна Америка! Но това беше най-невероятното нещо от всичко, защото когато я видя отново на терасата на Дориан, увита в старото одеяло, той знаеше точно там и тогава, че няма за какво да се притеснява. Тя изпитваше същото.

Сега, по-малко от седмица по-късно, той все още се опитваше да го осмисли. Никога не бе вярвал, че след Кели ще срещне някого, който отново да го накара да се чувства така, но Франки бе променила

това. Тази упорита, заядлива, твърдоглава, удивително прекрасна жена бе променила всичко. И сега, като лежеше до нея, той неочаквано бе завладян от желанието да й каже как се чувства. Може би беше, защото беше пиян и се чувстваше емоционален, а може би не. Но каквото и да беше, едно нещо беше сигурно — той наистина чувстваше това, което искаше да й каже. Просто най-накрая бе намерил куража да го направи.

— Хей! — Тя отвори очи и се усмихна със задоволство. Усмивката прерасна в прозявка. Претърколи се на една страна, повдигна се на лакът, взе си ягода и я захапа.

Райли се усмихна и я погали по разрешената коса.

— Какво искаш да правим сега?

— Да отидем да играем, предполагам. — Повдигна рамене и му предложи другата половинка от ягодата. — Какво друго можем да правим във Вегас?

Райли се поколеба. Сега или никога.

— Можем да се оженим.

Отне й секунда да проумее думите му. Секунда, в която всичко сякаш замръзна за миг преди — Бам! — думите да я ударят с пълна сила. Оженим? Умът й се завъртя като колелото на рулетка. Откъде, по дяволите, дойде това? Не знаеше какво да каже. Със сигурност Райли не беше сериозен. В един момент тя се опитваше да не се поддаде на емоцията, казваше си, че Райли иска само краткотрайна афера. А сега той й казваше, че иска да прекара остатъка от живота си с нея. Не можеше да повярва! Бяха прекарали по-малко от седмица заедно, не бяха се срещали с родителите си, тя дори не знаеше фамилното му име…

Без дъх от объркаките емоции и въпросите без отговор, тя погледна тъмносините очи срещу себе си.

И отново се почувства, сякаш винаги го е познавала, родителите й щяха да го харесат…

— Какво е фамилното ти име?

Той се намръщи, челото му се набръчка.

— Маккензи, защо?

Зарът изведнъж падна на място. Франческа Маккензи. Звучеше добре. Те двамата звучаха добре заедно. Тя се спря. Защо изобщо се замисляше за това? И двамата бяха пияни, беше навечерието на Нова

година, не мислеха трезво. Да се омъжи за Райли, би било истинска лудост.

— Дай ми една добра причина защо да кажа „да“.

— Защото те обичам.

Три думи. Само те бяха необходими. И изведнъж бракът не изглеждаше чак такава лудост.

ГЛАВА 37

— Вие ще какво? — изпищя Рита. След продължителния маратон по натискане с Дориан, тя се опитваше да запази някакво присъствие на духа. Изглежда не се получаваше. Като залитна застрашително на високия си стол, тя се вкопчи в Дориан, който, покрит с гланц за устни, припряно тъпчеше ризата си в панталона и същевременно се опитваше да прикрие силната си ерекция.

— Ще се женим. — Франки се усмихна въодушевено и размаха пръста си, за да покаже пръстенът, който Райли й беше направил от златната станиолена хартия на шампанското.

— Кога?

— Тази вечер. — Райли се ухили.

Ахване, пауза и после Рита неочаквано избухна в ридание и хлипове. Франки беше изумена. Очакваше Рита да ругае, да се смее, да крещи — всичко друго, но не и това.

— Мамка му, съжалявам — подсмръкна тя, като се опитваше да укроти хлиповете си.

Дориан мълчеше, все още замаян от скандалното отношение на червенокоската от Ланкшър.

— Не мога да се сдържа — хълцукна Рита, като попиваше очите си с подгизнала от бакарди кърпа. — Сватбите винаги ме карат да плача. — С пронизителен вой тя се хвърли към щастливата двойка и увисна на вратовете им в сълзлива мечешка прегръдка.

Е, това беше. Тя се омъжваше. Франки все още не можеше да повярва. Всичко се случваше толкова бързо. Веднага щом каза да, Райли я притисна към голите си гърди, прегръщаше я, целуваше я, повтаряше й колко е щастлив. Вдигна я и я завъртя из стаята, докато и двамата не паднаха обратно на леглото, смеейки се на това колко глупаво изглеждат и колко са щастливи. Неспособни да сдържат въодушевлението си, те метнаха някакви дрехи и взеха такси до

кметството, за да попълнят формулярите за брачно свидетелство. Цялата процедура отне по-малко от час и сякаш не беше минал и миг, преди отново да се върнат в казиното и да съобщят новината на Дориан и Рита.

Без дъх от вълнение, Франки избягваше да мисли. Не искаше. Почти целият й живот беше преминал рационално и разумно. Като дете си лягаше рано, винаги си пишеше домашното и израсна като пълна отличничка. Дори и като тийнейджърка никога не въставаше, никога не съсипа косата си с някоя от некачествените безплатни мостри боя от списанията, не си продупчи ушите и не висеше с пушачите зад училището. Винаги внимателна и тактична, тя отговори на всички очаквания взе си изпитите за университета, приеха я и си намери хубава работа. Добре де, беше пушила малко трева и се напи порядъчно няколко пъти, но дори сега, на двадесет и девет, никога не беше правила секс за една нощ, не беше взимала наркотици и пресичаше само на зелен светофар. Докато не се метна на самолета за Ел Ей, Франки никога не беше вземала прибързани решения, не беше поемала рискове. И какво беше постигнала с това? Уволнение, бивш приятел, който я заряза на рождения й ден, и празна банкова сметка.

Но сега всичко се беше променило. Тя искаше да е импулсивна и неразумна. Радваше се да е на гребена на вълна от шампанско, коктейли и романтика. И защо не? Беше дяволски хубаво. Толкова безбожно романтично, че сякаш не можеше да е истина. Сякаш беше сюжет на един от онези холивудски филми с Джулия Робъртс в главната роля. Само че този път тя не седеше на дивана, наблюдавайки как действието се развива на екрана. Не си мечтаеше това наистина да се случи със съзнанието, че е възможно само по филмите. Защото не беше.

Това беше истинският живот. Нейният живот.

— Ами бежовият костюм с панталоните?

— Твърде скучен.

— Малката черна рокля?

— Само за петък вечер.

Франки изръмжа раздразнено и метна дрехите върху купчината с отхвърлени тоалети, която вече се издигаше на килима. Зарови се обратно в куфара си. Това беше просто невъзможно. Последния половин час прекара в хотелския апартамент с Рита в опит да избере

какво да облече и вече започваше да се паникьосва. Времето изтичаше. Да реши какво да облече за вечер в заведение, беше достатъчно трудно, но собствената й сватба надминаваше всичко. Куфарът й не съдържаше нищо дори поне малко прилично на сватбена рокля. Нищо чудно, щом докато опаковаше багажа си миналата вечер, си мислеше повече за къси панталонки и бикини, не за дълга сатенена рокля с подходящ воал.

— Ами това?

Пльосната на леглото с цигара в ъгъла на устата й, Рита вдигна намачкана рокля с кадифено болеро в същите цветове. Тоалетът на Карън Милън от рождения ден.

Като поклати глава, Франки направи гримаса.

— Лоши спомени — промърмори, бутна празния куфар настрани и се зарови в купчината дрехи, сякаш се намираше в един от големите магазини за дрехи в първия ден на сезонна разпродажба. Беше като търсене на игла в купа сено. Зърна отражението си в огледалото. В контекста на сламата трябваше да направи нещо с косата си, която имаше точно вида на коса след секс — напълно разбъркана и оплетена. Как така никога не можеше да изглежда сякаш току-що е станала от леглото след хубав сън? Дори и когато наистина току-що бе станала от леглото след сън.

— Сигурна ли си за костюма с панталоните? — Отчаяна, Франки отново вдиша бежовите дрехи. Може би Рита щеше да се смили над една бъдеща булка по бельо и да промени решението си.

С ужасен вид, Рита спря да прави коктейли с водка и шампанско и заплашително размаха бутилката към Франки.

— По дяволите, Франки, не можеш да се омъжиш в скапан костюм! Това е сватба, не интервю за работа! — Рита повиши нивото на алкохол в кръвта си с юнашка глътка от бутилката. — Ако Райли те види в това, няма да те помоли да се ожениш за него, а да му направиш няколко проклети ксерокопия.

— Е, това е, предавам се — капитулира Франки мрачно и седна на леглото до Рита, която в истинския дух на доброто приятелство й подаде допълнително подсилен коктейл и цигара. Тя прие неохотно и двете и се усмихна печално. — Съжалявам, раздразнителна съм, нали?

— Не ставай глупава, просто предсватбени нерви. — Рита се ухили, опита се да стане от леглото и залитайки опасно, тръгна към

банята. — Всяка младоженка е така. — С шестима женени братя, тя беше експерт в успокояването на капризни булки.

Булка. Франки си повтори думата наум. Все още не я възприемаше. Винаги си беше представяла, че да бъде булка означава да седи в една от онези лъскави сватбени агенции и да прелиства булчински списания. Да посвети дванадесет месеца от живота си на избиране на аранжировките от цветя и организиране на студен и топъл бюфет. Да вмести посещения при бижутер за избор, проба и купуване на халките и да отдели няколко дни за пробване на всички възможни маркови булчински рокли с ясното съзнание, че не може да си позволи нито една. Но никога не си беше представяла, че ще е така. Да се напие с най-добрите си приятели в хотелска стая в Лас Вегас, да сложи халка от станиол и както се очертаваше, да облече нещо, което дори нямаше да изглади.

Франки отпи от чашата си и продължи разговора, докато наблюдаваше как шаферката й се клатушка към банята. След години на ходене до тоалетната в заведенията по двойки тя беше свикнала да си говорят през затворените врати на кабинките.

— Още от малка си представях какъв ще е сватбеният ми ден — въздъхна Франки и се остави да почувства насладата от гъделичкането на шампанското и водката по езика си. — Спомням си, че когато бях на единайсет, си мечтаех да имам роклята на принцеса Даяна, много перли и сатен, и голям дълъг воал. — Усмихна се иронично. — Не се притеснявай, бързо изоставих тази идея. Но винаги съм си мислила, че ще нося рокля. Не една от онези сатенени торти, а нещо семпло с воал. — Излегна се назад и постави глава на възглавниците. — И ще имам шаферки и триетажна торта с онези миниатюрни фигурки на върха. И до църквата ще стигна в ретро ролс-ройс с татко, ще вървя до олтара и всички ще ме гледат и ще си мислят колко прекрасно изглеждам. — Засмя се, леко смутена, и отпи от чашата си. — И когато стигна до олтара, там в дневен костюм с карамфил в бутониерата ще ме очаква мъжът, за когото ще се омъжа… — поколеба се. Неочаквано си спомни как преди няколко месеца седеше върху кошчето за боклук с разписката от „Тифани“ в ръце. — Винаги към си мислила, че ще бъде Хю.

Замълча, запали цигарата си и дръпна дълбоко. Главата й се завъртя. И не беше просто заради комбинацията от алкохол и никотин.

Внезапният спомен за Хю я извади от равновесие и повлече след себе си нов поток от спомени.

— Днес щеше да бъде втората ни годишнина — промърмори, като си припомни как на Нова година през 1997-ма те преспаха за първи път. Сепна се. Какво си мислеше за Хю? Преди броени минути беше опиянена от щастие и вълнение; а сега беше завладяна от чувство на тъга и съжаление.

— Мислиш ли, че съм луда?

От банята долетя вик.

— За кое? Че почти две години излиза със смотан задник или че ще се обвържеш с най-сексапилния мъж след Джордж Клуни?

Франки не се сдържа и се усмихна.

— Значи не си изненадана, че с Райли се женим?

— Е, малко е бързо. Но единственото нещо, за което съжалявам, е, че нямаше моминско парти. Можеше да се появиш в изискана рокля в Клаудсбар. Щеше да падне истински смях.

Франки потрепери при мисълта за най-популярния бар в Лос Анджелис, препълнен със супер модели и филмови звезди. Там външният вид беше всичко. После се опита да си представи себе си сред тях. Не можеше и слава богу.

Вратата на банята рязко се отвори, за да разкрие Рита, седнала на тоалетната чиния.

— Виж, няма значение какво мислят другите, животът е твой, решението е твое. — По някаква причина Рита винаги започваше да философства, когато бе обърнала няколко чашки повече, и обожавайте с часове да споделя своите мъдри бисери. — Погледни мен, дойдох в Ел Ей, за да опитам да бъда актриса. Аз — холивудска актриса! — Усмихна се вдъхновено, виждаше се в ролята на Трейси Потър, която започваше да играе след няколко дни. — Всички мислеха, че съм се смахнала, но на мен не ми дремеше. Добре, имаше риск. Но какво имах да губя, ако всичко се объркаше? Привлекателна работа? Разбита стара кола с протекъл радиатор. Онзи мизерен апартамент под наем. — Направи гримаса. — Но извадих късмет. Взех правилното решение. Погледни ме сега.

Франки я погледна. Пияна като казак, с бикини около глезените, Рита беше с очна линия, размазана по половината й лице, и държеше

ролка тоалетна хартия в едната ръка. Катрин Зита Джоунс, пукай се от яд и завист…

— Животът е просто едно голямо казино. Всичко е риск. Няма гаранции. Но ако искаш нещо достатъчно силно, бори се за него. Ако щастието ти зависи от него, нямаш друг избор, освен да заложиш и да следваш сърцето си. Живей за мига! Ако не го направиш, винаги ще се чудиш какво е можело да бъде. — Вдигайки бикините си, Рита се изправи малко по-рязко и се подпря на стената за опора. — А и в крайна сметка, ако не се получи, винаги можеш да се разведеш. Безумно лесно е, виждала съм рекламите. Трябва само да набереш един номер и после да следваш указанията: натиснете 1, ако имате деца, 2, ако имате обща ипотека, 3, ако…

— Добре, добре, схванах идеята. — Франки се усмихна и поклати глава. Беше чувала за пица по телефона, но развод? Вероятно дори пускаха брошури с промоции в пощенската кутия: „Разведи се веднъж, вторият път — на половин цена.“. Като пропъди мисълта, тя се вдигна от леглото и отвори малка бутилка минерална вода от минибара. Изпи я на един дъх, разреждайки алкохола в кръвта си. Може би да се напие не беше чак толкова добра идея. Всичкото това шампанско я караше да се чувства объркана, сълзлива, емоционална и носталгична. Хю беше част от миналото й. Омъжваше се за Райли. Райли, който беше нейното бъдеще.

— Мисля, че трябва да облечеш това.

Франки се обърна и видя Рита, която се появи от банята с дреха в ръцете си.

— Шегуваш ли се? Кожен панталон! — зяпна Франки. — На собствената ми сватба… Не е ли малко неуместно?

Рита й отправи един от своите аз-знам-по-добре погледи.

— Омъжваш се в параклиса на Елвис, пръстенът ти е направен от станиол, ще пеем песни на Краля вместо сватбения марш и свещеникът ще е облечен с бял анцуг. — Размаха панталона. — Трябва ли да казвам друго?

Неспособна да остане сериозна при такава образност, Франки прихна, взе панталона от Рита и изчезна в банята, за да се приготви.

ГЛАВА 38

— Тук е, тук е. — Като подскачаше нагоре-надолу пред „Двореца на Цезар“ в набързо стъкмен шаферски тоалет от промазан кадифен къс панталон и ликрена блуза по врата, Рита ръкомахаше като луда към бялата лимузина, която бе наета да ги откара до параклиса.

Райли и Дориан бяха тръгнали пет минути по-рано благодарение на Рита, която прие ролята си на шаферка много сериозно и категорично им заяви, че е лош късмет да видиш булката преди сватбата и не, не могат да споделят едно малко такси.

Застанала до нея, Франки почувства прилив на въодушевление и веселие, докато наблюдаваше как бялата панделка потрепва на предния капак на паркиращата пред тях лимузина. Е, това беше. Случваше се. Тя се омъжваше. Стомахът й започна да се движи нагоре-надолу в синхрон с Рита и тя почувства как в гърлото й засяда буца. Дори и упоена с шампанско, все още се чувстваше притеснена.

— Сигурна ли си, че изглеждам добре? — обърна се неспокойно към Рита. Имаше сериозни съмнения за кожения панталон. Предизвика фурор на партито в Бевърли Хилс, но на собствената си сватба? Вероятно накрая щеше да изглежда като една от онези безумни жени, които искат да бъдат нестандартни и би било по-добре да се омъжи върху багер. — Може би беше права. Може би трябваше да облека тоалета на Карън Милън.

— Спри да се притесняваш, изглеждаш дяволски неотразимо — успокои я Рита, докато оправяше червилото по устните си. — Райли е късметлия. — Затвори огледалцето си и го прибра в чантата си. — Повечето булки приличат на смахнати лампиони. Ти поне ще изглеждаш секси на всички сватбени снимки.

Франки внезапно стисна ръката на Рита.

— О, мамка му!

— Какво?

— Фотоапарата. Взе ли го?

Рита погледна несигурно.

— Не си ли спомняш? Райли те помоли да донесеше фотоапарата му в параклиса — запелтечи Франки, започвайки да се паникьосва. Рита беше толкова пияна, че щеше да е истинско щастие, ако си спомнеше собственото си име, да не говорим за снимачната техника. — Няма да имаме никакви снимки. — Прииска й се да заплаче.

— Стига де, Франки, няма нужда да се паникьосваш заради глупости — извика Рита. — Вероятно още е в стаята. Ще се върна и ще го взема.

За момент Франки се успокои от предложението на Рита. Докато не я видя да се клатуиша пияна на токчетата си и не размисли.

— Не, ти остани тук. Връщам се след пет минути — инструктира я и тикна букета в ръцете й.

Той беше аранжиран от наличните свежи цветя в хотела и Рита беше много щастлива, че курсът й по цветарство от 1985-та година най-сетне е бил полезен.

— Не се притеснявай, прието е булката да закъснява — провикна се Рита успокояващо след Франки, която се затича към хотела.

Докато я наблюдаваше как изчезва във фоайето, тя бе поздравена от доста привлекателен шофьор, който беше решил, че тя е булката, и галантно й отвори вратата. Опита се да изглежда достатъчно скромна и подходящо булчински, докато се настаняваше на задната седалка. Всичката тази сватбена суета беше доста приятна, помисли си тя, докато се разполагаше в кожения салон и се възползваше от безплатния минибар.

„Дворецът на Цезар“ беше претъпкан от играчи и гости за Милениума и с по-малко от двадесет минути до полунощ, празничният градус бе висок и казиното преливаше от очакване и веселие. Като се опитваше да си проправи път до асансьорите, Франки се промушваше през тълпи развълнувани туристи, оскъдно облечени сервитьорки и заклети играчи, преди най-накрая да стигне лобито. Вратите на асансьора се отвориха и тя се промъкна между купонджиите с шапки и хартиени свирки и натисна бутона. Оставаше й да изчака.

Притисната между двойка, която се опитваше да счупи рекорда за най-продължителна целувка с език, и кокалеста девойка в рокля на цветя — неуспешен опит да се издокара като дива купонджийка, Франки наблюдаваше убийствено бавната смяна на номерата на етажите.

— Хайде, хайде — просъска, докато асансьорът спираше и на всеки етаж слизаха хора и изчезваха в някоя от стаите, в които бяха организирани купони. На тяхно място се качваха нови празнуващи, тръгнали нанякъде в последните минути преди отброяването. Най-накрая машината спря на дванайсетия етаж, вратите се отвориха и освободиха Франки от влудяващия капан.

Забърза по коридора и погледна часовника си. Мамка му, оставаха по-малко от десет минути! Тя погледна номерата на вратите, за да открие стаята си. Преди беше толкова лесно да я намери, но сега, пияна и паникьосана, беше много по-сложно. Най-накрая я забеляза — 1204 — и започна припряно да рови в чантата си за картата ключ. Докато търсеше, я осени мисълта колко комично ще изглежда този момент след месеци и години, когато тя е възрастна омъжена жена. Усмихна се на себе си — беше намерила картата — и започна да тананика Сватбения марш, докато търсеше процепа за картата.

— Франки?

Глас. Стресна я. Картата се плъзна от пръстите й и падна безшумно на килима. Обърна се и видя фигура в дъното на коридора, почти скрита в сенките. Мелодията застина на устните й. Не можеше да бъде! Тя се взря упорито, опитвайки се да фокусира по-добре. Не беше. Силуетът пристъпи напред в светло петно… Беше…

Хю.

Стомахът й се преобърна, а краката й се подкосиха. Подпря се на дръжката на вратата. За един кратък миг почувства с цялото си тяло, че е катапултирана обратно във времето, през океана, обратно във Фулхам, през октомври, при Хю. Като няколко пъти си пое дълбоко въздух, тя се опита да избистри съзнанието си, но беше невъзможно. Хю. В Лас Вегас? Почувства се, сякаш има някаква откачена, причинена от шампанското халюцинация. Със сигурност не можеше да се случва. Нали?

Но се случваше. Неспособна да помръдне, тя го зяпаше вцепенена. Изглеждаше съвсем същият. Носеше съвсем същите дрехи както обикновено — светлосиня риза на Ралф Лоран, дънки с ръб на крачола и спортните си обувки с дебела подметка. Спретнат и гладко обръснат, той беше оформил с гел косата си, както правеше винаги, и излъчваше този постоянно разпознаваем мирис на дезодорант, вода за

уста и афтършейв. Изглеждаше толкова познато. И в същото време така непознат.

Всичко, което тя можеше да направи, бе да стои там, да зяпа и да се олюлява със сърце, което биеше като църковна камбана. Опита се да заговори, но гласът й изглежда бе изчезнал от гърлото й. Сякаш всичките й сетива бяха изключени от шока да види Хю пред себе си, само на няколко крачки разстояние. Внезапно се почувства ужасно трезва.

Хю зяпаше Франки. Слава богу, че най-накрая я намери. Смяташе, че никога няма да успее в този дяволски град, пълен с кичозни американци и още по-кичозни хотели. Беше му отнело часове и с умората от часовата разлика той не мислеше, че ще успее да я открие преди полунощ. Но най-накрая, преди двадесет минути, му провървя. Рецепционистката в „Двореца на Цезар“ му каза, че тя се е настанила в един от ВИП апартаментите — един господ знае как бе успяла да си го позволи — и като затвори телефона, той веднага тръгна насам. Беше планирал речта си, дори я беше репетирал няколко пъти пред огледалото, но сега, когато просто налетя на нея, си глътна езика. Честно казано, бе толкова шокиран, колкото и тя. Изглеждаше толкова различно. Почти неразпознаваема. Откога си купуваше кожени панталони? И тази оскъдна блузка, та тя практически не беше от плат, а от конци. Без съмнение това бе идея на малоумната й приятелка Рита. Гледаше я, облегната на вратата на своя апартамент, безмълвна. И изведнъж го осени мисъл. Нима беше пияна?

— Какво правиш тук? — най-накрая успя да прошепне Франки.

— Търся те. — Той тръгна към нея, но премисли и спря на две крачки разстояние. — Долетях в Ел Ей, но когато най-сетне намерих жилището ти, съседите ти ми казаха, че си в Лас Вегас. Успях да наема кола, карах дотук и прерових всеки хотел в този град, опитвайки се да те намеря. — Млъкна и прокара ръка през косата си, както винаги. — Трябваше да те видя, за да ти кажа, че направих глупава грешка. Бях такъв идиот, Франки. Проклет глупав идиот.

Франки не можеше да повярва на ушите си нито на очите си. Онемяла, наблюдаваше как той смутено върти копчетата на ръкавелите си. Винаги се чувстваше много неловко, когато говореше за чувствата си, което той винаги наричаше ППЧ — Публична проява на чувства.

Изпънат като струна, той отметна рамене назад, сякаш се протяга.

— Да бъда сам през тези няколко месеца… — преглътна няколко пъти, като си спомни за еднократните свалки, — ме накара да осъзная, че не искам да бъда без теб. — Пое си дълбоко въздух. — Липсваше ми, Франки. Искам да ми дадеш втори шанс.

Речта му бе заглушена от силна музика — оркестърът започваше да свири — и хоровото обратно броене. Десет, девет, осем, седем…

Спогледаха се. Мълчаха. И тогава изведнъж, точно пред нея, той падна на коляно и прочисти гърлото си.

— Опивам се да ти кажа… — Извади малка кадифена кутийка от вътрешния си джоб и се опита да я отвори.

Шест, пет, четири…

Замота се за секунда с капачето, ръцете му трепереха и бяха потни. Три…

Накрая я отвори. Две…

Вътре имаше диамантен пръстен от „Тифани“. Едно…

Започна оглушителен шум — звукът на празнуващия Милениума Лас Вегас обгърна всичко. Хората крещяха, в небето експлодираха фойерверки, пукаха се балони, чуваха се песни. Групата в казиното вече свиреше с пълна сила.

Но сред всичкия шум единственото, което Франки чу, бе гласът на Хю.

— Ще се омъжиш ли за мен?

ГЛАВА 39

Пейзажът прелиташе край прозорците на колата — безплодна пустиня, разнебитен магазин за всичко, бензиностанция. Франки свали надолу стъклото на прозореца. Главата й се цепеше от прародителя на всички махмурлуци. Затвори очи, излегна се на седалката и вдиша с пълни дробове от прашния въздух. Е, това беше — 1 януари 2000 г. Новото хилядолетие. Въпреки всичкия религиозен шум и суеверието предсказанието на Нострадамус не се сбъдна, нямаше апокалипсис, светът не свърши като горяща топка. Беше си още тук, все същият. Само че не беше. Повече нищо нямаше да бъде същото.

Миналата нощ Хю се бе върнал в живота й и всичко се бе преобърнало с главата надолу. Само за секунди — времето, което му отне да й предложи — всичко се бе променило, всичко бе станало объркано и несигурно. Нейните чувства, вярвания, желания — нейното бъдеще. Хю я молеше да се омъжи за него. Той я молеше да вземе най-важното решение в живота си. Но това, което не знаеше, е, че я караше да избира. Да избере между любим от по-малко от две седмици и бивш приятел от две години. Между хазартен залог за непознат нов живот и сигурна игра с връщане към миналото.

Франки не знаеше какво да мисли. Докато гледаше Хю в слабо осветения коридор как нелепо балансира на едно коляно, тя изпита смесица от радост и ужас. Като гръм от ясно небе той си я искаше обратно, искаше да се ожени за нея, искаше да прекарат остатъка от живота си заедно и да заживеят щастливо. Не беше ли това всичко, за което някога си бе мечтала? Пръстен от „Тифани“, бяла сватба и Хю, облечен по последна мода с карамфил в бутониерата. Да бъдат господин и госпожа Хю Хамилтън. Не се ли стремеше именно към това? Всички тези нощи, когато лежеше будна до Рита, възглавницата й подгизнала от сълзи, чувствайки се, сякаш сърцето й е разбито завинаги.

Ами Райли? Той щеше да я чака в параклиса. Да се шегува и смее с Дориан в щастливо неведение за случващото се. Да я очаква

всеки момент. Сърцето й се сви. Приманя й. Обикновено не вярваше в такива неща, но може би това беше съдба. Може би появата на Хю беше знак. Знак, че бракът с Райли би бил грешка. Че Рита е била права от самото начало и тя и Райли са имали просто забежка. Тя е искала да се възстанови, бушували са хормони и твърде много коктейли, била е завладяна от еуфорията на новогодишната нощ и Милениума и е объркала желанието с любов.

Чувствайки се нестабилна, Франки се подпря на вратата за опора. Може би така беше по-добре. Може би Райли също се беше разколебал и щеше да е благодарен, че тя отменя сватбата. Може би беше променил решението си и дори не беше в параклиса. Идеята я натъжи, но и успокои. Спомни си как той лежеше в леглото до нея и я питаше дали ще се омъжи за него. Опита се да потисне спомена. Не говореше сериозно. Беше под влиянието на алкохола. Като си тръгваше сега, тя му правеше услуга. Така утре сутрин той щеше да се събуди само с махмурлук. Да се събуди със съпруга, щеше да е много по-ужасно, от което и да е главоболие.

Опита се да се съсредоточи върху Хю. Неочакваната му поява я беше отрезвила и върнала към действителността. Последните няколко месеца изглеждаха като приказен сън. Престоят в Ел Ей, животът с Рита, влюбването в Райли. Нищо от това не беше реален живот, нищо не можеше да продължи вечно. Но нима не знаеше това от началото? Не беше ли избягала в Ел Ей, докато бъде способна отново да се изправи пред живота, да си върне живота, да се върне в Лондон?

Сега можеше.

В последните няколко секунди желанието й беше изпълнено. Хю се беше върнал. Щеше ли да рискува да го загуби повторно?

Сред звуците от купоните в съседните стаи и хаосът от мисли в главата си Франки знаеше отговора. Като гледаше мъжа, с когото споделяше спомени, дом, почивки в чужбина, семейни събирания, история, тя знаеше, че не може да играе. Макар да беше във Вегас, залогът бе прекалено висок. И така, в тези кратки секунди тя направи своя избор. Каза „да“.

Франки се откъсна от мислите си, когато видя табелата за Гранд Каньон надолу по пътя. Щяха да останат там за два дни. За прегрупиране, както се изрази Хю, преди да се върнат в Ел Ей, за да може тя да си опакова багажа и после да хванат полет за „Хийтроу“,

обратно към апартамента му във Фулхам и стария им живот заедно. Хвърли поглед към Хю, който носеше шофьорските си очила и мръщеше вежди в опит да схване правилата за движение по магистралата. Все още беше странно, че са отново заедно. Отново бяха двойка. Тя трябваше постоянно да проверява дали наистина той седи до нея и не е плод на увреденото й от алкохола съзнание.

— Не трябваше ли да отбием там? — Знак за изход прелетя покрай тях.

— Мамка му! — Хю натисна рязко спирачки, което предизвика свистене на гуми по асфалта зад него и яростно изсвирване от спрелия в последния момент камион. — За бога, какъв им е проблемът на проклетите янки? Не могат да карат или какво? — Без да подаде сигнал, той се мушна през двете съседни ленти, което за малко не предизвика верижна катастрофа, и зави почти на 90 градуса към подминатата отбивка.

Франки се вкопчи в колана си. Беше свикнала да се изтяга с крака на таблото в бронкото на Райли, да бъбри и да се смее с него под звуците на радиото. Беше забравила липсата на търпение у Хю зад волана и колко се напрягаше, когато той я караше на посещение при родителите му в Кент. Веднъж яростта му на пътя за малко не доведе до катастрофа с такси в Лондон.

— Извинявай, скъпа, заради безумните знаци по пътя е. — Той се усмихна глуповато, като се протегна и докосна ръката й. — Добре ли си?

— Да, чудесно — кимна Франки, пое си дълбоко дъх и затвори очи.

Прекараха остатъка от миналата нощ в неясен хаос — напуснаха Вегас в малките часове, караха до зазоряване, пиха блудкаво кафе на бензиностанция, дремнаха няколко часа в колата и сега, в блясъка на обедното слънце, и двамата се чувстваха изцедени. А имаха да изминат още сто и шейсет километра. С повече късмет щяха да пристигнат преди мръкване. И все още живи.

Прекараха следващите четири часа в лутане, обратни завои, питане за посоката в бензиностанции и магазини и упорито въртене в кръг. Най-накрая случайно се качиха на ветровития път, който водеше към Гранд Каньон. Когато пристигнаха в хотела, беше почти четири следобед и започваше да се стъмва. Докато Хю правеше

регистрацията, Франки проведе няколко разговора по телефона с монети във фоайето.

Миналата нощ събра багажа си и остави бележка на рецепцията. Не можеше просто да отиде да намери Рита, пияна като казак на задната седалка на лимузината, обвита с бяла панделка. Как щеше да обясни на Хю? Какво щеше да му каже? „Извинявай, би ли изчакал за секунда, докато разменя две думи с шаферката си.“? Това би означавало да му признае, че е била готова да се омъжи за друг мъж. Потръпна от мисълта. Понякога честността не беше най-добрата политика.

Набра номера и се заслуша в сигнала свободно. Надяваше се да вдигне Рита, но вместо това попадна на секретаря: „Честита Нова година. Отидохме до Вегас да печелим милиони. Оставете съобщение.“

Франки чу сигнала и остави кратко съобщение. Казваше, че е добре и е с Хю, но ще обясни всичко, когато се върне в Ел Ей. Знаеше, че Рита ще я разбере. Най-добрите приятелки винаги успяваха да разберат, когато ставаше дума за мъже.

Остави слушалката и погледна през прозореца — последните слънчеви лъчи изчезваха в тъмнината. За момент си помисли да звънне на Райли, но после се отказа. Какво, по дяволите, щеше да каже? Съжалявам? Елтън Джон е бил прав, когато е казал, че това е най-трудната дума. Сепна се. Господи, трябваше да е изтощена! Та тя цитираше Елтън Джон?!

— Бутилка шардоне. Нали ще се постараете да бъде изстудено? — каза Хю на сервитьора, като затвори листа с вината. Погледна към Франки и се усмихна. — О, съжалявам, скъпа, шампанско ли предпочиташе? Да празнуваме?

— Господи, не. Вино е добре… честно — отвърна Франки припряно. След миналата нощ никога повече не искаше да пие шампанско. Стомахът й все още не се бе възстановил напълно от последните шест бутилки.

Вечеряха в доста изискания ресторант на хотела — уютен салон с камина и облицовани с дърво стени. Беше един от онези ресторанти, където сервитьорите реагираха на всеки твой жест и всички, дори американците, говореха с тихи гласове. Франки седеше срещу Хю, който изглеждаше на километри от нея през голямата маса с бяла

ленена покривка, морето от безупречно чисти чаши във всякакви размери и кошничка с хлебчета.

Като се наведе напред, той посегна и взе ръката й в своята.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер. — По негово предложение тя носеше един от любимите му тоалети — кремавият костюм, и беше прибрала косата си. — Точно както беше преди.

Франки се усмихна на комплимента. Така, заедно на вечеря в ресторанта, изглеждаше сякаш последните месеци никога не се бяха случвали. Хю изобщо не се беше променил. Изглеждаше все така привлекателен, както винаги. И паметта й не бе преувеличила колко време му отнема да се приготви — все още се бавеше с часове. Днес го чака само трийсет минути, чувайки шума от разнообразни аерозоли, докато най-накрая той се появи от банята в облак пара, сякаш беше илюзионист на сцена и току-що се бе завърнал след магическа телепортация.

— Какво мислиш за деня на влюбените?

— Какво? — Тя се откъсна от мислите си и изпусна хлебчето, което несъзнателно превръщаше в купчина ситни трохи.

Хю замълча, защото сервитьорът се появи с виното. Докато наблюдаваше как той слага ръка зад гърба си и сипва малко в чашата на Хю, Франки се почувства пренебрегната. Защо сервитьорите винаги правят така? Защо винаги мъжът опитваше виното? Хю го подуши, преди да отпие и да завърти глътката в устата си — беше член на винения клуб в „Съндей Таймс“. Но не го изплю, а преглътна и кимна одобрително.

— За сватбата — като отговори на въпроса й, той се засмя на изненаданото й изражение. — Знам какво си мислиш, сантиментално е, и аз така реших първоначално. Като се замислиш, всъщност е доста кичозно. Червени сърчица и тем подобни. Но може да се окаже много забавно. — Завъртя едно от копчетата си за ръкавели с формата на стикове за голф. — Добре, признавам. Адам и Джесика предложиха да е тогава.

— Адам и Джесика?

— Ами, аз им казах, че идвам при теб, за да ти предложа. Те ме докараха до летището. Казах ли ти, че Адам си е купил едни от онези нови модели „Ягуар“?

Франки не го слушаше. Внезапно й просветна, че Хю никога не се бе съмнявал, че тя ще приеме предложението му. Знаел е, че тя ще му прости и ще го приеме обратно. Още преди да се е извинил или признал грешката си, той знаеше, че тя ще каже „да“. И беше прав, нали? Тя му беше простила, беше казала „да“.

Тогава защо се дразнеше? Не знаеше. Но това, което я притесняваше повече, бе мисълта как сватбата им е била планирана от някакъв кретен с хавайска риза и кльощавата му приятелка, която смяташе за върховно удоволствие да празнува рожден ден в боулинг зала.

Прехапа устни. Винаги когато й липсваха Хю и старият й живот, тя беше забравяла за хората като Адам и Джесика. Беше странно колко селективна можеше да е паметта — запазваше добрите моменти и удобно редактираше всички останали.

— Е, какво мислиш?

— Да, добра идея — кимна и се опита да изглежда ентусиазирана. Все пак Адам и Джесика нямаха значение. Имаше значение, че Хю най-сетне говореше за връзката им. След две години той не обсъждаше лихвени проценти, пазара на недвижими имоти или как се справяше Тайгър Уудс на турнира. Той говореше за сватба. Тяхната сватба.

— И освен това мисля, че Адам може да ни уреди да направим приема в Сохо Хаус[1].

— Звучи прекрасно.

Звучи дяволски зле, потръпна тя, но се опита да се усмихне и да не мисли за всички претенциозни членове на тези клубове — също като Адам.

Най-накрая им сервираха. Руло от сьомга със зеленчуци за Хю и спагети за Франки. Не че тя яде много, не беше гладна. Вместо това чоплеше храната си и пийна повечко вино, докато си говореха на масата. И двамата бяха решили да не говорят за последните месеци. Хю беше казал, че вероятно ще е по-добре да не ги обсъждат. Чисто начало. Защо да говорят за миналото, когато разполагаха със съвместно бъдеще? Тя се съгласи. Да говори за миналото, означаваше да мисли за Райли.

Вместо това продължиха разговора си за предстоящите сватбени приготовления или по-скоро Хю говореше, а Франки слушаше.

Гледната му точка за гостите: „Не мога да понасям шефа си Греъм или Сандра — съпругата му, но не искам да рискувам шансовете си за повишение. Какво ще кажеш да ги поканим само за вечерното парти?“. За църквата: „Наистина ли искаш църковен брак? Всъщност си мислех за обредната зала в Челси“. Медеият месец: „Знам, че обичаш да лежиш на плажа, но аз определено бих предпочел Непал“.

Каква ирония, помисли си Франки. Толкова отдавна искаше да говори за сватба, но сега, след една-единствена вечер, тя беше осъзнала колко досадно е планирането на сватба. Когато Хю започна темата за своето ергенско парти — Адам беше предложил да прекарат един уикенд с момчетата в провинцията и да играят пейнтбол — разсеяно погледна годежния си пръстен, лъскав и бляскав, застанал прилежно на пръста й като нов ученик в клас. Самотен диамант беше прикован в двадесет и два каратова златна халка. Докосна го и неочаквано се сети за пръстена, който Райли направи за нея — усукано парче златист станиол от бутилка шампанско. Не знаеше къде е, вероятно го бе загубила в бързината при напускането на Лас Вегас. Споменът я натъжи. Държеше се глупаво. Годежният пръстен от Хю беше прекрасен, защо си мислеше за този от Райли?

Изпиха кафето си и се отправиха обратно към стаята. След няколкото чаши шампанско тя умираше за цигара, но знаеше колко много се дразнеше Хю, когато пушеше. Затова изчака, докато той влезе в банята. Без съмнение щеше да кисне вътре векове наред четкайки, триейки, жабурейки — предостатъчно време за бърза цигара.

Като наметна стария си блузон върху раменете си, тя отвори вратите към малката покрита тераса, седна на един от металните градински столове и запали цигара. Дръпна и загледа оранжевото сияние на връхчето на цигарата в хладния мрак, чувстваше студения метал през дрехата на краката си. Беше толкова тихо и спокойно навън. Нямаше го шума на трафика, звуците от включен телевизор или жуженето на говорещи хора. Хотелът беше кацнал точно на ръба на каньона. През деня гледката беше невероятна поне според рекламната брошура, но тази вечер тя можеше да види единствено кадифена чернота, изпъстрена със слабите проблясъци от съседни заведения и хотели.

След няколко минути започна да усеща студа. Облече блузона си, вдигна яката и го притисна до себе си. В същия момент видя нещо да

изпада от джоба му. Нещо лъскаво, преди да изчезне между пукнатините в дървения под. Не му обърна внимание и допуши цигарата си, но любопитството й надделя. Наведе се и започна да опипва с пръсти ръбовете на дървените плоскости. Усети нещо. Малко и крехко. Вдигна го. Беше годежният пръстен от Райли. Беше изгубил формата си от седенето в джоба. Трябва да го беше пъхнала там миналата нощ в бързината на опаковането. Напълно беше забравила. Постави го в дланта на ръката си и го погледна. Предизвикваше толкова много спомени. Толкова много смесени чувства.

— Какво правиш навън? — Хю се появи.

— О, нищо — отговори безразлично и бързо затвори ръка около пръстена като венерина мухоловка. — Имах нужда от свеж въздух.

Той се усмихна нежно и като я прегърна, се наведе към нея, за да я целуне. Не страстна целувка с език, а суха целувка по устните. Беше първата им целувка, откакто той й предложи, и Франки беше изненадана да осъзнае колко неловко се чувства. Къде бяха фойерверките? Ускореният пулс? Плиткото дишане? Тя отхвърли тази мисъл. Беше глупава романтичка. Фойерверките бяха само във филмите.

— Пушила ли си? — Хю сбърчи нос.

— Не — отвърна Франки виновно. Почувства се като дете, хванато да отмъква сладки.

— Мммм. — Не звучеше убеден, но я придърпа по-близо. — Идваш ли в леглото?

Това беше неговият начин да каже, че иска да правят любов. Десет години на пансион в мъжко училище не го бяха научили да говори свободно за секс и вместо това той използваше реплики като: „Уморена ли си?“ или „Да си легнем ли рано тази вечер?“.

Тя се поколеба. Това беше моментът, в който трябваше да се слеят в прегръдката си, да се свлекат на леглото и да се любят до безсъзнание. Моментът, за който си мечтаеше от месеци и си представяше какво ще каже и как ще реагира. Но нито веднъж не си бе помисляла, че ще се чувства така. Нервна, несигурна, притеснена, виновна. Стъписа се от мисълта, че ако спи с Хю, ще се чувства, сякаш е изневерила на Райли. Беше откачена гледна точка. Какво си мислеше? Това беше лудост. Оглупяваше. Щеше да се омъжи за Хю. Обичаше Хю. Нали?

Усмихна се и нежно стисна ръката му.

— След минутка.

Хю се върна в стаята, а тя се облегна на металния парапет и се опита да проясни съзнанието си. Всичко, което се случи през последните четиридесет и осем часа, я караше да се чувства тотално объркана. Вероятно щеше да се чувства много по-добре след пълноценно наспиване. Достатъчно време събитията да се уталожат. Отвори ръка и хвърли още един поглед на пръстена, преди да го прибере обратно в джоба си. Искаше й се да го беше изгубила. Проклетото нещо беше истински проблем.

Нощната лампа слабо осветяваше стаята и хвърляше сенки по вазата, която беше пълна с цветя, купени за нея от Хю на една от бензиностанциите. Погледна към него. Беше си легнал, обърнат с гръб към нея. Дрехите му бяха прилежно сгънати на един стол, не разпилени по целия под, както биха били при Райли.

— Хю.

Той не отговори. Смъкна ципа на блузона си и го пусна на пода. Все трябваше да има някаква работа за камериерките.

— Хю?

Протегна ръка да докосне рамото му и чу дишането му. Дълбоко и равномерно. Беше заспал. Резултат от часовата разлика и две бутилки шардоне. Усмихна се на себе си и се спря.

Защо се чувстваше толкова облекчена?

---

[1] Soho House — елитна верига луксозни хотели, клубове, ресторанти и СПА центрове в Европа и Америка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

— Дявол да го вземе, това е булката беглец! — Когато Франки колебливо отвори вратата на жилището, беше посрещната от Рита, която се появи от спалнята, припряно завързваща сатенения си халат около кръста.

Франки пусна куфара си на пода и се усмихна виновно.

— Мога да обясня всичко.

— Добре — съгласи се Рита. Като влезе в кухнята, тя спокойно включи чайника, преди да се облегне на хладилника със скръстени ръце и да отправи към Франки обвинителен поглед. — Но по-добре да е убедително.

Седяха отвън на терасата и попиваха топлината на слабото януарско слънце. С три чаши силен чай и половин кутия цигари Франки разказа всичко на Рита — за внезапната поява на Хю на Нова година, за предложението му и реакцията си, и как за няколко секунди тя е била принудена да избере. Беше облекчение най-накрая да говори с някого, да намали теглото на всички мисли и емоции, които бушуваха в нея през последните четиридесет и осем часа. Като най-добра приятелка и изповедник Рита слушаше търпеливо, запарваше чай, намираше кибрит и кимаше съчувствено.

— Но знам, че взех правилното решение да се омъжа за Хю — довърши Франки, като галеше Фред, който се беше опънал в скута й като килимче пред камината. — Знаеш колко съсипана бях, когато се разделихме, нали? — Погледна към Рита. — Никога не съм мислила, че ще се съберем отново. Мислех, че връзката ни е приключила завинаги. Заради това, когато срещнах Райли… — Гласът й замря и тя се заигра с кадифеното ухо на Фред. — Е, както и да е, наистина съм щастлива.

Рита не беше напълно убедена. За някого, който трябваше да е щастлив и влюбен, Франки изглеждаше съвършено нещастна. Но за първи път тя щеше да запази мнението си за себе си. Никога не беше харесвала Хю, но сега не беше моментът да започне да го клепа.

Франки имаше нуждата тя да я подкрепи като приятел. А това означаваше да държи голямата си уста плътно затворена.

Насили се да се усмихне и успокоително стисна ръката на приятелката си.

— Кога е полетът ти? — Рита направи опит да звучи ведро.

— В пет и половина тази вечер.

— А какво правим с тези двамата? — Рита премести Джинджър, която заемаше по-голямата част от шезлонга.

— Това е най-трудната част — въздъхна Франки, чешейки Фред под брадичката. Това провокира остро мъркане и той протегна шия снизходително. — И двамата остаряват, Фред има артрит на лапите, а Джинджър е предразположена към дихателни инфекции. Не искам да си представям как ще прекарат шест месеца под карантина… натъпкани в клетки… — Замълча. Не искаше да признае, че всъщност Хю беше предложил да ги приспят, казвайки, че „това е добро за тях и няма нищо общо с алергиите му.“

— Разбира се, че могат да останат при мен — Рита предусети въпроса й. — Мисля, че стилът на живот в Ел Ей им подхожда много повече от това да са заврени в онзи тесен апартамент във Фулхам. — Погледна ги — излегнати и мъркащи на слънце. — Това може да бъде техният старчески дом — каза и се засмя на идеята. Прокара пръсти по лапите на Джинджър. — Което хич не е зле, като знам как изглеждат повечето от тези домове в реалния свят.

Франки знаеше, че тя е права, но не можеше да не се чувства тъжна. Да остави Фред и Джинджър, щеше да бъде мъчение.

— Благодаря… — Усмихна се искрено. — За всичко. — Като изтупа тениската си от котешки косми, тя погледат часовника си. — Мамка му, толкова ли е късно наистина? По-добре да започна да опаковам нещата си. — Стана и влезе обратно в апартамента.

— Изчакай малко!

Рита скочи от шезлонга си, но беше твърде късно. Франки вече беше отворила вратата на спалнята и преживяваше най-големия шок в живота си. Дориан също. Повече от половин час лежеше в спалнята, закопчан с белезници за леглото, със запушена уста и с бельото на Рита от Виктория Сикрет. Без да знае да се смее или да плаче, Франки покри устата си с ръка, а Рита се появи до нея. Изчервена до корените на

косата си, тя погледна изражението на приятелката си и възкликна припряно:

— Мога да обясня всичко.

Опаковането не отне много време. Беше странно как само за няколко месеца повечето от дрехите й бяха започнали да изглеждат старомодни и износени. Господи, наистина ли съм носила това, помисли си Франки, като извади противна разкроена пола с плисета отстрани. Може да е била в миналогодишния „Вог“, но тази година щеше да попадне в магазина за втора употреба. Като я набута в чувала за боклук, тя се успокои с мисълта, че разчистването на гардероба ще й даде добро извинение да излезе да пазарува отново в Лондон. Но не знаеше с какво. Кредитните й карти отдавна бяха надвишили лимита си и все още дължеше на Рита хиляда долара.

Като се опитваше да не мисли за ужасното състояние на финансите си, тя изпразни две шкафчета с козметика и натъпка остатъка от дрехите и книгите си в куфарите. Щеше да се издължи на Рита веднага щом си намери работа. Погледна багажа си. Беше нахвърлен и тя трябваше да седне на куфарите, за да ги затвори. Почувства буца в гърлото си. Сега, когато ножът беше опрял до кокала, се оказа трудно да тръгне. Разгледа спалнята и едва сега осъзна колко се е привързала. Как без дори да го съзнава, бе започнала да мисли за жилището на Рита като за свой дом.

— Е, това е всичко.

Като се опитваше да звучи ведро и спокойно, тя завлече багажа си в коридора. Защо дрехите винаги ставаха три пъти по-тежки, когато ги опаковаш? Бутна всичко в ъгъла и затаи дъх.

— Не си тръгваш вече, нали? Тъкмо ти направих чай от женско биле.

След като го спипаха в спалнята, Дориан се беше облякъл по-нормално и шеташе в кухнята в опит да прикрие неудобството си. Горд с репутацията си на добър в леглото, флиртуването и дръзките намеци, да бъде хванат от съквартирантка по сутиен и копринени жартиери беше силен удар по мъжкото му достойнство. Което Франки беше забелязала достатъчно добре.

— Какво ти казах за варенето на това нещо тук? Вмирисва цялата къща! — изфуча Рита и го цапна през ръцете с кърпата за чинии.

Франки се усмихна. Рита й беше казала, че е просто секс — тя умираше за това, а Дориан беше по-добър от вибратор. Но като ги гледаше заедно как се смеят и шегуват, тя беше сигурна, че ги свързват повече неща от едновременните оргазми. Бяха като отдавна женена двойка.

— По-добре да тръгвам. През цялото това време Хю ме чакаше отвън в колата. Отиваме директно на летището. — Погледна към Рита. — Каза, че вероятно е по-добре, ако не влиза.

— Дявол да го вземе, жено, покани го да влезе! Бих искал да видя бъдещия ти съпруг. — Дориан се ухили широко в желанието си да покаже, че няма лоши чувства въпреки случилото се във Вегас. Докато не видя изражението на Рита и не промени мнението си. — Въпреки че може би си права. Трафикът към летището може да бъде ужасен по това време. — Като прегърна Франки през кръста, той я притисна здраво и сърдечно я разцелува. — Довиждане, прекрасна! Не забравяй да се грижиш за себе си! — Изведнъж се почувства много разчувстван.

Франки се усмихна вяло. Дориан щеше да й липсва. Нямаше такъв като него във Фулхам.

— Е, предполагам, че е това. — Застанала на алеята само по халат, Рита прехапа устни. Опитваше се да приеме нещата смело, но не я биваше в сбогуванията. Всеки един момент щеше да започне да реве с глас.

Франки кимна и насила се усмихна. Имаше само още едно нещо. Не беше говорила за Райли. Беше твърде ужасена от това, което можеше да каже Рита. Но сега знаеше, че не може да си тръгне, без да попита.

Но не се наложи. Рита просто прочете мислите й.

— Казах му, че днес ще наминеш да си вземеш вещите. Че си тръгваш този следобед. — Вдигна очи към Франки, страхуваше се да срещне погледа й. — Не искаше да те види. — Усмихна се извинително.

— Но искаше да ти дам това. Каза да изчакам, докато опаковаш всичко. Мисля, че искаше да е последният ти спомен от Ел Ей. — Извади снимка от джоба си и я подаде на Франки. Беше нейна черно-бяла снимка на плажа Малибу. Дъните й бяха подгизнали от вълните и тя тичаше от сърфа, смееше се. Обикновено мразеше да я снимат, винаги се чувстваше толкова сковано и нелепо, но този ден Райли я бе

накарал да се отпусне пред фотоапарата, да бъде себе си. Спомняйки си, Франки се загледа в снимката. Никога не се бе виждала толкова щастлива.

— Сгреших. — Рита прекъсна мислите й.

— Какво? — Франки вдигна поглед от снимката.

— Не е било просто забежка… поне не и за него.

Спогледаха се. Нито една от двете не смееше да проговори.

— Франки, можеш ли да побързаш? Ще закъснеем — провикна се Хю от колата, натискайки клаксона.

— Даа… идвам.

Като се опита да преглътне огромната буца в гърлото си, тя прегърна Рита, която вече бе сложила слънчевите си очила, за да прикрие сълзите си. Помаха и тръгна към Хю, който чакаше да натовари багажа й. Не погледна назад.

ГЛАВА 41

— Куанта, Върджин, Делта, Еър Малайзия… — Хю четеше табелите, докато обхождаше билетните каси в търсене на познатото червено, бяло и синьо на „Британиш Еъруейз“. На летището беше пренаселено както винаги и терминалът преливаше от хора, които сновяха с багажи и зле опаковани сувенири; роднини и приятели, които се сбогуваха и ветерани от виетнамската война, които събираха пари за благотворителност. Като следваше Хю, който управляваше количката, Франки прекоси терминала, студен от климатиците след жегата и влагата отвън. В ръце държеше паспортите и билетите в очакване на чекирането.

— Ааа, ето го — обяви той ведро и простена: — Колко типично! Винаги трябва да е с най-дългата опашка.

Редица от хора и техните багажи се виеше между ограничителните бариери. Недоволен, той се нареди в края на опашката.

— Добре ли си, скъпа? Много си мълчалива.

— Да. Добре съм. — Франки се насили да се усмихне. Но не беше добре. По целия път до летището не спря да мисли за последните думи на Рита. „Не е било просто забежка… поне не и за него.“ Те поставяха преценката й под въпрос. Толкова дълго се опитваше да се убеди, че Райли бе просто ваканционен романс — и почти беше успяла — но сега се почувства, сякаш се крие от истината.

Първата нощ, която прекара с Райли след партито, той й каза нещо, което никога нямаше да забрави. Как ще разбере, че е преодоляла някого — когато не мисли за него, преди да заспи вечер или когато се събуди сутрин. Няма да вижда неговото лице, когато затвори очи. А миналата нощ, когато легна в леглото до Хю и се опитваше да заспи под равномерния ритъм на дишането му, не за него си мислеше в това унесено състояние между бодърстването и съня и не неговото лице видя, когато загаси лампата. Беше Райли.

Опашката се придвижи напред. Пред тях беше двойка около тридесетте. Той я беше прегърнал, а тя облягаше главата си на рамото му. Изглеждаха толкова добре заедно. Франки не можа да откъсне поглед, когато те се целунаха нежно. Накрая мъжът погледна към жената. Точно така я гледаше Райли. Като се опита да потисне пристъпа на тъга, който почувства, тя се извърна и погледна към Хю.

Зает да попълва стикери за куфарите, той не й обръщаше внимание. Винаги беше такъв на летище — винаги поемаше контрола. Наблюдаваше как той прецизно прикрепя етикетите на куфарите й, който бяха излинели по краищата от многократната употреба. Поразителен беше контрастът с неговия скъп комплект ергономични куфари от „Самсонайт“.

— Следващият, моля — повика ги служителката на компанията.

— Хайде, това сме ние — просъска Хю и прибра писалката си, за да придвижи количката им напред. Винаги съревноваващ се, той се спусна към гишето, сякаш пресичаше финална линия.

Франки не бързаше толкова. Всъщност се чувстваше като вкопана в земята.

— Колко куфара?

— Шест, опасявам се. Годеницата ми не обича да пътува компактно. — Хю се разсмя престорено в опит да очарова стюардесата и да не плаща за допълнителен багаж, а може би дори да бъде преместен в бизнес класа. — Нали скъпа? — Постави ръка на кръста й, но беше скован и изглеждаше нелепо. Публична проява на чувства в полза на по-добри условия за пътуване.

Фанки не отговори. Не можеше да каже нищо, но вътрешно оглушаваше от гласа, който крещеше: „Спри, направи грешка!“. Беше направила. Беше направила дяволски голяма грешка. Хю може да не се беше променил, но тя беше. Тя беше различен човек от момичето, което се напи на бара в „Хийтроу“, обръщайки водки в желанието си да заглуши болката, и пристигна в Ел Ей с махмурлук и разбито сърце.

И най-накрая, признавайки и пред себе си, тя знаеше, че няма начин да се върне обратно към живота си с Хю. Връзката им беше преминала срока на годност. Хю я беше помолил да се омъжи за него, но нито веднъж не й каза, че я обича. И тя не му го каза. Защото вече не беше влюбена в него. Сърцето й започна да бие като парен чук, когато най-накрая си призна. Беше влюбена в Райли.

— До прозореца или до пътеката?

— Нито едно от двете.

— Какво? — попитаха Хю и служителката хорово.

— Няма да дойда с теб. — Пулсът й беше толкова ускорен, че едва говореше. Но когато го каза, почувства вълна от облекчение. В душата й нямаше никакво съмнение, че постъпва правилно. Всъщност за първи път от седмици се чувстваше сигурна. Обичаше Райли. Добре де, може би беше съсипала всичко завинаги, но може би, само може би все още имаше шанс и нямаше как да разбере, ако не опиташе. Рита беше права. Трябваше да следва сърцето си. Не беше хазарт. Нямаше какво да губи.

Погледна Хю. За първи път в живота си той изглеждаше развълнуван.

— Да не си забравила нещо? Ако си забравила нещо, винаги можем да го получим с колет — избъбри той. Гласът му ставаше писклив. Дръпна яката си, която чувстваше стегната и неудобна.

Франки поклати глава.

— Не съм забравила нищо. — Беше непоколебима. Веднъж започнала, не можеше да спре. — Вече не е същото между нас, Хю. Когато приключи връзката ни, бях съсипана, не мислех, че някога ще го преодолея. Разби ми сърцето, знаеш ли… — Погледна го за момент. Внезапно почувства, че го съжалява. — Предполагам, че много неща са по моя вина. Не трябваше да казвам „да“, когато ме помоли да се омъжа за теб. Но когато се появи във Вегас, се върнаха всички стари чувства. Но сега знам, че те са точно това. Стари чувства. — Тя преглътна и си пое дълбоко въздух. — Вече не те обичам.

Беше като шамар по лицето. Хю изглеждаше изумен. Не можеше да повярва на ушите си.

— Виж, знам, че ще отнеме време отново да свикнем един с друг — каза, като смутено прочисти гърлото си. — И ако се опитваш да ми кажеш, че си спала с друг, няма проблем. Очевидно не искам да знам детайлите, но ще бъда лицемер, ако не призная няколко връзки. — Изчерви се. — Имам предвид, че също не бях целомъдрен през последните няколко месеца.

Въпреки признанието му Франки остана непоклатима.

— Няма нищо общо с това, че съм спала с друг.

— Казваш, че си? — Той беше втрещен.

Нетърпеливи, пътниците започваха да зяпат, протягаха вратове да видят какво се случва в началото на опашката и ги бави. Като чувстваше очите им върху себе си, Хю започна да пристъпва нервно. Не обичаше да е център на внимание, освен ако не беше на курса по голф. Какво зяпаха всички проклети американци? Какъв си мислеха, че е той? Животно в зоологическата градина?

Отново прочисти гърлото си, прокара ръце през косата си раздразнено и като се наведе по-близо, просъска:

— Виж, това да не е някакъв начин да ми го върнеш? Знам, че беше разстроена от раздялата на рождения ти ден, но казах, че съжалявам. — Той се опули на жена, която ядеше пуканки и се надвесваше над загражденията, за да може да чува по-добре и да предава информацията назад по опашката пътници.

— Не се опитвам да ти го върна.

— Ако очакваш да пълзя, няма да го направя. — Побъркан от нежеланата публика, Хю хвърли на тълпата най-убийствения си поглед. Скоро можеше да продава билети за представлението.

Но пътниците продължиха да гледат. Това беше по-добро от всеки филм.

— Не очаквам. — Франки въздъхна и като завъртя пръста си, свали пръстена и му го подаде. — Съжалявам, Хю.

Жуженето на тълпата стихна в напрегнато очакване да чуе следващата реплика. Напрегна се и стюардесата, която със затаен дъх следеше действието, което се развиваше пред нея.

Хю зяпна пръстена в недоумение.

— Какво искаш да ми кажеш?

Не се сдържа и използва неговата реплика.

— Казвам, че свърши.

Отекна звукът от ръкопляскания, докато Франки събираше багажа си. Обърна се и остави Хю зашеметен пред гишето. Знаеше, че няма да я последва, гордостта му нямаше да му позволи. И се радваше. Не искаше това от него. Чувстваше се, сякаш голяма тежест е свалена от раменете й. Повлече багажа си през тълпата пътници, които я гледаха, сякаш беше някаква изгряваща звезда, и се насочи към изхода. Един господ знаеше какво щеше да се случи. Какво щеше да прави в Ел Ей без пари и работа. Не беше мислила толкова напред. Но едно нещо беше сигурно — този път беше взела правилното решение.

Не спря да върви, докато не излезе навън. Докато дръжките на куфарите не се впиха в дланите ѝ и неспособна да ги влачи повече, тя не ги остави на тротоара. Като вдиша дълбоко горещ, прашен и замърсен калифорнийски въздух, тя се облегна изморено на стената, лениво наблюдавайки потокът от коли на заминаващи и пристигащи пътници.

Не беше ли това мястото във филма, когато мъжът, в когото е влюбена героинята, се появява от нищото и ѝ казва, че я обича? Усмихна се мрачно на себе си. Това можеше да е Ел Ей, но тя не страдаше от заблуди. Предишният ѝ оптимизъм беше просто самозалъгване. Беше се провалила с Райли. Напълно и тотално провалила. Никога нямаше да ѝ прости и кой можеше да го вини? Тя го изостави пред олтара в Новогодишната нощ.

Седна на земята и изрови от чантата си смачкан пакет цигари. Рита ѝ ги беше дала за „спешен случай“. Усмихна се на себе си. Наистина трябваше да се обади на Рита, но не можеше да го направи точно сега. Имаше нужда от няколко минути насаме със себе си, за да се опита да подреди мислите си. Щеше да ѝ се обади, след като изпуши цигарата. Сега, само ако можеше да намери запалка… Колко типично за нея, имаше всичко, но не и кибрит — тампони, дъвка, две протекли писалки…

Пръстите ѝ напиха портмонето и под него, наполовина скрит, тя видя пръстена от Райли. Щеше да го изхвърли, но нещо я спря — сантименталност, глупост, надежда… наречете го както искате, но просто не можа. Плъзна го на пръста си. Държеше се глупаво. С нея и Райли беше приключено и колкото по-скоро го приемеше и продължеше с живота си, толкова по-добре. Подсмръкна. Така, къде беше проклетият кибрит?

— Искаш ли огънче?

Чу глас зад себе си и вдигна поглед нагоре.

За момент тя не каза нищо. Не можеше. Беше репетирала какво да му каже, ако го види отново, и беше измислила всичко. Но сега, когато той стоеше пред нея в оръфаните си стари дънки и мърлява тениска, която отказваше да изхвърли, небръснат, с разрошена коса и тези проклети големи сини очи, в които можеше да се удави, подготвената ѝ реч се изпари.

— Какво правиш тук?

Задържа погледа й, по лицето му се разля широка усмивка.

— Наистина ли мислеше, че ще оставя влудяващата английска мацка да си тръгне толкова лесно?

Не беше точно романтичният отговор, на който се надяваше.

— Нима казваш, че съм влудяваща?

— Ами, ти ме изостави.

— Не бих го определила точно така…

Тя млъкна, когато Райли я придърпа към себе си.

— Млъкни, Франки!

И преди да успее да отговори, той се наведе и я целуна.

Кой казва, че се случва само по филмите?

Издание:
Александра Потър. Отпусни му края
Американска. Първо издание
ИК „Санома Блясък“, 2011
Редактор: Мая Жилиева
ISBN: 978-954-8186-52-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.